

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசாம்—43

நமது பிற்போக்கு

எழுதியது:

வெ. சாயினாத சர்மா

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்
புதுக்கோட்டை — திருச்சி ஜி.கா

41463

முதற்பதிப்பு: பிப்ரவரி 1944

இரண்டாம் பதிப்பு: ஆகஸ்ட் 1958

உரிமை பதிவு செய்யப்பெற்றது.

O-, 6MST, N
N44

106219

விற்பனை, விநியோகம்
பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்
புதுக்கோட்டை, திருச்சி ஜில்லா

பொருளடக்கம்

1. கலையும் இலக்கியமும் 9
2. வாழ்க்கையும் அரசியலும் ~~42~~
3. இன்றைய மனிதன் 81

ஆசிரியர்

12, ஸர். முகம்மது உஸ்மான் ரோடு,
தியாகராய நகர், சென்னை-17

பிரசுராலயத்தின் வார்த்தை

எங்கள் ஆசிரியர் சர்மாஜி, இரங்கூனில் நடத்தி வந்த ஜோதி என்ற மாதப்பத்திரிகையில், 1941-ஆம் ஆண்டுக் கடைசியிலும் 1942-ஆம் ஆண்டுத் தொடக்கத்திலும் தொடர்ந்து எழுதி வந்த மூன்று தலையங்கங்களைக் கொண்டதே இந்த நூல். இஃது ஏற்கனவே 1943-ஆம் ஆண்டில் முதற்பதிப்பாக வெளிவந்தது.

இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம் மும்முரமாக நடைபெற்று வந்த காலத்திலும், நமது தாய்நாடு சுதந்திரம்பெருத நிலையிலும், காந்தியடிகள் உயிரோடிருந்த போழ்தும் இந்தக் கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டன. எனவே இவற்றில் காணப்பெறும் சில கருத்துக்கள், இன்றைய நிலைமைக்குப் பொருத்தமில்லாதிருக்கலாம். ஆயினும் இவற்றில் பொதிந்து கிடக்கும் உண்மைகளும், ஆசிரியர் கையாளும் உவமை நயங்களும், நடையழகும் என்றும் நின்று நிலவக்கூடியவையென்று நாம் கருதுகிறோம். தவிர, சர்மாஜியின் நூல்களைத் தொடர்ந்து படித்துவரும் அன்பர்கள், இந்த நூலும் தங்கள் கைவசம் இருக்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்தை அடிக்கடி எங்களுக்குத் தெரிவித்து வந்தார்கள். இந்த இரண்டு காரணங்களே, இந்த இரண்டாம் பதிப்பை வெளிக்கொணர

வெ. சாமிநாத சர்மா எழுதிய

சமீப வெளியீடுகள்

—*—

எங்களைத் தூண்டின. அன்பர்கள் இதனை
மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்பார்களென்று
நம்புகிறோம்.

வெ. சாமிநாத சர்மா

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

பிளேட்டோவின் அரசியல்			7—00
அரசியல் வரலாறு			2—63
கார்ல் மார்க்ஸ்			3—25
ருஷ்யா—சரித்திர வரலாறு			1—50
பூராணகருஷணர்—ஒரு தீர்க்கதரிசி			2—25
மானிட ஜாதியின் சுதந்திரம்			1—25
ஆசியாவும் உலக சமாதானமும்			2—50
ஐக்கிய தேச ஸ்தாபனம்			2—00
சார்ல்ஸ் டார்வின், ஐஸக் நியூட்டன், தாமஸ் எடிஸன்			1—25
அரசாங்கத்தின் பிறப்பு, பிரஜைகளின் உரிமைகளும் கடமைகளும், அரசியல் கட்சிகள்			1—25
நமது தேசியக் கொடி			0—50
அபிமன்யு (ஒரு நாடகம்)			0—75
மாஜினி			1—50
மாஜினியின் மனிதன் கடமை			3—50
மாஜினியின் மணிமொழிகள்			0—75
ரூஸ்ஸோ			1—50
ரூஸ்ஸோவின் சமுதாய ஒப்பந்தம்			3—25
பார்லிமெண்ட்			2—00
சமுதாய சிற்பிகள்			2—00
ராஜதந்திர-யுத்தகலப் பிரசங்கங்கள்			5—63
புராதன இந்தியாவில் அரசியல்			4—00
இரீஸ்—வாழ்ந்த வரலாறு			9—00
எப்படி வாழவேண்டும்?			3—00
காந்தியும் ஜவஹரும்			0—75
காந்தி யார்?			0—75
நாடும் மொழியும்			1—50
மகனே! உனக்கு			1—50
சுதந்திரமும் சீர்திருத்தமும்			1—25
அவள் பிரிவு			1—00
உலகம் பலனிதம் (ஓரங்க நாடகங்கள்)			2—00
காந்தியும் விவேகானந்தரும்	—		1—25
நமது பிற்போக்கு			1—25

வெ. சாமிநாத சர்மா எழுதிய

இதுவரை வெளிவந்த நூல்கள்

பிளேட்டோவின் அரசியல் ராஜதந்திர-யுத்தகளப் பிரசங்கங்கள்	சி. வி. ராமன் பிரபுல்ல சந்திர ரோ	35
புராதன இந்தியாவில் அரசியல் அரசியல் வரலாறு சுதந்திரத்தின் தேவைகள் யாவை?	ஐக்கிய சந்திர போஸ் சோவியத் ருஷ்யா ருஷ்யா-சரித்திர வரலாறு புதிய சீனா பாலஸ்தீனம்	40
அரசாங்கத்தின் பிறப்பு பிரஜைகளின் உரிமைகளும் கடமைகளும் சுதந்திரமும் சீர்திருத்தமும் அரசியல் கட்சிகள் பார்லிமெண்ட்	ஐக்கிய சந்திர போஸ் சோவியத் ருஷ்யா ருஷ்யா-சரித்திர வரலாறு புதிய சீனா பாலஸ்தீனம்	40
ருஸ்ஸோ சமுதாய ஒப்பந்தம் சமுதாய சிற்பிகள் மாஜினி மாஜினியின் மனிதன் கடமை	ஐக்கிய சந்திர போஸ் சோவியத் ருஷ்யா ருஷ்யா-சரித்திர வரலாறு புதிய சீனா பாலஸ்தீனம்	40
மாஜினியின் மனிமொழிகள் மானிட ஜாதியின் சுதந்திரம் கார்ல் மார்க்ஸ் கமால் அத்தா துர்க் ஹிட்லர்	ஐக்கிய சந்திர போஸ் சோவியத் ருஷ்யா ருஷ்யா-சரித்திர வரலாறு புதிய சீனா பாலஸ்தீனம்	40
முஸோலினி அபிசினியச் சக்கரவர்த்தி பண்டித மோதிலால் நேரு லோகமான்ய திலகர் மகாத்மா காந்தி	ஐக்கிய சந்திர போஸ் சோவியத் ருஷ்யா ருஷ்யா-சரித்திர வரலாறு புதிய சீனா பாலஸ்தீனம்	40
காந்தி யார்? காந்தியும் ஜவஹரும் காந்தியும் விவேகானந்தரும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்-ஒரு தீர்க்கதரிசி ரமண மஹரிஷி	ஐக்கிய சந்திர போஸ் சோவியத் ருஷ்யா ருஷ்யா-சரித்திர வரலாறு புதிய சீனா பாலஸ்தீனம்	40
சார்லஸ் டார்வின் ஸர் ஐஸக் நியூட்டன் தாமஸ் எடிஸன்	ஐக்கிய சந்திர போஸ் சோவியத் ருஷ்யா ருஷ்யா-சரித்திர வரலாறு புதிய சீனா பாலஸ்தீனம்	40

Essentials of Gandhism

1. கலையும் இலக்கியமும்

நாம் சர்வானுகூல வாதிகள். எந்த விதமான விபத்து அல்லது வீழ்ச்சி ஏற்பட்டபோதிலும் எல்லாம் நன்மைக்கே என்று சமாதானம் செய்துகொண்டுதான், அந்த விபத்தைக் கடக்கவேண்டும்; அல்லது வீழ்ச்சியினின்று மேலேற வேண்டும். இதுவே நமது திடமான நம்பிக்கை. இந்த நம்பிக்கை கில்லாவிட்டால் மனிதன் வாழவே முடியாது. வாழலாம்; அதாவது உயிரைப் பிடித்து ஒட்ட வைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் அது வாழ்க்கையாகாதல்லவா? சர்வானுகூல நம்பிக்கையில்லாவிட்டால் நமது வாழ்க்கையிலே ஒரு துடிப்பு இராது; ஜீவசக்தி இராது. வாழ்க்கை என்பது என்ன? சலனந்தானே?

ஆனால் இந்தச் சர்வானுகூல நம்பிக்கை, நம்மைச் சோம்பேறிகளாக்கிவிடக்கூடாது; செயலாற்றும் திறனில்லாதவர்களாகச் செய்துவிடக்கூடாது. இது விஷயத்தில் நாம் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும். வீடு பற்றி எரிகிறது; எல்லாம் நன்மைக்கே என்று சொல்லிக்கொண்டு, நெருப்பை அணைக்காமல் சும்மா இருந்துவிடலாமா? குழந்தை, நோயால் அவஸ்தைப் பட்டுக்கொண்டு சாகுந் தறுவாயிலிருக்கிறது; எல்லாம் கடவுள் சித்தம் என்று சொல்லிக்கொண்டு, வைத்தியரை அழைத்து வராமலிருக்கலாமா? எனவே, சர்வானுகூல நம்பிக்கையுடையவனென்று சொல்லிக் கொண்டு எந்த மனிதன் தன்னுடைய குறைகளைப் பரிசீலனை செய்து பாராமலிருக்கிறானோ, தன்மீது படிந்துள்ள அழுக்குகளைத் துடைத்துக் கொள்ளாமலிருக்க

கிறானே அந்த மனிதன், மீளாத குழியில் விழுந்து மாள வேண்டி பதுதான்.

ஒரு ஜாதிக்குக்கூட இது பொருந்தும். எந்த ஜாதி, தன்னுடைய அடிமைத்தனத்தை, எல்லாம் நன்மைக்கே என்ற நம்பிக்கையுடன் சகித்துக்கொண்டிருக்கிறதோ அந்த ஜாதிக்கு விமோசனமே விடையாது. தனது கிகழ்கால நிலையைக் கண்டு அது வெறுப்புக்கொள்ள வேண்டும்; அதிருப்தி யடையவேண்டும்.

வீரத்திற்கு விளைநிலமாயிருந்த நமது பாரததேசம் இப்பொழுது கோழைத்தனத்தினால் தலைகுனிந்து கிடக்கிறதென்று சொன்னால் அதற்குக் காரணம், நம்மிடத்திலே அளவுக்கு மீறி ஊறிப்போயிருக்கிற இந்தச் சர்வானுகூல நம்பிக்கைதான். இந்தச் சர்வானுகூல நம்பிக்கை, நமது தன்னம்பிக்கையைச் சிறைப்படுத்திவிட்டது; அடிமைச் சங்கிலியை நமக்குப் பூட்டிவிட்டது; நமது சிந்தனைசக்தியை ஆள்வோரிடத்தில் அடக்குவதாக்கி விட்டது. சென்ற ஆயிர வருஷ காலமாகவே நாம் இந்த ஸ்திதியில்தானிருந்து வருகிறோம். ஏதோ ஒரு மூனையை அதிக உற்சாகத்தோடு பற்றிக்கொண்டு மற்றொரு முனையை இழந்துவிடுகிறோம்.

வாழ்க்கையென்பது இரண்டு தட்டுகளுள்ள தராசு மாதிரி. ஒரு தட்டில் அதிகமான பளுவை வைத்துக் கொண்டு போனால் மற்றொரு தட்டு மேலே தூக்கிக் கொண்டுவிடுகிறது; பளுவான தட்டு கீழே அழுந்தி விடுகிறது. கடைசியில் தராசு பயனற்றதாகி, அது காட்டும் நிறைக்கு மதிப்பே இல்லாமற் போய் விடுகிறது.

பாரத மக்கள் இன்று எண்ணும் எண்ணத்திற்கும், பேசும் பேச்சுக்கும் உலகத்தில் எங்கேனும் உண்மை

யான மதிப்பு இருக்கிறதா? இல்லை. இதற்குக் காரணம், நமது வாழ்க்கைத் தராசை நாம் சம எடையிலே வைத்துப் பாராமலிருப்பதுதான்; அதாவது, எதையுமே நாம் ஒருவித அதிதத்திற்குக் கொண்டுபோய் விட்டிருக்கிறோம். ஆத்மபலம் என்று சொல்லிக் கொண்டு தேக பலமில்லாதவர்களாய் இருக்கிறோம். நமது அதிதீவிரமான கடவுள் நம்பிக்கை, நம்மைத் தன்னம்பிக்கை யில்லாதவர்களாகச் செய்துவிட்டிருக்கிறது. துறவுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, எல்லா வற்றையும் இழந்துவிட்டோம்; மனத்தையும் மானத்தையுங்கூட. பரலோகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறோம். ஆனால் இக்லோகம் நம்மைவிட்டு அகன்று கொண்டே போகிறது. அஹிம்சை என்று எந்த விகிதாசாரப்படி உரத்துக் கூச்சல் போடுகிறோமோ அந்த விகிதாசாரப்படி நாம் கோழைகளாகிக்கொண்டு வருகிறோம். முன்னேறிச் செல்வதாகக் கருதிக்கொண்டே பின்னுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறோம். கண்ணிருந்தும் குருடர்களாய், காதிருந்தும் செவிடர்களாய், வாயிருந்தும் ஊமையர்களாய் இருக்கிறோம். இந்த மாதிரியான நிலைமையில் பாரதஜாதி இருக்கிறதென்பதை உணர்விக்கும் பொருட்டுத்தான், நாம் அடிக்கடி கிரானுகூலவாதப் பல்லவியைப் பாடுகிறோம். அப்படிப் பாடுவது சிலருடைய காதில் அபஸ்வரமாக விழலாம். கிராமத்தின் நடுவே குவித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் குப்பையை அப்புறப்படுத்துகிறபோது, நாற்றமெடுக்கத்தான் செய்யும். குழந்தையின் வயிற்றிலுள்ள அழுக்குகளைப் போக்கவேண்டுமானால், விளக்கெண்ணெயைக் கொடுத்தேயாகவேண்டும். புண்ணைக் கீறினால் ரத்தமோ சீழோ வடியத்தான் செய்யும். இதற்காக, குப்பையையோ, அழுக்கையோ, புண்ணையோ அகற்றாமலிருக்க முடியுமா?

மீண்டும் சொல்கிறோம். நாம் நிரானுகூலவாதிகள் அல்ல; சர்வானுகூலவாதிகள். ஆனால் இந்தச் சர்வானுகூல நம்பிக்கையானது நம்மை முழுச்சோம்பேறிகளாக, முழுமுடர்களாக, முழுஅடிமைகளாக ஆக்கிவிடக் கூடா தென்பதற்காகத்தான் நிரானுகூலவாத சருதியிலே பாட்டிசைக்கிறோம்; நமது அழுக்குகளைக் கழுவித் காட்டுகிறோம். உறக்கத்தினின்று விழித்துக் கொள்ளும் பொருட்டுத்தான் தட்டுகிறோம். அப்படித் தட்டி எழுப்பாவிட்டால், அந்த உறக்கம், மீளா உறக்கமாகப் போய்விட்டால் என்ன செய்வது என்ற கவலை நமக்கு.

இந்தக் கட்டுரைகளில், நமது பாரதஜாதி, இன்று முன்னேறிக்கொண்டிருக்கிறதா அல்லது பின்னுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறதா என்பதைப்பற்றி விமரிசனம் செய்ய விரும்புகிறோம். எதற்காக இந்தப் பிரச்சினையை இப்பொழுது எடுத்துக்கொண்டோமென்றால், நமது நிலைமையை நாம் உணர்ந்துகொள்ளும் பொருட்டுத்தான். அதாவது, ஒருவன் முன்னுக்காவது போய்க் கொண்டிருக்கலாம்; அல்லது பின்னுக்காவது வந்து கொண்டிருக்கலாம். இரண்டும் அசைவுதான். இரண்டையும் அவன் சுய உணர்வோடுதான் செய்கிறான். முன்னுக்குச் செல்வதிலே சந்தோஷமும் பின்னுக்கு வருவதிலே கவலையும், அவன் முறையே அடைகிறான். அவனைச் சுலபமாகத் திருத்த முடியும்; திருப்பவும் முடியும். ஆனால் எவனொருவன் முன்னுக்குப் போவதாக நினைத்துக்கொண்டே பின்னுக்குச் சென்றுகொண்டிருக்கிறானோ அவன் சுயஉணர்வை இழந்துவிட்டவன்; சித்த சுவாதீனமில்லாதவன். அவனைத் திருத்தவும் திருப்பவும் வேண்டுமானால் கடுமையான ஒளஷதங்களைக் கொடுக்கவேண்டியது அவசியம்.

இன்றைய பாரத ஜாதியின் நிலைமை இதே மாதிரிதான் இருக்கிறது. நாம் இன்பக் களவு கண்டு கொண்டே துன்பத்தில் உழல்கின்றோம். வானத்திலே நமது கைப்பிடிக்கு அகப்படாமல் தகதகவென்று பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் சுதந்திர சூரியனைப் பார்த்துக்கொண்டே, அடிமைக் கேணிக்குள் ஒவ்வொரு படியாக உருண்டு செல்கிறோம். நுண்ணறிவு வாய்ந்த நமது தலைவர்கள், நாம் இப்படி உருண்டு செல்வதைத் தடுக்க எவ்வித பிரயாசையும் எடுத்துக்கொள்ளாமல், நாம் சுதந்திர சூரியனைப் பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தால் நமது கண்கள் கூசிப்போய், நமது பார்வைக்கு எங்கே ஊனம் ஏற்பட்டுவிடப் போகிறதோ என்ற நம் மீது கொண்ட கருணையினால், அந்தச் சுதந்திர சூரியனை, ஆத்ம பரிசுத்தம், அஹிம்சை, அந்தர்யாமியாயுள்ள ஆண்டவனின் அனுக்ரஹம் என்பனபோன்ற தீவிர களைப்போட்டு மறைத்து, அவை மூலமாக ஜாஜ்வல்ய மயமான அந்தச் சுதந்திரப் பிழம்பைப் பார்க்குமாறு நமக்கு உபதேசிக்கிறார்கள். நாமும் அப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் அதே சமயத்தில் நமது பந்தங்கள் அதிகமாகிக்கொண்டு வருகின்றன; அந்நிய ஆதிக்கத்தின் இரும்புப்பிடி இறுக்கிக்கொண்டு வருகிறது.

உலகத்திலேயுள்ள எல்லா நாட்டினருக்கும் சுதந்திரம் உண்டு என்று சொல்கிறார்கள். “அத்லாந்திக் சாஸனம்”—அதாவது சர்ச்சிலும் ரூஸ்வெல்ட்டும் சேர்ந்து வெளியிட்ட அறிக்கையிருக்கிறதே அது—இந்தியா விஷயத்தில் அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்படமாட்டாது. அஃது இந்தியாவுக்குப் புறம்பானது என்று ஸ்பஷ்டமாக, பகிரங்கமாகத் தெரிவித்துவிட்டார்கள். இது விஷயத்தில் நமது அரசியல் தலைவர்களுக்கு இன்

னும் ஏதேனும் சந்தேகம் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கப் போகிறதே யென்று கருதி இரண்டாவது முறையும் தெரிவித்துவிட்டார்கள். இதற்காக ஸ்ரீ சர்ச்சிலையோ ஸ்ரீ அமெரியையோ நாம் குறைகூறமாட்டோம். வருஷக் கணக்காக அனுபவித்து வந்த ஒரு பொருளை யாருமே போக்கடித்துக் கொள்ளச் சம்மதப்பட மாட்டார்கள். அவர்களே அந்தப் பொருளை மனமுவந்து கொடுத்து விடுவார்களென்று எதிர்பார்ப்பதும், அவர்களுடைய மனத்தை நல்வழிப்படுத்த முயல்வதும் நமது அறியாமையே தவிர வேறென்றுமில்லை. வேண்டுமானால், நம் முடைய மனோ திருப்திக்காக, அவர்கள் அறியாததனத்தினால் இப்படியெல்லாம் காரியங்களைச் செய்கிறார்களென்று நாம் சொல்லிக்கொள்ளலாம். ஆனால் அப்படியில்லை. தெரிந்தேதான் அவர்கள் இந்தியா சம்பந்தப்பட்ட எந்தக் காரியத்தையும் செய்கிறார்கள். நாம்தான் அதைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. யாருக்குமே, பக்குவத்திற்குத் தகுந்தபடிதான் பலன் கிட்டும்; தகுதிக் கேற்றாற்போலவே பரீட்சையில் 'மார்க்கு'கள் கொடுக்கப்பெறும். இந்தியா விஷயத்தில் யார் எப்படி வேண்டுமானாலும் நடந்துகொள்ளலாம் என்கிற மாதிரியாக நாம் நடந்துகொள்கிறோம். நமது அரசியல் நடவடிக்கைகளும் அப்படித்தான் இருக்கின்றன. "அழகிற குழந்தையை அபினி கொடுத்து உறங்க வைப்பது போல்" என்று சொல்வார்கள். ஆனால் நாம் அழாத குழந்தைகளாயிருக்கிறோம். அழாமலிருக்க முடியுமா? அழாத குழந்தை இறந்துபோகும்ல்லவா? ஆம்; நாம் அழுகிறோம்; சென்ற ஐம்பத்தைந்து வருஷ காலமாக அழுதுகொண்டுதானிருக்கிறோம். ஆனால் பயந்து பயந்து அழுகிறோம்; மற்றவர்களுக்கு உபத்திரவமாயிருக்கக்கூடாதென்று அடக்கி அடக்கி அழுகிறோம். சரியாக அழுவதற்குக்கூடத் தெரியவில்லையென்று

தான் மற்றவர்கள் நம்மைப் பார்த்துச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் நாம், அழாத சாதுக்குழந்தைகளென்று அர்த்தப்படுத்திக் கொள்கிறோம். நாம் இப்படி மயங்கி உறங்கிக் கிடப்பதைப் பார்த்துத்தான், சில அந்நிய தேசத்து வித்துவான்கள், "ஓ! இந்தியாவா! எதையும் சகித்துக்கொண்டு போகும் ஆற்றல் அதற்கு இருக்கிறது; அதனுடைய புராதன நாகரிகமும், ஆத்மஞான முந்தான் அதனைக் காப்பாற்றி வருகின்றன" என்றெல்லாம் ஸ்துதிபாடி நம்மை இன்னும் நன்றாக மயக்கி உறங்க வைக்கிறார்கள். இந்த நிலையை நாம் எப்படி முன்னேற்றம் என்று மனமொப்பிச் சொல்வது? வெற்றியிலே தோல்வி உண்டென்றும், முன்னேற்றத்திலே பிற்போக்கு உண்டென்றும் சொல்லி நம்மை நாம் சமாதானப் படுத்திக் கொள்கிறோம். வாஸ்தவம். வெற்றிகள் அதிகமா, தோல்விகள் அதிகமாவென்றும், எவ்வளவு தூரம் முன்னேறியிருக்கிறோம், எவ்வளவு தூரம் பிற்போக்கடைந்திருக்கிறோமென்றும் கணக்குப் போட்டுப் பார்ப்போம். நிகர மிச்சம் வெற்றியா? தோல்வியா? முன்னேற்றமா? பிற்போக்கா? நாம் ஓர் அங்குல நிகர முன்னேற்றம் அடைந்திருந்தாலும், நிகரமாக ஒரு வெற்றி நமக்குக் கிடைத்திருந்தாலும், "அத்தான் திக் சாலனம்" இந்தியாவுக்குப் பொருந்தாது என்று தைரியமாகச் சொல்லியிருப்பார்களா? இப்படிச் சொன்னது, இந்தியாவின் முகத்தை நேர்க்கி வீசியெறியப்பட்ட ஓர் அவமானம். இஃது அவமானம் என்பதைக்கூட நாம் உணரவில்லை. ஆயினும் சுதந்திரப் பாதையில் வேகமாகச் சென்றுகொண்டிருப்பதாக நாம் மயங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

இந்தியாவின் தேசிய மனம் அனுஅனுவாக அழுக்கொண்டு வருகிறது; அங்குலம் அங்குலமாக நாம்

பின்னுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறோம். இதுதான் நமது திடமான அபிப்பிராயம். வாரக்கணக்கில் ஓடும் சினிமாப்படங்கள், பக்கம் பக்கமாக வெளியாகும் பத்திரிகைகள், அரசியல் சம்பந்தமாக நடைபெறும் மேடைப் பிரசங்கங்கள், ரெயில், டிராம், பஸ் முதலிய போக்குவரவு சாதனங்களில் கேட்கப்படும் சம்பாஷணைகள், ஆங்கிலக் கல்வியை அரைகுறையாகக் கற்று அடிமைத் தொழில் செய்ய ஆவல் கொள்ளும் இளைஞர் கூட்டம் இவையாவும் நம்முடைய மேலே சொன்ன அபிப்பிராயத்தை ஊர்ஜிதம் செய்கின்றன. இவற்றைக் கொஞ்சம் விஸ்தரிப்போம்.

முதலில் சினிமாக்களை எடுத்துக்கொள்ளலாம். சினிமாவோ நாடகமோ, ஒன்று, நமது பூர்வீகர்களுடைய உயர்ந்த வாழ்க்கையை அப்படியே நமக்கு எடுத்துக்காட்டி, அதனைப் பின்பற்றுமாறு நம்மைத் தூண்டவேண்டும்; அல்லது நிகழ்கால வாழ்க்கையை, அதாவது இன்றைய சமுதாயத்தில் காணப்படும் குறைநிறைகளை நமக்கு விஸ்தரித்துச் சொல்லி, அவைகளை ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ளுமாறு நம்மை உற்சாகப்படுத்தவேண்டும்; அல்லது நமது எதிர்கால வாழ்க்கை இத்தகைய லட்சியத்தோடுதான் இயங்கவேண்டுமென்று நமக்குச் சுட்டிக் காட்டுவதாயிருக்கவேண்டும். எழுத்து வாசனையை நுகராதவர்களும் படிப்பு ருசியில்லாதவர்களும் நேரில் ஒரு சம்பவத்தைப் பார்த்து அதன்மூலம் தங்களைச் சீர்திருத்திக்கொள்ள ஏதுவாயிருப்பதுவே சினிமா அல்லது நாடகம்.

கலையென்று சொன்னால், அதற்குச் சில லட்சணங்களும் சில லட்சியங்களும் உண்டு. அபிநயம் பிடிப்பது, சித்திரம் வரைவது, பாட்டிசைப்பது, இத்தியாதி நுண்

கலைகளெல்லாம், மனிதனுடைய பூரண வளர்ச்சியைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டே ஏற்பட்டன. மனிதன், தன்னுடைய மனிதத் தன்மையில் எவ்வளவு தூரம் வளர்ச்சி பெறுகிறானோ அவ்வளவு தூரம், எந்தச் சமுதாயத்தில் அவன் ஓர் அங்கத்தினனோ அந்தச் சமுதாயமும் வளர்ச்சியடைகிறது. சமுதாயமானது ஒழுங்காக இயங்கிக்கொண்டிருந்தால் மட்டும் போதாது. அஃது ஒழுக்கத்துடனும் இயங்கவேண்டும். ஒழுங்கு என்பது புற வளர்ச்சியையும், ஒழுக்கம் என்பது அக வளர்ச்சியையும் குறிப்பன. ஒழுக்கமில்லாத ஒழுங்கை நாம் பாராட்டலாம்; ஆனால் அதனைப் பின்பற்ற முடியாது. ஒழுக்கமில்லாத ஒழுங்கு, வாசனையில்லாத புஷ்பம்; படிப்பில்லாத பணம்; ஆத்மா இல்லாத உடல். இந்த ஒழுங்கையும் ஒழுக்கத்தையும் மனிதனிடத்திலே வளர்த்து, அவன்மூலம் சமுதாயமானது ஒழுங்காகவும் ஒழுக்கத்துடனும் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்னும் உயர்ந்த நோக்கத்துடன் தான் இந்த நுண்கலைகளை ஆண் பெண் வித்தியாசமின்றி எல்லோருக்கும் பயன்படுமாறு அமைத்தனர் நமது முன்னோர்.

நெய்திரள் நரம்பின் தந்த மழலையினியன்ற பாடல்
தைவரு மகர வீணை தண்ணுமை தழுவித் தூங்க
கைவழி நயனஞ் செல்ல கண்வழி மனமுஞ் செல்ல
ஐய நுண்ணிடையாராடும் ஆடக அரங்கு கண்டார்

என்று கம்பன் மிதிலாபுரியிலுள்ள நாடகசாலைகளை வருணித்தபோது, அவன், வெறுங் கற்பனையிலிருந்து வருணிக்கவில்லை; உண்மையிலிருந்துதான் வருணித்தான். இளங்கோவடிகள், தாமியற்றிய சிலப்பதிகாரத்தில், மேலே சொன்ன நுண்கலைகளுக்கு ஒரு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கிறார். அப்படிக் கொடுத்து அதன்மூலம் அந்தக் காலத்துச் சமுதாய நிலைமையை

நமக்குப் படம் பிடித்துக் காட்டியிருக்கிறார். இந்தப் படத்தில், மக்களின் வாழ்க்கை, ஒழுங்கு ஒழுக்கம் என்னும் இரண்டு கண்களுடன் பிரகாசித்து வந்ததைப் பார்க்கிறோம்.

இந்தக் காலத்தில் காட்டப்பெறும் நாடகத்தின் நகல்களாகிய சினிமாக்களில், மேலே எடுத்துக் காட்டிய அமிசங்களில் ஏதேனும் ஒன்றிருக்கிறதாவென்று நாம் வாசகர்களைக் கேட்கிறோம். சமுதாய வளர்ச்சிக்கும் இந்தச் சினிமாக்களுக்கும் ஏதேனும் சம்பந்தமிருக்கிறதாவென்று, மனச்சாட்சியின்மீது கைவைத்துக் கேட்குமாறு வாசகர்களைப் பிரார்த்திக்கிறோம். ஒரே ஒருவித சம்பந்தம் மட்டும் இருக்கிறது. அதாவது, நமது சமுதாயம் எப்படி உட்புறத்தில் அழுக்கிக்கொண்டு வருகிறதென்பதற்கு இந்தச் சினிமாக்கள் நல்ல உதாரணங்களாயிருக்கின்றன. ஒருநாட்டு மக்களின் எண்ணப் போக்கு எந்த ஸ்திதியிலிருக்கிறதென்பதைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுவதாகவே அந்த நாட்டு இலக்கியம், கலை, கவிதை முதலியனவெல்லாம் இருக்கின்றன. அந்த எண்ணப்போக்கு முற்போக்கில் சென்றுகொண்டிருக்கிறதா, அல்லது பிற்போக்கில் சென்றுகொண்டிருக்கிறதா, அல்லது ஒரேமாதிரி ஒரே இடத்தில் தேங்கிக் கிடக்கிறதா என்பதை, அந்தநாட்டில் வெளியாகும் நூல்களைக்கொண்டும், அல்லது பத்திரிகைகளைக் கொண்டும், அல்லது நடிக்கப்பெறும் நாடகம், சினிமா முதலியவைகளைக்கொண்டும் அந்த நாட்டு பாஷாஞானமில்லாத எந்த ஓர் அந்நியனும் சுலபமாக அளந்து விடுவான். கி. பி. இருபதாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஐர்லாந்திலும், ருஷ்யாவிலும் முறையே வெளியிடப்பெற்ற நூல்கள், காட்டப்பெற்ற நாடகம் முதலிய காட்சிகள் இவைகளைக்கொண்டு அந்த நாட்டு மக்

களுக்கிருந்த சுதந்திர தாகத்தை நாம் நன்றாகக் கிணற்று கொள்கிறோம். நூல்களும், காட்சிகளும் மக்களின் சுதந்திர தாகத்தை அதிகப்படுத்தின. அங்ஙனமே மக்களின் சுதந்திர தாகத்தை, நூல்களும் காட்சிகளும் பிரதிபலித்துக் காட்டின. ஒன்றுக்கொன்று துணையாயும் தூண்டுகோலாயும் இருந்தன. ஐர்லாந்து, அந்நிய ஆதிக்கத்தினின்று விடுதலை பெற்றுச் சுதந்திரமடைந்தது என்று சொன்னால் அதற்கு, கவிஞனும் நாடகாசிரியனுமான டப்ளியு. பி. ஈட்ஸ்¹ ஒரு முக்கிய காரணஸ்தன். இவனைப்போல் அல்லது இவனுக்குத் துணையாக டக்ளஸ் ஹைட்², டெர்ரென்ஸ் மாக்ஸ்வீனி³ போன்ற பலர், ஐரிஷ் கலைத்துறையைச் செப்பனிட்டார்கள். இங்ஙனமே ருஷ்யா, ஜார் ஆட்சிக்கொடுமையினின்று விடுதலை பெற்றதென்று சொன்னால் அதற்கு முக்கிய காரண புருஷனாயிருந்தவன், சாதாரண மக்களுக்குக் கலைச்சுவையைத் திறம்பட ஊட்டுவதில் கைதேர்ந்தவனாகிய மாக்ஸிம் கோர்க்கி⁴ என்பவன். இவனுக்குத் துணையாக டால்ஸ்டாய்⁵, அலெக்ஸாந்தர் ப்ளாக்⁶ முதலியவர்களெல்லோரும், ஜனங்களுடைய இருதயத்தைச் சுதந்திரத்திற்குப் பண்படுத்திக் கொடுத்தார்கள். இங்ஙனமே, ஒவ்வொரு நாட்டிலும் கலைச் செல்வர்கள், இசைப்புலவர்கள், நாடகாசிரியர்கள் முதலியோர் தான், சமுதாயத்தின் சுதந்திர வாழ்வுக்கு அடிகோலாயிருக்கிறார்கள்; சமுதாயத்திலுள்ள குறைபாடுகளைச் சீர்திருத்தியிருக்கிறார்கள்; சமுதாயத்தின் தன்மதிப்பு உணர்ச்சியை உயர்த்திக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

நாடகமேடைகளும், சங்கீதக் கழகங்களும், நாட்டிய சாலைகளும், ஜனங்கள் ஏதோ பொழுது போக்குவதற்

1. W. B. Yeats 1865-1939. 2. Douglas Hyde 1860-1945.
3. Terrance Mac Swiney 1879-1920. 4. Maxim Gorky 1858-1936.
5. Tolstoy 1828-1910. 6. Alexander Blok 1880-1921.

20

நமது பிற்போக்கு

காக வங்கு கூடுகிற இடங்களில்லர் அன்றாட உழைப் பிறகுப் பின்னர், சிறிது நேரம் மனத்தை லேசாக வைத்துக் கொண்டிருந்துவிட்டுப் போவதற்கான ஓய்வு ஸ்தலங்களல்ல. ஒவ்வொரு நாடக மேடையும் ஒவ்வொரு யாகசாலை மாதிரி. இங்கே மனிதன், தன்னைப் பார்க்கிறான்; தன் சமுதாயத்தைப் பார்க்கிறான்; தனது மூதாதையர்களைப் பார்க்கிறான். தன்னிடத்திலே, தனது சமுதாயத்திலே காணப்படுகிற மாசு மறுக்களெல்லாம், நவரசம் என்னும் நெய்யினால் எரிக்கப்படுவதைப் பார்க்கிறான்; அதே ஒன்பது சுவைகளுடன், லட்சிய வாழ்க்கை இன்னது என்று நிதரிசித்துக் காட்டப்படுவதைப் பார்க்கிறான். இதிலிருந்து பிரதியொரு மனிதனும் புதிய வாழ்வு பெற்று, அதன் மூலமாகச் சமுதாயத்தை முன்னுக்குத் தள்ளிக்கொண்டு போகிறான். சிறந்ததொரு நாடகத்தைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்புகின்ற எவனும் சிந்தனை நிரம்பிய உள்ளத்தோடுதான் திரும்பவேண்டுமே என்ற குனியமான உள்ளத்தோடு திரும்ப முடியாது.

ஆனால், நமது நாட்டின் இன்றைய நாடக மேடைகளில், கலைக்கழகங்களில் என்ன காண்கிறோம்? நாடக மேடைகள், கலைக்கழகங்கள் என்று சொன்னால், இப்பொழுது எல்லாம் சினிமாவையே சுட்டிக்காட்டுவனவாயிருக்கின்றன. இருக்கட்டும்; சினிமாக்கள் எந்த ஸ்திதியிலிருக்கின்றன? எந்த ஒரு சினிமாப் படமேனும், தேசத்தின் ஆவல் இன்னதென்று தெளிவுபடுத்திக் காட்டுகிறதா? சமுதாயத்தில் இன்ன மாதிரியான ஊழல் இருக்கிறது, அதனை இன்னமாதிரியாகக் களைய வேண்டும் என்று ஏதேனும் ஒரு வகையாக எடுத்துச் சொல்லுகிறதா? படம் பிடிப்போருக்கும் தேச பக்திக்கும் ஏதேனும் தொடர்பிருக்கிறதா? படத்தில் நடிப்

போரில் எத்தனை பேருக்கு நடிக்கிற கதையின் பூரா விபரங்களும் தெரியும்? இந்த நடிகர்களுடைய ஒழுங்கிற்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் சமுதாயத்தில் என்ன மதிப்பிருக்கிறது? சென்ற சுமார் பதினைந்து வருஷ காலமாக வெகு மும்முரத்துடன் நடைபெற்றுவரும் இந்தச் சினிமாத் தொழிலானது, நமது தேசிய வளர்ச்சிக்கு எவ்வளவு தூரம் துணை செய்திருக்கிறது? சுதந்திர பாதையென்று சொன்னை அஃது இப்படித்தான் இருக்கும் என்று நமக்கு ஏதேனும் ஒரு சமிக்ஞையாவது செய்து காட்டியிருக்கிறதா? இவைகளைப்பற்றியெல்லாம் சிந்திக்குமாறு நமது வாசகர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

உதாரணமாக நாரதர் ஒரு சிறந்த பக்தர்; தீர்க்கதரிசி; தமக்கென்று ஒன்றையும் வைத்துக்கொள்ளாமல், எல்லோருடைய நன்மைக்காகவும் சதா உழைத்துக் கொண்டிருக்கிற தியாகி; கண்ணிரோனுடைய குழல் நாதத்தைப்போல், அவருடைய வீணாகானம், தாவர வர்க்கங்களைக்கூட மனங்குவியப் பண்ணும் தன்மையது. அவர் ரச உணர்ச்சி நிரம்பியவர். அவர் முக்காலத்தையும் உணர்ந்த ஒரு மகான். அவர் தேவர்களுக்குத் தேவராகவும், மனிதர்களுக்கு மனிதராகவும், அசுரர்களுக்கு அசுரராகவும் இருந்து, அவரவர்களையும் மேல் நிலைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோகும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர். அவர் ஒரு ராஜதந்திரி. இப்படிப்பட்ட நாரதர் இன்றைய சினிமாக்களில் என்ன விதமாகக் காட்சியளிக்கிறார்? அந்தோ, படப்பிடிப்பாளர்கள் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு அவர் படுகிற பாட்டைப் பார்த்தால், பாடுகிற பாட்டைக் கேட்டால், நாரதர் என்னும் பெயர் விஷயத்தில்கூட நமக்கு அநுதாபம் உண்டாகிறது; ஆனால் ஓர் ஆசையும் ஏற்படுகிறது.

அதாவது இந்தச் சினிமா நாரதர், தெய்வலோகத்தில் எந்த நாவிதனிடத்தில் முக ஸ்வரம் செய்துகொள்ளுகிறாரோ அந்த நாவிதனிடத்தில் ஒரு முறையாவது நாமும் ஸ்வரம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்பது தான் அந்த ஆசை. நானேக்கொருதரமோ அல்லது வேனேக்கொருதரமோ முகஸ்வரம்; கழுத்தில் வாடாத மாலை; மார்பில் கலையாத சந்தனம்; தோளில் தந்தியில்லாத வீணை; (அப்படி தந்தியிருந்தாலும் தந்தியை மீட்டிக் கொண்டிருக்கத்தான் தெரியுமெய்யொழிய வீணையை வாசிக்கத் தெரியாது இந்த நாரதருக்கு.) கையில் தாளத்திற்குப் பொருத்தமில்லாமல் ஓசைப் பட்டுக்கொண்டிருக்கும் சப்பளாக்கட்டை. இந்த ஒரே மாதிரியான அலங்கார கோலத்துடன்தான், நமது சினிமா நாரதர்கள் ப்ரஹ்மதேவனுடைய சபையிலும் காட்சியளிக்கிறார்கள்; சத்தியபாமையின் சபன அறையிலும் காட்சியளிக்கிறார்கள். நாரதரின் இந்தக் கலையாத வேஷத்தையும், பக்தி ரசமே இல்லாத பாடலையும் ஏறக்குறைய எல்லாச் சினிமாக்களிலும் ஒரே மாதிரியாகவே நாம் பார்க்கிறோம். இந்த நாரதரைப் பார்த்தோ, அல்லது இவரது பாடலையும் பேச்சையும் கேட்டோ யாருடைய இருதயத்திலாவது, பக்தியென்பது சொற்பமேனும் முளை விட்டிருக்கிறதா?

இங்ஙனமே நமது புராணங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் வரும் வீர புருஷர்களை, மகான்களை, புனித ஆத்மாக்களை, ஐயோ, இந்தச் சினிமாக்களில் நாம் எவ்வாறெல்லாம் சின்னப்பின்னப்படுத்திவிடுகிறோம்? தீரோ தாத்த நாயகனுன ராமபிரானும், சத்தியசீலனாகிய தரும புத்திரனும், கற்புக்கணிகலனாகிய கண்ணகியும், யமனோடு வாதாடி தன் புருஷன் உயிரை மீட்டுக் கொண்டு வந்த வீரங்கனையான சாவித்திரியும், பாரத

ஜாதியின் கௌரவ சின்னங்களாயிருக்கப்பட்டவர்கள்; பாரத ஜாதியின் ஆத்மாவிலே கௌரவமான முத்திரையிட்டிருப்பவர்கள். இவர்களுடைய வாழ்க்கை இன்றைய தலைமுறைக்காகட்டும், அடுத்தடுத்து வரும் தலைமுறைகளுக்காகட்டும் வழிகாட்டும் விளக்குகள் மாதிரியிருக்கின்றன, ஆனால் நமது சினிமா முதலாளிகளும், நடிகர்களும் இவர்களை எவ்வளவு தூரம் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்? இவர்களைத் தெரிந்துகொள்ளாவிட்டால்கூட பாதகமில்லை; இவர்களை அவமானப்படுத்தாமலிருந்தாலே போதும்.

புராண, இதிகாச படங்களைத் திரையிலிட்டுக் காட்டுகிறபோது, கூடிய வரையில் அந்தந்தக் காலத்து நாகரிகம், நடை, உடை, பாவனைகளை அனுசரிக்கவேண்டும். அப்படி அனுசரிப்பதற்கு, சரித்திர ஞானம் வேண்டும்; நாகரிகப் புண்புண்பு தெரிய வேண்டும். சினிமாச் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறவர்களில் எத்தனை பேருக்கு இவை தெரிந்திருக்கின்றன?

நாடக மேடைகளிலாகட்டும், சினிமாக்களிலாகட்டும் பேசப்படுகிற ஒவ்வொரு பேச்சும், பாடப்படுகிற ஒவ்வொரு பாட்டும், சந்தர்ப்பப் பொருத்தமுடையதாகவும், அர்த்த புஷ்டியுடையதாகவும், ஜாதிய கௌரவத்தை லட்சியமாகக் கொண்டதாகவும், மனிதனுடைய எண்ணத்தை உயர்த்திக் கொடுப்பதாகவும் இருக்கவேண்டும். ஆனால் இன்றைய காட்சிகளில், சம்பாஷணைகளும் பாட்டுகளும் எவ்வளவு தாழ்வான நிலையை யடைந்திருக்கின்றன என்பதைப்பற்றி விஸ்தரித்துக் கூற நமது எழுதுகோல் கூசுகிறது. சம்பாஷணைகளிலும், பாட்டுகளிலுந்தான் ஒருகம்பீரம் இல்லை பென்று சொன்னால், பெயர்கொடுப்பதில் கூட ஒரு கம்

பீரம் இருக்கக்கூடாதா? படங்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும்; பெயரில் ஒரு கௌரவம் இருக்கவேண்டாமா? அம்மாஞ்சி! மிளகாய்ப் பொடி பார்ஸ்! செல்லாக்காசு! அட கடவுளே! இவையெல்லாம் என்ன பெயர்கள்? நாம்தான் உலக அரசியல் நாணயச் செலாவணி மார்க்கெட்டிலே செல்லாக்காசுகளாக இருக்கிறோமே, அந்த அவமானம் போதாதா? சினிமாக்களிலே கூட நாம் செல்லாக்காசுகளாக முத்திரையிட்டுக் கொள்ளவேண்டுமா?

கிழட்டுப் பிராமணன் ஒருவன், தனது இரண்டாம் தாரத்துக்குத் தலைவாரி முடிப்பது; அல்லது அவன் மனைவி, அவனுக்கு அன்னம் படைப்பது; அல்லது குறத்தி குறி சொல்வது; அல்லது வண்ணன் வண்ணத்திக் காட்சி; இவையெல்லாம் ஹாஸ்ய ரஸம்! மயங்குக ஐமே விழுந்து கிடக்கும் ஒரு பெண்ணைத் தோள்மேலே தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டு ஓடுவது; அல்லது ஒரு பெண் ரொபிலிலிருந்து, மோட்டாரிலிருந்து கீழே குதிப்பது; இவையெல்லாம் வீரச்சுவை! தோட்டத்திலே ஒரு பெண் பூக்கொய்து கொண்டிருப்பாள், ஓர் ஆடவன் அவளுக்குப் பின்புறமாக வந்து அவள் கண்களை இறுகமுடுவான். அவள் அவன்கைகளைப் பிடித்துக்கொள்வாள். அதற்குள் அந்த வீர இளைஞன் அவள் கன்னங்களில் தன் உதட்டைப் பொருத்தி வைப்பான். அந்த ஓசை அனைவருக்கும் கேட்கும், அல்லது, புருஷோத்தமனாகிய கண்ணபிரான், சத்தியபாமையின் படுக்கையறைக்கு வெளியே நின்றுகொண்டு தாளிட்டுக் கிடக்கும் கதவின்மீது தன் தலையை முட்ட வைத்த வண்ணம் 'காமி, சத்தியபாமா, கதவைத் திறவாய்' என்று புலம்பிக் கொண்டிருப்பான். இவையெல்லாம் சிருங்கார ரஸம்! இந்த ரஸக்காட்சிகளைக் கண்டு நமது

ஜனங்கள் கைகொட்டி ஆரவாரிக்கிறார்கள். பண்ப்பையின்மீது கை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் பட முதலாளிகள் இந்த மாதிரியான காட்சிகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்கள். ரஸ உணர்ச்சிக்குப் பங்கம் விளைவிக்கக்கூடிய இத்தகைய காட்சிகள், ஜனங்களுடைய மனத்தை எவ்வளவு தூரம் சிதிலப்படுத்திவிட வேண்டுமோ அவ்வளவு தூரம் சிதிலப்படுத்திவிடுகின்றன. கீழான எண்ணங்கள், கீழான ஆசைகள் முதலியவற்றைத் தூண்டிவிடுகின்ற இந்தக் காட்சிகளைத் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் ஜனங்கள் தங்கள் தனித்துவத்தைக்கூட நாளாவட்டத்தில் இழந்து விடுகிறார்கள். இத்தகைய ஜனங்களைக்கொண்ட ஜாதிக்கு, கடைசியில் மனம், மானம் என்பவைகள் இல்லாமலே போய்விடுகின்றன. இந்த ஜாதியை அடிமைத் தனத்திலிருந்து மீட்பதென்று சொன்னால் அது எவ்வளவு சிரமசாத்தியமான காரியம்? வெறும் தத்துவோபதேசங்களினால் மட்டும் ஆகிற காரியமா அது? ஹிட்லரின் இன்றைய ஆக்கிரமிப்பு முறைகளை நாம் பலமாக ஆட்சேபிக்கலாம். ஆனால், அவன் தனது ஜெர்மானிய ஜாதிக்கு, ஒரு புதிய ஜீவசக்தியைப் புகட்ட என்னென்ன முறைகளைக் கையாண்டான் என்பதை நாம் அலட்சியப்படுத்திவிட முடியுமா? "நாடகங்கள், சினிமாக்கள் முதலியன, மனிதனுடைய கீழாசைகளைத் தூண்டிவிடுவதாயிராமல், அவனை மேல்நிலைக்கு அழைத்துச் செல்வதாயிருக்கவேண்டும்" என்றும், "சமூக வாழ்வைச் சீர்குலைக்கும் வண்ணம் தோன்றும் கலை, இலக்கியம் முதலியவற்றின் போக்கைச் சட்ட ரீதியாக அடக்கவேண்டும்" என்றும் ஹிட்லர் கண்டிப்பான திட்டம் ஏற்படுத்தினான். ஒரு சமுதாயம் அல்லது ஜாதி தலைநிமிர்ந்து நடப்பதற்கு நாடக மேடைகளும் சினிமாக்களும் எவ்வளவு தூரம் துணை

செய்கின்றனவென்பது இதனின்றி தெரிந்து கொள்ளலாம்.

சினிமா சம்பந்தமாக வெளியாகும் விளம்பரங்களைக் கொண்டு மட்டும் நமது ஜாதிய உணர்ச்சி அல்லது பெண்மக்களிடத்திலே நாம் வைத்திருக்கும் மதிப்பு முதலியன எவ்வளவு கேவலமான ஸ்திதியை அடைந்திருக்கின்றனவென்பதை நிர்ணயித்துக் கொள்ளலாம். பெண்ணுசையைத் துறந்துவிட்டதாக அர்த்தப்படக்கூடிய பெயரைப் படத்திற்கு வைக்கிறார்கள். ஆனால் அந்தப் படத்தை விளம்பரப்படுத்துகிறபோது ஒரு பெண்ணுருவத்தைப் போட்டுத்தான் விளம்பரப்படுத்துகிறார்கள். புராணப்படங்களாகட்டும், சமூகப்படங்களென்று பெயர் கொடுத்துத் திரைக்குக் கொண்டு வரப்படுகிற படங்களாகட்டும் எல்லாம் பெண்ணை முன்னிலைப்படுத்தித்தான், பெயரையும் பண்பையையும் பெருக்கவேண்டி யிருக்கின்றன. பெண்மைக்குத் தெய்வத் தன்மையைப் புகுத்தி, அதனை வழிபட்டு வந்த பாரத ஜாதியானது, இன்று, அந்தப் பெண்மைக்கு எவ்வளவு தாழ்வான மதிப்பு வைத்திருக்கிறது?

நமது சினிமாக்களில் பெரும்பாலானவற்றுள், இடப் பொருத்தம், காலப் பொருத்தம், விஷயப் பொருத்தம் முதலியனவற்றுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுவதில்லை யென்பதற்கு நாம் அவ்வளவாக விசனிக்கவில்லை. வேஷப் பொருத்தத்தையாவது கவனிக்கக்கூடாது வென்றுதான் கேட்கிறோம். வேஷப் பொருத்தத்தில் ஏற்றத் தாழ்வுகளிருந்தால்கூட சகித்துக்கொண்டுவிடலாம் போலிருக்கிறது. ஆனால் இந்த வேஷப்பொருத்தம், சில சந்தர்ப்பங்களில் விபரீதப் பொருத்தமா யிருப்பதைக் குறித்து நாம் திகைப்பும்

திக்கமும் அடைகிறோம். ஏதோ சில இடங்களில், சில நிகழ்ச்சிகளில் ஆண், பெண் வேடங் தரிப்பதும் பெண், ஆண் வேடந்தரிப்பதும் ஆட்சேபிக்கத் தகாததாக இருக்கலாம். ஆனால் ஆணாகவே இருந்து நடித்துக் காட்டவேண்டிய கதைகளில், பாட்டுக்காகவோ, டிக்கட்டு அறையில் நாணய ஒசை சதா ஒலித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதற்காகவோ பெண்ணைக் கொண்டு வந்து நிறுத்துவது எவ்வளவு துரம் பங்கப் படுத்துதல் கூடியதா யிருக்கிறது? உதாரணமாக, நந்தரார், நாரதர், மார்க்கண்டேயர், ஹனுமார், பட்டினத் தார், சங்கராச்சாரியார் முதலிய பாத்திரங்களெல்லாம் ஆண்களாலேயே நடிக்கப்படக்கூடிய பாத்திரங்கள். இவைகளில் பெண்களைக் கொண்டு வந்து புகுத்தி, நமது பரம்பரையின் புனிதத் தன்மையில் ஒரு களங்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கலாமா? இது விபரீதமென்றும், பொருத்தமற்றதென்றும், ரஸ உணர்ச்சிக்கு விரோதமென்றும் நமக்கு இன்னும் தோன்றவில்லையே. என்ன ஆச்சரியம்! ஆனால் உலக ஜனத்தொகையில் ஐந்தில் ஒரு பங்கினராயிருந்தும், நாம் அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கிறோமே என்பதைக் குறித்து நாம் இன்னும் ஆச்சரியப்படாமலிருக்கிறபோழ்து, இந்த விபரீத வேஷப்பொருத்தம், நமக்குப் பொருத்தமாகத் தோன்றுவதில் என்ன ஆச்சரியமிருக்கிறது?

அடிமைக்கு அழகை அனுபவிக்கத் தெரியாது என்று சொல்வார்கள். நகர் வாசிகளைப் பொருத்த மட்டில் இந்த வாசகம் முற்றிலும் உண்மையாகவே இருக்கிறது. கிராமங்களிலே நடிக்கப்பெற்ற தெருக் கூத்துக்கள், பொம்மலாட்டங்கள் முதலியன, நமது பரம்பரைக் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றி வந்தன; நமது

வாழ்க்கைக்கு ஒரு சோபையைக் கொடுத்து வந்தன். ஆனால் அவையாவும் இப்பொழுது சினிமாக்களைக் கண்டு மருண்டு ஓடிவிட்டன. இது விஷயத்தில் பண்டித ஜவஹர்லால் நேருவின் அபிப்பிராயத்தை இங்கு எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறோம். அவர் கூறுகிறார்:—

“சினிமாக்கள் பெரும்பாலும் நகர மக்களாலேயே பாராட்டப் படுகின்றனவென்று கருதுகிறேன். ஒழுங்கற்றதும் வருந்தத்தக்கதுமான இந்தக் காட்சிகளுக்கும், இன்னும் உயிர்வைத்துக்கொண்டிருக்கும் கிராமப் பாட்டுகள், ஆட்டங்கள், தெருக்கூத்துக்கள் முதலியவற்றில் காணப்படும் அழகுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது. வங்காளம், ரூஜ் ராத், தென்னாடு முதலிய பிரதேசங்களில், கிராமவாசிகள் தங்கையறியாமலே, அடிப்படையான அழகுடையவர்களாகவும், அழகை அனுபவிக்கும் சக்தி யுடையவர்களாகவும் இருக்கிறார்களென்பதைப் பார்க்கிறபோது, நாம் அச்சரியத்தினால் திகைப்படைந்துபோகிறோம். ஆனால் மத்திய வகுப்பாரிடத்தில் இந்தச் சக்தி இல்லை. அவர்கள், தங்கள் அடிப்படையையே இழந்துவிட்டார்கள். அவர்களுக்கு அழகு பரம்பறையே இல்லை.”

நகரவாசிகளின் வீடுகளுக்குள் நுழைந்து பார்த்தால், அங்கு மாட்டப்பட்டிருக்கும் படங்களின் வரிசையொன்றைக் கொண்டு, நம்மவர்களுக்கு எவ்வளவு தூரம் அழகை அனுபவிக்கத் தெரியும், நமது கலாசாலை உணர்ச்சி எந்த அளவில் இருக்கிறது, பாரத ஜாதியின் சீல வாழ்க்கை எவ்வளவு தூரம் கௌரவிக்கப்பட்டு வருகிறதென்பனபோன்ற விஷயங்களைப்பெல்லாம் ஒரு

கணத்தில் தெரிந்துகொண்டுவிடலாம். ஜெர்மனியிலோ அல்லது வேற்று நாடுகளிலோ அச்சடிக்கப்பட்ட படங்களை, அந்நிய நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட சட்டங்களால் அணைத்து, அவற்றை அயல் தேசங்களிலிருந்து வருகிற ஆணிகளிலே மாட்டி வீட்டை நிரப்பிவிடுகிறோம். நமது தெய்வதேவாதிகளையும், நமது முன்னோர்களையும் அந்நியர்கள் எந்தவிதமாக உருவப்படுத்திக் காட்டுகிறார்களோ அந்த விதமாக அவர்களை நாம் கண்டு வழிபடுகிறோம். நமது பூஜை அறைகளில் மூர்த்திகரித்துக்கொண்டிருக்கும் விக்கிரகங்கள்கூட, பெரும்பாலும், அந்நிய நாடுகளிலிருந்து எழுந்தருளியவைதான். விநாயக சதுர்த்தி, கோகுலாஷ்டமி, ராம நவமி முதலிய தினங்களில் நாம் முறையே வழிபடும் கணபதியும், கிருஷ்ணனும், ராமனும் நமது நாட்டு மண்ணினால் செய்யப்பட்ட உருவங்களாயிருந்தால், அவை, நமக்குத் திருப்தி தருவதில்லை. மண்ணாலான மூர்த்தியை வணங்குவது நமது கௌரவத்திற்குக் குறைவாகவும் தோன்றுகிறது. அயல்நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்படுகிற மங்குக்கடவுளர்களை வழிபடுவதில்தான் நாம் திருப்திகொள்கிறோம்; பெருமையடைகிறோம். ஐயோ, அடிமை நாட்டான், தன் தேசத்து மண்ணுக்குக்கூட மதிப்புக் கொடுக்க மறுக்கிறான்! ஆனால், அந்நியர்கள், அந்த மண்ணின் கீழ் பதுங்கிக் கிடக்கும் உலோகப் பொருள்களுக்கு எவ்வளவு மதிப்பு வைத்திருக்கிறார்கள்! எவ்வளவு கண்ணோட்டம் செலுத்துகிறார்கள்!

சிறு குழந்தைகளுக்கு ஆபரணங்களை அணிவித்து அழகுபடுத்திப் பார்க்கவேண்டுமென்று நமக்கு ஆசை உண்டாகிறது. நல்ல ஆசைதான். ஆனால் இந்த ஆசையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்கிற விஷயத்தில்கூட அந்

நிய நாடுகளின் துணையை நாம் நாட வேண்டியிருக்கிறது. அயல்நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதியாயிருக்கிற தெய்வ உருவங்களை அதிக விலைகொடுத்து வாங்கி, காதணிகளிலோ, கழுத்தணிகளிலோ இணைத்து, குழந்தைகளுக்குப் போட்டு, “அட்டா, என்ன அழகு! என்ன அழகு!” என்று அகமகிழ்ந்து போகிறோம். அழகை அனுபவிக்கிற விஷயத்தில்கூட, நம்முடைய அடிமைப் பத்திதான் முன்வந்து நிற்கிறது.

யாழ்வினிது, குழலினிது என்று சொன்னார்கள் நமது முன்னோர்கள். நல்லிசைப் புலவனெருவன் குழலையோ யாழையோ, ஏதேனுமொன்றை, மனங்கலந்து வாசித்துக்கொண்டிருக்க, அந்த ஓசையை நாம் காதல் பருகுகிறபோது, நம்மை அறியாமல், நமது அடிவயிற்றில் ஓர் இன்பப் பெருக்கு ஊற்றெடுத்து, அலைபோல் உயர்ந்து, இதயத்தை மோதி அதில் ஒருசாந்தி உண்டிபண்ணுவதை யாருமே அனுபவித்துப் பார்க்கலாம். இது சத்திய வாக்கு; அனுபவ உண்மை. குழலும், யாழும் நமது ரஸ உணர்ச்சியை எப்பொழுதும் கூர்மையாகவே வைத்துக் கொண்டிருக்கும் தன்மையன. இவை நமது ரஸனுபவத்தின் உயர்ந்த சிகரங்கள். இதனாலேயே கண்ணன் குழலை ஊதுகிறான்; சரஸ்வதி வீணைமீல் ஊனல் செய்கிறாள். இவை இரண்டும், நமது நாகரிகத்திற்கிசைந்த இசைக்கருவிகள். ஆனால் இவைகளுக்கு வசைதேடிக் கொடுப்பதுபோல் இப்பொழுது ஹார்மோனியம் தலைதாக்கி நிற்கிறது. நாகரிகமான வீடு என்று சொன்னால் அங்கே ஒரு ஹார்மோனியம், ஒரு கிராமபோன் பெட்டி ஆகிய இவை இரண்டும் இருக்கவேண்டும் என்கிற மாதிரியான நிலைமை இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கிறது. நமது இசை உணர்ச்சியை எவ்வளவு தூரம் மழுங்கச் செய்யவேண்

டுமோ அவ்வளவு தூரம் இந்த ஹார்மோனியம் மழுங்கச் செய்திருக்கிறது. உயர்ந்த சங்கீதம் என்று சொன்னால், அது தேனெழுக்குடையதாய், தொடர் வரிசையுடையதாய், நல்லிணக்கமதாய், இனிய ஓசையுடையதாய், ஆத்மாவின் அந்தரங்கத்திற்குள் நுழையக்கூடியதாய் இருக்கவேண்டும். ஆனால் ஹார்மோனியத்தில், இந்த மாதிரியான சங்கீதத்தை நாம் அனுபவிக்க முடிகிறதா? ஹார்மோனியத்தில் பாட்டுகள் பாடப்படுகிறபோது, தவளை, தத்தித் தத்திப் பாய்கிற மாதிரியான எண்ணம் நமக்கு உண்டாகவில்லையா? நமது சரீர்தான் அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கிறதென்று சொன்னால், நமது சரீரமும் கட்டையாகிக் கிடக்கிறதென்பதை இந்த ஹார்மோனியம் நிரூபித்துக் காட்டவில்லையா? அந்நிய ஆதிக்கம், நமது எண்ணத்தை எப்படிச் சிதைத்திருக்கிறதோ அப்படியே இந்த ஹார்மோனியமும் நமது சங்கீதத்தைச் சிதைத்திருக்கிறது. எவ்வளவோ மனம் புழுங்கிப்போய்தான் பண்டித ஜவஹர்லால் ஓரிடத்தில் கூறுகிறார்:—

“சுயராஜ்ய அரசாங்கம் ஏற்பட்டால், அது முதலில் செய்யவேண்டிய பல வேலைகளில் ஒன்று, ஹார்மோனியம் என்னும் அந்தப் பயங்கர வாத்தியக் கருவியை உபயோகத்திற்குக் கொண்டு வராமல் தடுப்பதாகவேயிருக்கும் என்ற நம்பிக்கையில்தான் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறேன்.”

எனவே, இதுகாறும் கூறியவாற்றான், நமது கலாஞானம், அழகு அனுபவம், ரஸ உணர்ச்சி முதலிய யாவும் பிற்போக்கடைந்திருக்கின்றனவென்பது நிரூபித்துக் காட்டப்பட்டது.

இஃ இலக்கியக் கடலில் சிறிது பிரவேசித்துப் பார்ப்போம். இதன் ஒரு முக்கிய அமிசமாயிருப்பது பத்திரிகை. தற்போத்து வெளியாகும் பத்திரிகைகளைப் புரட்டிப் பார்த்தால் நான்கு விஷயங்கள் நம் கண்ணை உறுத்துகின்றன. முதலாவது சோதிட விளம்பரங்கள்; இரண்டாவது, தாது புஷ்டி மருந்துகள், மானிட மரம் சாஸ்திரங்கள் ஆகிய இவை சம்பந்தமான விளம்பரங்கள்; மூன்றாவது, ஒரு ரூபாய் முதல் இருநூற்றைம்பது சாமான்கள் என்றும், முந்நூற்றிருபது சாமான்கள் என்றும் வெளியாகிற விளம்பரங்கள்; நான்காவது போட்டிப்பரிசுகள். இவை நான்கு நமது தேசத்தின் ஈனஸ்திதியையும், ஜனங்களின் வாழ்ந்த மனப்பான்மையையும் பளிங்குபோல் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. எந்த ஒரு மனிதனும் சுய உதவியைக் கொண்டு பிழைப்பை நடத்தமுடியாத தருணத்திற் தான், கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு பொருளின் உதவியை நாடுகிறான்; திருஷ்டிக்கு அகப்படாதது என்னால் அர்த்தத்தையுடைய அதிருஷ்டம் என்னும் வார்த்தையில் நம்பிக்கை வைக்கிறான். ஏதோ அதிருஷ்ட வர்த்தில்தான் நமக்குச் சுதந்திரம் கிடைத்தால் கிடைக்கலாமே தவிர, நம்முடைய உழைப்பு, நம்முடைய முயற்சி, நம்முடைய தியாகம் ஆகிய இவைகளைக் கொண்டு சுதந்திரம் பெறுவதென்பது துர்லபம் என்று எந்த மனப்பான்மை பிரேரிக்கிறதோ, அந்த மனப்பான்மை, சோதிடத்தில் சுலபமாக நம்பிக்கை வைக்கிறது. எப்பொழுது நாம் சோதிடத்தில் அதிகமாக நம்பிக்கை வைக்கத் தொடங்கிவிட்டோமோ அப்பொழுதே, சுய உதவியினால் நாம் வாழ முடியாது என்ற நிலைமைக்கு வந்துவிட்டோம். மதியிருந்தால் விதியொன்றும் செய்யாது. விதியையே நம்பி மதியை விழந்துவிடுகிறபோழுதுதான், அந்த விதியே நமக்குச்

சத்துருவாக வந்து சேருகிறது. "ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித் தாழாது உஞற்றுபவர்" என்று திருவள்ளுவர் கூறியது அனுபவ வாசகமே தவிர, ஏட்டுச் சுரைக்காயல்ல. "நாளென் செய்யும், வினைதான் என் செய்யும், எனை நாடி வந்த கோளென் செய்யும், கூற்றென்செயும்" என்று அருணகிரியார் உறுதியோடு முடிக்கம் செய்தது தமிழ்நாட்டிலேதான். இப்படிப்பட்ட மகோன்னதமான பரம்பரையைக்கொண்ட தமிழ் மக்கள், சோதிடத்தில் அதியற்புதமான நம்பிக்கையை வைத்திருக்கிறார்கள், "சுயராஜ்யம் எப்பொழுது கிடைக்கும்" என்று கிரகங்களைப் பார்த்துக் கேட்டால் அவை என்ன பதில் சொல்லும்? நம்மைப் பார்த்துப் பரிகசிக்கும்!

நரம்புகளுக்கு முறுக்கேற்றிக் கொடுக்கும் மருந்துகள், இன்ப சாஸ்திரங்கள் முதலியவை சம்பந்தமான விளம்பரங்கள் யாவும் நமது உடல் சோர்வையும் உள்ளச் சோர்வையும் பிரதிபலித்துக் காட்டும் கண்ணாடிகளாயிருக்கின்றன. தேச மக்கள் எவ்வளவு தூரம் வலுவிழந்து கிடக்கிறார்களென்பதற்கு, இவற்றைத் தவிர வேறு அத்தாட்சி தேவையில்லை. ஒரு சிலர தங்களுடைய ஒரு சாண் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக, இப்படியெல்லாம் தேசத்தை அலங்கோலப்படுத்திப் பார்க்கிறார்கள். இதைப்பற்றி விஸ்தரித்துச் சொல்ல, எமது உள்ளம் நாணுகின்றது. எந்தத் தேசத்தை அடிமைத் தனமானது அரித்துக்கொண்டு வருகிறதோ அந்தத் தேசத்தில் இந்த மாதிரியான அலங்கோலங்களையெல்லாம் நாம் நன்றாகப்பார்க்கலாம். பிரான்ஸ் வீழ்ச்சியுற்றுப் போனதற்கு முக்கிய காரணம், அந்த நாட்டுமக்கள், இந்த மாதிரியான சிற்றின்ப உணர்ச்சிகளிலே அதிகமாக ஈடுபட்டிருந்ததுதான் என்பதைமட்டும் குறிப்பிட்டுவிட்டு மேலே செல்கிறோம்.

ஒரு ரூபாய்க்கு, நூற்றுக் கணக்கில் சாமான்களை அள்ளிக் கொடுப்பதாக விளம்பரப்படுத்துகிற காட்சி! மலிவானதும் அவசியமே யில்லாததுமான அந்நிப நாட்டுப் பொருள்களை பாமர ஜனங்களிடத்திலே கொண்டு திணிப்பதற்கு இந்த முறை கையாளப்படுகிறது. கள்ளங் கபடற்ற கிராமவாசிகள், பொருளின் தன்மையைக் கவனியாமல், எண்ணிக்கையைமட்டும் பார்த்துவிட்டு, மயங்கிப்போய் அவைகளை ஆவலோடு வாங்குகிறார்கள். வாங்கிப் பார்த்த பிறகு, அவை தங்களுடைய அன்றாட உபயோகத்திற்கு எவ்விதத்திலும் அவசியமில்லாதவை என்று தெரிந்துகொள்கிறார்கள். ஆயினும் வாங்கிவிட்டோமேயென்ற எண்ணத்தினாலும், விலை கொடுத்து வாங்கின பொருளை உபயோகிப்பா மலிருக்கலாமாவென்ற எண்ணத்தினாலும் உந்தப்பட்டவர்களாய், நாளாவட்டத்தில் அந்தப் பொருள்களைத் தங்கள் தினசரி உபயோகத்திற்குக் கொண்டுவருகிறார்கள். இப்படியே அந்நிய நாட்டுச் சாமான்களை உபயோகிக்கிற பழக்கம் இவர்களுக்கு ஏற்பட்டுவிடுகின்றது. கடைசியில் இந்தப் பழக்கத்தை இவர்களால் கைவிட முடிவதில்லை. காலிலே அணிந்துகொள்கிற பூட்ஸ் முதல், முகத்திலே பூசிக் கொள்கிற டவுட்ர் வரையில் எல்லாவற்றிற்கும் நகரவாசியைப்போல் கிராம வாசியும் இப்பொழுது அந்நிய நாடுகளின் தயவை எதிர்பார்க்க வேண்டியவனாகிவிட்டான். தலை வலி மருந்து முதல் குழந்தைக்குத் தேவையான ஆகாரம் வரை எல்லாம் அந்நிய நாட்டுப் பகட்டான முதிரையுடன் இப்பொழுது கிராமங்களில் பிரவேசிக்க ஆரம்பித்திருக்கின்றன. இந்தப் பிரவேசத்தைத் துரிதப்படுத்திக் கொடுப்பதுபோல் மேலே சொன்ன விளம்பரங்கள் இருக்கின்றன. இவைபனைத்தும், நமது தேசத்தின் பொருளாதாரச் சீரழிவைத் துலக்கப்படுத்

திக் காட்டவில்லையா? உடை உடுப்பதிலும், ஆகாரத் தைச் சுவைத்துப் பார்ப்பதிலும், அழகுபடுத்திக் கொள்வதிலும், ஏன், எல்லாவற்றிலுமே நம்முடைய அடிமைத்தனந்தான் முன் வந்து நிற்கின்றது. ஜியு ஸெப்பே ஜியூஸ்டி¹ என்ற இத்தாலியக் கவிஞன், இத்தாலியர்கள், ஆஸ்திரியாவின் ஆதிக்கத்திற்கு எவ்வகையால் உட்பட்டிருந்தார்களென்பதை ஒரே ஒரு வாக்கியத்தில் அழகாகச் சுருக்கிக் கூறிவிட்டான். "இத்தாலியர்கள், தாங்கள் சாப்பிடும் ரொட்டியில் ஆஸ்திரியாவைக் கலந்து சாப்பிட்டார்கள்" என்பதுதான் இந்த வாக்கியம். நமது நாட்டிற்கு இஃது எவ்வளவு பொருத்தமாயிருக்கிறது?

அடுத்தது போட்டிப் பரிசு. இஃதொரு தொத்து நோய் மாதிரி தமிழ்நாட்டிலே இப்பொழுது பரளியிருக்கிறது. ஒரு சிலர், பணம் சம்பாதிப்பதற்கேற்ற முறையாக இதனைக் கையாண்டு வருகின்றனர். அவ்வித உழைப்பில்லாமல் சுலபமாகப் பணம் சம்பாதித்துவிட வேண்டுமென்ற ஜனங்களுடைய ஆசையை, இந்தப் போட்டிப் பரிசுகள் பிரதிபலித்துக் காட்டுவதோடு, அந்த ஆசையை உரமிட்டு வளர்ப்பதாகவும் இருக்கின்றன. இவை தமிழ்நாட்டுக்கு ஒரு சாபக்கேடு; தமிழர்களுக்கு ஒரு மானக்கேடு. ஜனங்களுடைய இருதயத்தில், அவர்களைப்பறியாமல், பரம்பரை வாசனை காரணமாக ஏதேனும் ஒன்றிரண்டு உயர்ந்த எண்ணங்கள் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தால், அவற்றை இழுத்துப் பறித்து வெளியே கொணர்ந்து காலால் போட்டு மிதித்து நாசமாக்கிவிடுகின்றன இந்தப் போட்டிப் பரிசுகள். இந்தப் போட்டிப் பரிசுகளைத் தாங்கிக் கொண்டு வரும் பத்திரிகைகளுக்குத்தான்

36

நமது பிற்போக்கு

பொருளாதாரச் செல்வாக்கு ஏற்படுகிறது. அதாவது ஜனங்களுடைய மன அழிவினியது ஒரு சிலருடைய மாடங்கள் நிர்மாணிக்கப்படுகின்றனவென்பது அர்த்தமாகிறது. இது நிற்க.

காலஞ் சென்ற ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதியாருக்குப் பிறகு, தமிழ் நாட்டில் ஒரு மகான் கவி தோன்றவில்லை யென்பதைப் பற்றியும், கவிப்பெருக்கானது வற்ற வில்லையாயினும் ஊற்றெடுத்துப் பிரவாகமாக ஓட வில்லையென்பதைப் பற்றியும், சிறந்த இலக்கிய சிருஷ்டிகள் இன்னும் தமிழ்நாட்டில் உண்டாகவில்லை என்பதைப் பற்றியும் ஏற்கனவே நாம் பலமுறை தெரிவித்திருக்கிறோம். பத்திரிகைகளாகட்டும், புஸ்தகங்களாகட்டும், கவிதைகளாகட்டும் எண்ணிக்கையில் அதிகப் பட்டிருப்பதைக் கொண்டு நம்மால் திருப்திகொள்ள முடியவில்லை. இவற்றில் தேசத்தின் நாடித் துடிப்பு எந்த அளவுக்கு எதிரொலி கொடுக்கிறதென்பதுதான் நமக்கு முக்கியம். சிறிய மனமுள்ள பெரிய மாளிகைக்குத்தான் நாம் மகத்துவம் கொடுக்கிறோமே பொழிய, பெரிய மனமுள்ள சிறிய குடிசைக்கு நாம் மகத்துவம் கொடுக்கிறோமில்லை. பொழுது போக்குவதற்கான நூல்களோ, பத்திரிகைகளோ எதுவுமே இப்பொழுது நமது நாட்டிற்குத் தேவையில்லை. குவிந்து கிடக்கும் நமது இருதயத்தை விகசிக்கச் செய்யும் ஆற்றலுள்ள, வறண்டு கிடக்கும் நமது அறிவுக்கு ஈரமுண்டாக்கும் திறன்வாய்ந்த, இகலோகத்தில் நாம் எப்படி வாழ வேண்டுமென்பதை வகுத்துக் காட்டும் வழிகள் நிறைந்த, நமது நிகழ்கால நிலையை நமக்கு நன்றாக உணர்த்திக் காட்டுகிற நூல்கள், கவிதைகள், பத்திரிகைகள் முதலியனவே இப்பொழுது தேவை. இவை தோன்றாத வரையில் நாம் நிம்மதி கொள்ள முடியாது.

எனவே, இலக்கியத் துறையிலும் நாம் பிற்போக்கடைந்திருக்கிறோமென்பது, இதுகாறும் சொன்னவற்றிலிருந்து ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்டது.

இனி, மேடைப் பிரசங்கங்களைப்பற்றியும், படித்தவர்களென்ற சுய திருப்தியுடன் தங்களைத் தாங்களே பார்த்துக்கொள்ளும் நபர்கள் போக்கு வரத்து சாதனங்களில் நடத்தும் சம்பாஷணைகளைப் பற்றியும் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறோம்.

பொதுவாக நாம் கேட்கும் மேடைப் பிரசங்கங்களுக்கு மையமாயிருக்கும் விஷயங்கள் இரண்டு மூன்றுதான். ஒன்று, நமது தேசத்தின் புராதனப் பெருமையைப் பற்றிக் கூறுவதாயிருக்கும்; அல்லது நமது தலைவர்களின் ஸ்தோத்திரப் பாடல்களாயிருக்கும்; அல்லது யாருமே பாராத அல்லது பெரும்பாலோருக்குப் புரியாத பாரமார்த்திக உலகத்தைப் பற்றியாவது இருக்கும்; அல்லது அயல் நாடுகளில் நடைபெறுகிற விஷயங்களைப்பற்றியாவது இருக்கும். இந்தப் பேச்சுக்களினிடையே, தேசத்தின் நிகழ்கால ஸ்திதியைப் பற்றி வருகிற அமிசம் மிகச் சொற்பந்தான். அப்படி அற்ப சொற்பமாக நமது கவனம், நிகழ்காலத்திற்கு ஈர்க்கப்படுமாயின், உடனே சத்தி யாக்கிரகம், அஹிம்ஸை போன்ற புனிதமான விஷயங்கள் அந்தக்கவனத்தைக் கவனித்துக்கொண்டு விடுகின்றன. சம்பாஷணைகளின்போது, தலைவர்களின் பேச்சு, அயல் நாட்டிலிருந்து அதிகாரிகள் சொல்கிற வார்த்தை ஆகிய இவைகளுக்கு வியாக்கியானம் செய்வதில் நாம் காட்டுகிற அபார சாமர்த்தியம், உண்மையில் பொருமைப் படத் தக்கதுதான். ஆனால் அந்தப் பேச்சிலிருந்து, அல்லது வார்த்தைகளிலிருந்து நாம் ஏதேனும் பாடம்

கற்றுக் கொள்கிறோமா என்று பார்த்தால், இல்லை. அப்படிக்கற்றுக் கொண்டிருந்தால், இந்த நிலையில் இருக்கமாட்டோமே? இதில் ஒருவித அதிருப்தியைக் காட்டுவோமே? பொழுதுபோக்குவதற்காகப் பிரசங்கங்களையும், பிரயாணத்தில் அலுப்புத் தட்டாமலிருப்பதற்காகச் சம்பாஷணைகளையும் சாதனங்களாக உபயோகித்துக் கொள்வதில்தான் நாம் திருப்தியடைகிறோம். விஷயம் உணர்ந்துகொள்ளவும், விஷயமுணர்த்தவும், இவை எவ்வளவு தூரம் சாதனங்களாக உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றன? ஒரு சிறிய உதாரணத்தை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறோம். அஹிம்ஸை என்பது, இன்றைய இந்திய அரசியல் அரங்கத்தின் ஒரு முக்கிய காட்சியாயிருக்கிறது. இதைப்பற்றி அடிக்கடி பேசப்படுவதை நாம் கேட்கிறோம்; நாமும் பிறரிடத்தில் இதைப் பற்றிப் பேசுகிறோம். ஆனால் நம்மிலே எத்தனைபேர் இதனை அறிந்து, அனுபவித்து, அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வந்திருக்கின்றனர்? அரசியல் வாழ்க்கையில் அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வருவது ஒருபுறமிருக்கட்டும். தனிப்பட்ட நமது அன்றாட வாழ்க்கையிலேனும் இதனை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவர முயற்சி செய்திருக்கிறோமா?

அஹிம்ஸை என்பது எதிர்மறைச்சீலமல்ல; உடன் பாட்டுச்சீலம். அதாவது, ஹிம்ஸை செய்யாமலிருப்பதும்ட்டும் அஹிம்ஸையல்ல. பிறர் செய்யும் ஹிம்ஸையைப் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்படி ஹிம்ஸை செய்கிறவர்களுக்கு இதத்தைச் செய்ய வேண்டும். அதிலும் அன்பு உள்ளத்தோடு செய்ய வேண்டும். இந்தத் தூய அன்பு எங்கிருந்து உதிக்கும்? அஞ்சாமை உள்ளத்திலிருந்து. அஞ்சாமைக்குத் துறவு

வேண்டும். காந்தியடிகளின் சிஷ்யையான மீராபென்¹ அம்மையார் அஹிம்ஸைக்குப் பின் வருமாறு வியாக்கியானம் செய்கிறார்:—

“அஹிம்ஸை, பலாத்காரமின்மையையும், ஹிம்ஸையின்மையையும், கொல்லாமையையும் குறிப்பதோடு நின்றுவிடவில்லை. ஒருவனுக்கு உண்மையாக உபயோகத்திற்கு வேண்டும் அளவிற்கு மிஞ்சிய சொத்தையும், பணத்தையும், உணவையும், உடையையும் வைத்துக் கொள்ளாதிருத்தலையும் அஃது அடக்கிக் கொண்டுள்ளது.”

எனவே, அஹிம்ஸை என்பது, நாம் சொல்வதைப் போலவும், கேட்பதைப் போலவும் அவ்வளவு சுலபமானதல்ல. அஃதொரு மகத்தான சக்தி. அந்தச் சக்தியானது, பிறருடைய இருதயத்தில், நம்மைப்பற்றி ஒரு மரியாதையான எண்ணத்தை உண்டு பண்ண வேண்டும். நம்மிடத்திலேயுள்ள அபார சக்தியினால், ஆற்றலினால் நாம் அடங்கி நடக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட அடக்கத்திற்குத்தான் மற்றவர்கள் மதிப்புக் கொடுப்பார்கள். அப்படிப்பட்ட மதிப்பைப் பெறுவதற்குத் தகுதியுடையது எதுவோ அதுதான் உண்மையான அஹிம்ஸை. இவ்வளவு உயர்வு வாய்ந்த இந்தச் சக்தியை நாம் லேசாகக் கருதிவிடலாமா? சுலபமாக நிலைத்துவிடலாமா? காந்தியடிகளே, தமது “யங் இந்தியா” பத்திரிகையில் (5—11—1925) பின் வருமாறு கூறியுள்ளார்:—

“இந்த உயர்ந்த தத்துவத்தைச் சொல்லிவிடுவது மிகவும் சுலபம். இதனைத் தெரிந்து

கொண்டு சச்சரவும், சந்தடியும், ஆசாபாசங்களும் நிறைந்த இந்த உலகத்தில் இதனை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வருவதிருக்கிறதே, அது மகா கடினமான காரியம். இது கடினமென்பதை, நான் நாளுக்குநாள் அதிகமாக உணர்ந்து வருகிறேன்."

ஹிம்ஸையின் முடிவு எல்லாதான், அஹிம்ஸையின் ஆரம்ப எல்லை. எப்படி இல்லறத்தில் அதிகமாக ஈடுபட்டிருக்கிறவனுக்கு, துறவறத்தைச் சுலபமாகக் கைப்பற்ற முடிகிறதோ, எப்படி தேக பலம் மிக உடையவனுக்கு ஆத்ம பலத்தை எளிதிலே அடைய முடிகிறதோ அப்படிப்போல், ஹிம்ஸையிலே அதிகமாகத் தோய்ந்திருக்கிறவனுக்கு அஹிம்ஸையைச் சீக்கிரத்தில் அனுஷ்டிக்க முடியும். ஹிம்ஸையின் சக்தி தெரிந்தால்தான் அஹிம்ஸையின் சக்தி எளிதில் புலனாகும். நமக்கு ஹிம்ஸை செய்யத் தெரியுமா? ஹிம்ஸை செய்ய நமக்குச் சக்தி இருக்கிறதா? அந்தச் சக்தியைப் பெறுவதற்குக்கூட சுதந்திரம் வேண்டுமே? சுதந்திரம் வேண்டுமானால் அடிமைத் தனத்திலிருந்து விலகவேண்டும். அடிமைத் தனத்திலிருந்து விலக வேண்டுமானால், அடிமைத் தனத்திலிருப்பதாக உணரவேண்டும். இன்றைய நமது நிலைமை எந்த மாதிரியான நிலைமையென்பதை நாம் எவ்வளவு தூரம் உணர்ந்திருக்கிறோம்? அல்டோஸ் ஹக்ஸ்லி¹ என்ற மேனாட்டு அறிஞன் கூறிய மாதிரி, அஹிம்ஸைக்கு அடிப்படையாயிருப்பன தேக பலமும் மனோபலமுந்தான். நம்மிடத்திலே இப்பொழுது எந்த விதமான பலம் இருக்கிறது? ஒருவிதமான பலமும் இல்லையே. ஆயினும் அஹிம்ஸையைப் பற்றி வாசாமகோசாமாய்ப் பேசுகிறோம்.

1. Aldous Huxley

அஹிம்ஸை என்பது ஒரு முதிர்ந்த பழம். அந்தப் பழத்தைச் சாப்பிடுவதுதான் நல்லது. இந்த அளவுக்குச் சரிதான். ஆனால் எட்டடி உயரத்திலே பழுத்துத் தொங்கும் இந்தக் கனியை, இரண்டடி உயரம்கூட வளர்ச்சி பெறாத நாம், உண்ண ஆசைப்படுகிறோம். ஆசையென்னவோ இருக்கவேண்டியதுதான். ஆனால் நாம் வளர்ச்சியடையாமல் ஆசையை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தால் மட்டும் போதுமா? அது கடைசியில் நிராசையாகவல்லவோ முடியும்? தவிர, எந்த ஒரு பழமும், பூவாகி, பிஞ்சாகி, காயாகி கடைசியில்தான் கனியாகிறது. அதாவது அநேக நிலைகளைக் கடந்த பிறகு, மேலானதொரு பக்குவ நிலையையடைகிறது. அதைப்போல் அஹிம்ஸைக் கனியும் பல பக்குவ நிலைகளையடையவேண்டும். இந்த அடிப்படையான உண்மையை நாம் தெரிந்துகொள்வது அவசியமாகும். இதைத் தெரிந்துகொள்ளாத முறையிலேயே, பிரசங்கங்கள் செய்யப்படுவதையும், சம்பாஷனைகள் நடைபெறுவதையும் நாம் காண்கிறோம்.

2. வாழ்க்கையும் அரசியலும்

எந்த ஒரு ஜாதி, மற்றொரு ஜாதிக்கு அடிமைப்பட்டு விடுகின்றதோ, அந்த ஜாதியினுடைய வாழ்க்கை, அடிமைப்பட்டுவிட்ட அந்த நிமிஷத்திலிருந்தே, இரவல் வாழ்க்கையாகி விடுகிறது. அதாவது, அதனுடைய எண்ணப் போக்கு, சம்பிரதாயம், விவகாரரீதி, தரும நியாயம், அரசியல் பார்வை ஆகிய எல்லாம் இரவல் மயமாகவே ஆகிவிடுகின்றன. இப்படி இரவல் வாழ்க்கையை நாம் நடத்துகிறோமென்று எந்த அடிமை ஜாதி உணர்ந்துகொண்டுவிடுகிறதோ அந்த ஜாதிக்கு விமோசனம் உண்டு; விடுதலை கிடைக்கும். அந்த உணர்ச்சி ஏற்படாத வரையில் அது, அடிமைத்தனம் என்னும் பர்மூஸ் கிணற்றிலே பரதவித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான்.

இரவல் வாழ்க்கையென்று சொன்னால் என்ன? பராதின வாழ்க்கை. அதாவது, தனது சொந்த வாழ்க்கையைக்கூட, தன்னுடைய ஆதினத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்க முடியாத வாழ்க்கை. இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கையை யுடையவனுக்குச் சமுதாய வாழ்க்கையென்றும், அரசியல் வாழ்க்கையென்றும் தனியாக இருக்க முடியுமா? முடியாது. எப்பொழுது ஒருவன் தன்னுடைய சொந்த வாழ்க்கையைக்கூட தன்னிச்சைப்படி நடத்த முடியாத நிலைமைக்கு வந்து விடுகிறானோ அவன் மானத்தை இழந்துவிடுகிறான். ஏன்? எப்பொழுது அவன் தன்னுடைய சுதந்திரத்தை மற்றவர்களுக்குப் பராதினப்படுத்திக் கொடுக்கச் சம்மதித்து விட்டானோ அப்பொழுதே அவன் தன் மானத்தையும்

பறிகொடுத்துவிட்டான். மானத்தை இழந்தவன் மானத்தை யடைந்தவன். இல்லையா? இதனால்தான் நமது பெரியோர்கள் "மான மழிந்து வாழாமை முன்னினிதே" என்று கூறினார்கள்.

மானம் என்றால் என்ன? திருக்குறளுக்கு உரை வகுத்த ஆசிரியர் பரிமேலழகர், மானம் என்பதற்கு, "தனது நிலையிலிருந்து தாழாமை" என்று கூறினார். ஒருவனுடைய தனது நிலையென்ன? தன்னுடையது என்று ஒருவித உரிமையோடு, ஒருவித பற்றுதலோடு, ஒருவித பெருமையோடு எந்த நிலையைச் சொல்லிக் கொள்ள முடியுமோ அதுதான் தனது நிலை. இந்த நிலை தான் இயற்கை நிலை. இதற்கே சுதந்திர நிலை என்று பெயர். இப்படிச் சுதந்திரமாக, அதாவது சுயமாக வாழ முடியாத நிலைமைக்கு ஒருவன் எப்பொழுது வந்து விடுகிறானோ அப்பொழுதே அவன், இயற்கை நிலையிலிருந்து செயற்கை நிலைக்கு வந்துவிட்டவனாகிறான். இதனால், சுதந்திரமாயிருப்பதுதான் இயற்கை; பராதினப்பட்டுக் கிடப்பது செயற்கையென்பது பெறப்படுகிறது. இப்படி இயற்கை நிலையிலே, அதாவது சுதந்திர நிலையிலே மனிதன் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தால் தான் அவனுக்குப் பெருமையுண்டு; வலிமையுண்டு. மானம் என்ற சொல்லுக்கே, பெருமையென்றும், வலிமையென்றும் அர்த்தங்களிருக்கின்றன. ஒருவனைப் பார்த்து "அவன் மானத்தோடு வாழ்கிறான்" என்று சொன்னால் என்ன அர்த்தம்? "அவன் சுதந்திரமாக வாழ்கிறான், பெருமையோடு வாழ்கிறான், வலிமையோடு வாழ்கிறான்" என்றுதான் அர்த்தம். ஒருவனை மானபங்கப் படுத்திவிட்டோமென்று சொல்கிறோம். அதாவது அவனை, இயற்கை நிலையிலிருந்து செயற்கை நிலைக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டோம்; அவனுடைய சுய

இச்சையை, அதாவது அவனுடைய எண்ணத்தை, ஆசையை, தேவையை எல்லாவற்றையும் சீரழித்துவிட்டு மென்று அர்த்தம். ஆகவே, இயற்கையான சுதந்திரத்தை இழந்தவன், செயற்கையான இழிவை யடைகிறான்; அதாவது அடிமையாகிறான். இயற்கையின் முன்னிலையில், செயற்கைக்கு எங்கேனும் மதிப்பு இருக்குமா? மரியாதை இருக்குமா? தானாக மலர்ந்த மல்லிகை மலருக்குப் பக்கத்தில், காகிதத்தினால் செய்யப்பட்ட மல்லிகைப் புஷ்பத்தை வைத்தால் எதை எடுத்து நாம் முக்கில் முகர்வோம்? எதை நாம் பாராட்டிப் பேசுவோம்? இயற்கை மல்லிகையைத் தானே? தவிர, காகித மல்லிகையை நாம் எத்தனைவித அழகு படுத்தினாலும், அத்தனை விதமும் இயற்கை மல்லிகையிலிருந்து வாங்கின இரவல்தான்; அதனை, நகல் செய்துதான். அந்தக் காகித மல்லிகையின்மீது நாம் என்னதான் வாசனைகளைத் தெளித்தாலும், இயற்கை மல்லிகையில் இருக்கிற வாசம் அதில் இருக்கவே முடியாது; அஃதும் இராது. அதுபோல் சுதந்திர புருஷனுக்கு முன்னிலையில் அடிமைக்கு மதிப்பு இருக்குமா? அந்தச் சுதந்திர புருஷன்தான் அடிமைக்கு மதிப்புக் கொடுப்பானா? வேண்டுமானால் தன்னுடைய காரிய சாதனைக்காக அந்த அடிமையை அவன் தட்டிக் கொடுத்துப் பேசலாம். “உன்னுல்தான் நான் வாழ்கிறேன்” என்று கூடச் சொல்லலாம்.

நாம்கூட, நம்முடைய வேலைக்காரனைப் பார்த்து. “நம்பி! நீ பலகாரம் செய்து கொடுத்தால்தான் என் வயிறு நிரம்புகிறது; வாய்க்கு ருசியாயிருக்கிறது” என்று சொல்கிறோம். உண்மையிலேயே அவன்மீது வைத்த மதிப்பிலுடைய அப்படிச் சொல்கிறோம்? இல்லையே. அவன்மீது நமக்கு விசுவாசம் இருக்கலாம்.

ஏனென்றால், அவன், நமது தேவைகளைக் கவனித்துப் பூர்த்தி செய்துகொண்டு வருகிறுனல்லவா? நம்முடைய நன்மைக்காக, அவன் செளக்கியமாயிருக்க வேண்டியிருக்கிறதல்லவா? ஆனால், அப்படி நமது விசுவாசத்தைப் பெற்ற அவன், தன் இஷ்டப்படி ஒரு நாள் நமக்குப் பலகாரம் செய்து கொடுக்கட்டும்; அல்லது அவனுடைய செளகரியங்களை அவன் இச்சைப்படி செய்து கொள்ளட்டும்; அப்பொழுது நமக்கு அவன்மீது எவ்வளவு கோபம் வருகிறது? எவ்வளவு ஆத்திரம் உண்டாகிறது? ஏன் அப்படி நமக்குக் கோபமும் ஆத்திரமும் உண்டாகின்றன? அவன் நம்முடைய வேலைக்காரனாயிருப்பதனால்; நாம் எஜமான ஸ்தானத்திலே இருப்பதனால். ஆகவே, வேலைக்காரன், அதாவது அடிமை, எஜமானனுடைய செளகரியங்களை நாடுவதன் மூலம் தான், தன் செளகரியங்களை அடைய வேண்டியிருக்கிறது. இதனால் நாளாவட்டத்தில் எஜமானனுடைய எண்ணப்போக்கு, தேவை, ருசி முதலிய அனைத்தையும் அடிமையானவன் இரவல் வாங்கிக்கொண்டு, அதன் படியே தன் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்கிற நிலைமை ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அப்பொழுது அந்த வேலைக்காரன், தன்னுடைய அடிமைத் தனத்திலேயே, சேவகத் தொழிலிலேயே திருப்தியடைகிறான். அவனுடைய சகாக்களில் யாரேனும் வந்து “எவ்வளவு காலம் நாம் இப்படி அடிமைகளாயிருப்பது” என்று சொல்லி அவனுடைய சுய உணர்வைச் சிறிது தூண்டி விட முயற்சி செய்தால் “அட போடா! இப்பொழுது எவ்வளவு நிம்மதியாயிருக்கிறது? நம்மால் இனிக் கஷ்டப்பட முடியாது” என்று சொல்லி தன்னுடைய அடிமைத் தொழிலிலே தன்னை இழந்துவிடுகிறான். இப்படிப்பட்டவனை மீட்க முடியுமா? மரணந்தான் இவனை மீட்கவேண்டும்.

அதுபோல, ஆளும் ஜாதியினுடைய செளகரியத் திற்காகவே வாழ்கிற ஓர் ஆளப்படும் ஜாதியினுடைய நிலைமையும் இருக்கிறது. அதனைத் தட்டி எழுப்ப வேண்டுமென்று சொன்னால், அதன் சுய உணர்வைத் தூண்டவேண்டுமென்று சொன்னால், அது லேசான காரியமல்ல. அன்றாட வாழ்க்கையிலே தொடர்ந்து அனுஷ்டித்துக் கொண்டு வர முடியாத வறட்டுத் தத்துவங்களை உபதேசித்து விடுவதனால் மட்டும், அந்த ஜாதியை அடிமைத் தனத்திலிருந்து கரையேற்றிவிட முடியுமா? அல்லது, ஆகாசத்திலே மணல் வீடு கட்டிக் காட்டி "அதுதான் உங்களுடைய வருங்கால வாசஸ்தலம்" என்று சொன்னால், அதுவே அந்த ஜாதியைத் திருப்தி செய்ததாகுமா? அடிமைப்பட்டிருக்கிற ஒரு ஜாதிக்கு இறந்த காலமும் இல்லை; எதிர் காலமும் இல்லை. அதற்கு உள்ளதெல்லாம் நிகழ்காலம் ஒன்று தான். நிகழ்காலத்தின்மீது அது தன் முழுக் கவனத்தையும் செலுத்துமானால், அதனுடைய எதிர்காலக் கதவு தானாகவே திறக்கும். இறந்த காலம் அதனைத் தானாகவே பிடர்பிடித்து முன்னே தள்ளும்.

எப்பொழுது ஒரு ஜாதி, பிறரால் ஆளப்படுவதற்குச் சம்மதங்கொடுத்துவிடுகிறதோ அப்பொழுதே, அந்த ஆளும் ஜாதியினுடைய நாகரிகச் சாயல், ஆளப்படும் ஜாதியின்மீது படிந்துவிடுகிறது. இதனால் ஆளப்படும் ஜாதியினுடைய தனித்துவம் போய்விடுகிறது. தனித்துவம் போன பிறகு அதனுடைய வாழ்க்கையில் எஞ்சியிருப்பது போலித்தனந்தான். அதாவது அதனுடைய வாழ்க்கை, சுய வாழ்க்கையாக இல்லாமல் இரவல் வாழ்க்கையாகிவிடுகிறது. இந்த இரவல் வாழ்க்கையை நடத்துகிற ஒரு ஜாதி, அடிமைத் தனத்திலே அமைதி இருக்கிறதென்று சொல்லுமானால்

அதில் என்ன ஆச்சரியமிருக்கிறது? சென்ற ஆயிர வருஷ காலமாக, பாரத ஜாதி இந்த மாதிரியான ஒரு போலி வாழ்க்கையை நடத்தி வருகிறது; அந்த வாழ்க்கையிலே இன்பத்தையும் கண்டு வருகிறது.

பாரத தேசத்தை, பெற்றெடுத்த தாயாக வருணித்துப் பாடுகிற நமது கவிஞர்களும் புலவர்களும் "அம்மா! உன்மீது எத்தனையோ பேர் படையெடுத்து வந்தார்கள்; அவர்களெல்லோருக்கும் நீ முக மலர்ச்சியுடன் வரவேற்பளித்தாய்; உனது உதார குணம் என்னே!" என்று வியந்து பாடுகிறார்கள். இது வியப்பதற்குரிய விஷயமா? வெட்கப்படக்கூடிய விஷயமல்லவா? சமுத்திர அலைபோல், ஒரு ஜாதியாருக்குப் பின் மற்றொரு ஜாதியாராக வந்து நம்மை ஆட்படுத்தி, அவர்களை ஷட்ப்படி ஆண்டுவிட்டுச் சென்றதோ, அல்லது நிலைத்திருப்பதோ நமக்குப் பெருமைதரக்கூடிய விஷயமா? இப்படித் தலைவணங்கிக் கொடுப்பதைச் சிறப்பித்துச் சொல்வது அடிமை மனப்பான்மைக்குத்தான் சாத்தியமாகும்.

1752-ஆம் வருஷம் நடைபெற்ற ஆறுகாடு முற்று கையின்போது, இந்திய சிப்பாய்கள், சோற்றிலிருந்து வடித்தெடுத்த கஞ்சியைத் தாங்கள் குடித்துவிட்டு, சோற்றை ஐரோப்பிய சோல்ஜர்களுக்கு அளித்தார்கள் என்றும், இது சிப்பாய்களின் வீரத்தையும் தியாகத்தையும் காண்பிக்கிறதென்றும் நமது பள்ளிக்கூடசரித்திர பாட புத்தகங்களில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இது பிள்ளைகளுக்கு வலியுறுத்திப் போதிக்கப்படுகிறது. தேசிய சுய மரியாதையுள்ள எவனாவது, இந்தச் சிப்பாய்களின் செயலை வீரமென்றும் தியாகமென்றும் போற்ற முடியுமா? இந்தச் சிப்பாய்கள் சோற்றைக்

கொடுத்து கஞ்சியைக் குடித்ததின்புலம் பாரத ஜாதியை நிரந்தரமான அடிமைத் தனத்திற்குள்ளாக் கிய மகா பாபகரமான செயலைச் செய்தவர்களாக வில்லையா?

இந்த மாதிரியான உதாரணங்கள் பல இந்திய சரித்திரத்தில், சிறப்பாக ராஜபுத்திரர்களுடைய சரித் திரத்தில் வருகின்றன. இவைகளையெல்லாம் அடிமைப் பட்ட மனப்பான்மைதான் சகித்துக்கொண்டிருக்க முடியும்; பாராட்டவும் செய்யும். ஏனென்றால் அந்த மனப் பான்மையில்தான் சுதந்திர சூரிய வெளிச்சமில்லையே? வெளிச்சமில்லாத இடத்தில் தூய்மை இருக்குமா? தூய்மை இல்லாத இடத்தில் கோழைத்தனம், போலித் தனம் முதலிய தூசுகள் வந்து படிவதிலே என்ன ஆச்ச ரியமிருக்கிறது. இதனால்தான் “சுதந்திரமில்லாத இடத் தில் ஒழுக்கமும் இல்லை”யென்றும், “எங்கே சுதந்திரம் இல்லையோ, அங்கே மனித வாழ்க்கையானது, ஐம் பொறிகளுடைய யந்திரம் போலாகி விடுகிறது” என் றும் இத்தாலிய அறிஞனாகிய மாஜினி கூறினான்.

இந்தியாவில் மொகலாயர்களின் ஆதிக்கம் செழித் தோங்கி நின்ற காலத்தில், முஸ்லிம்கள் மாதிரி உடை யுடுப்பதும், பாரசிக பாஷையில் பேசுவதும், இரப்படிப் பல வகையான முஸ்லிம் சம்பிரதாயங்களை அனுஷ்டிப் பதும் கௌரவமென்றும் நாகரிகமென்றும் கருதப்பாட் டன. ஆங்கிலேயர்களுடைய ஆதிக்கம் வந்த பிறகு, ஆங்கில மாதிரியில் உடைதரிப்பதும், ஆங்கில பாஷை யில் பேசுவதும் நாகரிகமாகக் கருதப்படுகிறது. ஆங் கில உடையும், ஆங்கில பாஷையுந்தான் நமது கண் ணுக்கும் இருதயத்திற்கும் முறையே அழகாகவும் இன்பமாகவும் தென்படுகின்றன. ஓய்வு கொள்வதில் கூட, ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று ஓய்வு கொண்டால்

தான், ஓய்வு கொண்ட மாதிரி ஒரு மண நிம்மதி நமக்கு ஏற்படுகிறது. ஏன்? ஆள்வோருடைய ஓய்வு நாளில் லவா அது? நமக்கு வருகிற வியாதிகள்கூட ஆங்கில மருந்துகளை உட்கொண்டால்தான், போகிறோமென்று பிடிவாதம் செய்கின்றன. சுதேசத்திலே உண்டாகிற காலணச் சக்கைக் காட்டிலும் அந்நிய நாட்டிலிருந்து ஆடம்பரமான உறையோடு வந்திறங்குகிற இரண்டணு “ஆஸ்ப்ரின்” என்னும் தலைவலி மாத்திரையில்தான் அதிக சக்தி இருக்கிறது!

பல்லுத்தும் குச்சியும், ஹோட்டல்களிலே குளிர்ந்த பானங்களை உறிஞ்சிக் குடிப்பதற்காகக் கொடுக்கப் படும் வைக்கோல் குழாயும், பலசரக்குக் கடைகளில் பொட்டலம் கட்டுவதற்காக உபயோகிக்கப்படும் காகி தமும், இப்படிப்பட்டவை யெல்லாங்கூட அந்நிய நாடு களிலிருந்துதான் நமக்கு வரவேண்டி யிருக்கின்றன. அதாவது அந்நிய நாடுகளில் கழிவுப் பொருள்க ளென்று எவை எவை ஒதுக்கிவிடப்படுகின்றனவோ அவையெல்லாம் இந்திய “மார்க்கெட்”-க்குள் திணிக் கப்பட்டு கிராக்கியோடு விற்கப்படுகின்றன! இவை களைப் பற்றி நம் அரசியல் தலைவர்களும் பொருளாதார நிபுணர்களும் எவ்வளவு தூரம் ஆராய்ச்சி செய்திருக்கி ருர்கள், என்ன சிரத்தை யெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார் கள் என்பது நமக்குத் தெரியாது. ஆனால் இவையனைத் தும் நமது அன்றாட வாழ்க்கையை உள்ளூர் அரித்துக் கொண்டு வருகின்றனவென்பதை மட்டும் நாம் நன்கு உணர்கிறோம். ஆனால் நம்மிலே எத்தனைபேர் இதனை அறிந்துகொண்டிருக்கின்றனர்? குறிப்பிட்ட ஒரு ஜாதி யினுடைய ஆதிக்கத்துக்கே நாம் உட்பட்டிருந்தாலும் அப்படி உட்படச் சம்மதித்த அந்தக் காரணத்திலே லேயே, சுதந்திரமாயுள்ள மற்ற ஜாதியாருடைய அரசி

யல், பொருளாதார ஆசைகளுக்கு நாம் எளிதில் இரையாகி விடுகிறோமென்று இவைகளினின்று புலனாகவில்லையா?

நாம் சுதந்திரமாயில்லாத ஒரு காரணத்தினாலேயே, நமது எண்ணப்போக்கு, நமது தேவைகள் முதலியன எப்படி இரவல்தன்மை நிறைந்ததாயிருக்கின்றனவென்பதை இங்குச் சில உதாரணங்களால் விஸ்தரிக்க விரும்புகிறோம். நம்மைப்பற்றியோ, நம்முடைய கலைஞானம், புத்திகூர்மை முதலியவைகளைப்பற்றியோ அந்நியர்கள் உயர்த்திப் பேசுகிற போழ்துதான் நம்முடைய உயர்வு நமக்குத் தெரிகிறது; நம்முடைய கலைஞானம், புத்தி கூர்மை ஆகியவற்றிலுள்ள விசேஷம் நமக்குப் புலனாகின்றது. ரவீந்திரநாத் தாகூர், வங்க மொழியில் இயற்றிய "தோஞ்சலி"யை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து, அதன் மூலமாக "நோபல்" பரிசைப் பெற்ற பிறகுதான், அவருடைய கவிதா சக்திக்கு நாம் மதிப்புக் கொடுக்க ஆரம்பித்தோம். ஸர் சி. வி. ராமன், "நோபல்" பரிசு பெற்றிராவிட்டால் அவரை நாம் தெரிந்துகொண்டிருப்போமா? சென்னைக்கலாசாலையிலும், மைசூர் கலாசாலையிலும், கல்கத்தா சர்வ கலாசாலையிலும் தத்துவ போதகாசிரியராயிருந்த ஸர் எஸ். ராதாகிருஷ்ணன், இங்கிலாந்துக்குச் சென்று சில பிரசங்கங்கள் செய்த பிறகும், ஆக்ஸ்போர்ட் சர்வ கலாசாலையில் தத்துவ போதகாசிரியராக நியமிக்கப்பட்ட பிறகுந்தான், அவருடைய தத்துவ ஞானத்தை நாம் புகழ் ஆரம்பித்தோம். சுவாமி விவேகானந்தர், சிக்காகோவில் கூடிய சர்வ மத மகாநாட்டில் ஹிந்து மதத்தின் உயரிய கோட்பாடுகளைப்பற்றிப் பிரசங்கம்செய்த பிறகுதானே, நாம் அவரை, "எங்களுடைய பாரத மாதாவின் தவப்புதல்வர்" என்று கொண்டாட ஆரம்பித்தோம்?

இப்படித் தனிப்பட்ட மனிதர்களுக்கு நாம் மதிப்புக் கொடுப்பது ஒரு புறமிருக்கட்டும். நமது கலைகளும், நமது உணவுப் பொருள்களுங்கூட அந்நிய நாட்டு முத்திரை போட்டுக்கொண்டு வந்த பிறகுதான் நம் நாட்டிலே செலாவணியாகின்றன. நமது நாட்டு மொழிகளைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யவோ, நமது புராதன சரித்திர வரலாற்றைப் பரிசீலனை செய்யவோ வேண்டுமானால் அந்நிய நாடுகளுக்குத்தான் நாம் ஓட வேண்டியிருக்கிறது. நம் நாட்டு அறிஞர்கள், தாங்கள் எழுதும் நூல்களை அந்நிய நாடுகளிலுள்ள பிரசுராலயங்களைக் கொண்டு வெளியிடச் செய்வதில்தான் பெருமையும் திருப்தியுமடைகிறார்கள். அந்நிய நாடுகளிலேயே தகரடப்பிகளிலோ, கண்ணாடிப் புட்டிகளிலேயே நமது வரும் உணவு வகைகளில்தான் சத்துப் பொருள்கள் இருப்பதாக நமது ஆகார நிபுணர்கள் நமக்குச் சொல்கிறார்கள்.

106219

பசுப் பாதுகாப்புக்குப் பெயர்போனது நமது பாரத நாடு. வேத காலத்திலிருந்து இந்தப் பெருமை நமக்கு உண்டு. இரண்டாயிரத்திருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னே நமது நாட்டில் ஆண்ட சிறந்த அஹிம்ஸா வாதியாகிய அசோகன், பசுக்களுக்கும் மற்ற மிருக ஜாதிகளுக்கும் ஆங்காங்கு சித்சை சாலைகள் ஏற்படுத்தியிருந்தானென்று நாம் இப்பொழுது பெருமையோடு பேசிக் கொள்கிறோம். ஆனால் நமது நாட்டிலே நமக்குத் தேவையான வெண்ணெயோ பாலோ நமக்குக் கிடைக்கிறதா? டப்பிகளிலே வருகிற வெண்ணெயை ரொட்டிக்கு உபயோகித்துக் கொள்வதும், காபி, "டீ" முதலியவைகளுக்கு "டின்" பாலை உபயோகித்துக் கொள்வதும், நமது நாட்டு மத்தியதர குடும்பங்களிலும் உயர்தர குடும்பங்களிலும் சர்வ

சகஜமாகக் காண்கிறோமில்லையா? நாம் வளர்க்கிற நாய்க்குத் தேய்த்துக் குளிப்பாட்ட உபயோகிக்கிற சோப்பும், பட்சிகளுக்குக் கொடுக்கிற தானிய ஆகார வகைகளும் வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்தால்தான் நமக்குப் பரம திருப்தி உண்டாகிறது! நமது நாட்டிலிருந்து ஏராளமான தோல் ஏற்றுமதியாகிறது. ஆனால் அந்நிய நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதியாகும் “பூட்ஸ்”களை அணிந்து கொள்வதில்தான் நம்முடைய தன்மதிப்பு உயர்கிறது! நமது நாட்டிலே, நமது நாட்டு மக்களால், நமது நாட்டு மரங்களிலிருந்து தயார் செய்யப்படுகிற தலைவாரிக்கொள்ளும் சீப்பு, காலணவுக்கு இரண்டு கிடைக்கிறது. அதை நாம் சட்டை செய்வதில்லை. ஆனால் ஆட்டுக் கொம்பிலிருந்தும், மாட்டுக் கொம்பிலிருந்தும் தயார் செய்யப்பட்டு பளபளப்போடு அந்நிய நாடுகளிலிருந்து வந்திறங்கும் சீப்புகளை, அணுக்கணக்கிலோ, ரூபாய்க் கணக்கிலோ விலைகொடுத்து வாங்கி வாரிக்கொண்டால்தான், கூந்தல் சிக்குப் படாமல் படிந்திருக்கிறது! தலையிலே சொருகிக் கொள்கிற கொண்டை ஊசி, சட்டைகளுக்கு அணிகிற பொத்தான், எழுதுகிற மை, காகிதத்திற்குக் குத்துகிற குண்டுசி இப்படிப்பட்ட சாதாரண சாமான் வகையராக் களுக்குக்கூட, வெளிநாடுகளிலுள்ள இயந்திர சாலைகளின் தயவுக்கு நாம் காத்து நிற்க வேண்டியிருக்கிறது. நமது அன்றாடத் தேவைகளைக்கூட, சாதாரணத் தேவைகளைக்கூட, அற்ப சொற்பமான தேவைகளைக்கூட, நம் மால் பூர்த்தி செய்துகொள்ள முடியவில்லை.

அத்தி பூத்தாற்போல் ஏதோ அங்குமிங்குமாக ஓரிரண்டு தொழிற்சாலைகள் அந்நிய நாட்டுப் போட்டியோடு போராடிக்கொண்டும், உயிருக்கு மன்றாடிக் கொண்டும் இருப்பதைப் பார்த்து, நாம், “தேசிய

உணர்ச்சி வலுத்துவிட்டது: சுதேசியத் தொழில்கள் செழிப்பாக இருக்கின்றன—” என்றெல்லாம் வாயால் உரக்கச் சொல்லிவிட்டு, அனுஷ்டானத்தில் அமைதியாக அடங்கிவிடுகிறோம். காங்கிரஸ் மஹாசபை கூடுகிற காலத்தில் நடைபெறுகிற சுதேசப் பொருட்காட்சிகளைப் பார்த்துவிட்டு அகமகிழ்ந்து போகிறோம். இந்தப் பொருட்காட்சிகளும் தொழில் ஸ்தாபனங்களும், கடலிலே கரைத்த பெருங்காயம் மாதிரி. நமது தேவை மகத்தானது. நமது முயற்சி அணுவானது. இதைத் தான் நாம் வலியுறுத்திக் கூறுகிறோம்.

லாலா முரளிதரர் என்பார் 1891-ஆம் வருஷம் நாக புரியில் கூடிய காங்கிரசில் பின் வருவாறு பேசினார்:—

“இந்தப் பகட்டான விளக்குகள், ஐரோப்பாவில் தயாரிக்கப்பட்டு வருகிற மேஜை நாற்காலிகள், ஆடம்பரமான உடை துணுசுகள், உங்கள் வீட்டு அலங்காரப்பொருள்கள் இவையெல்லாம் என்ன? இந்தியாவின் வறுமைக்கு அடையாளங்கள்! இந்தியர்களின் பட்டினிக்கு உதாரணங்கள்! அந்நிய நாட்டுப் பொருள்களுக்கு நீங்கள் செலவழிக்கிற ஒவ்வொரு ரூபாயும், உங்கள் ஏழைச் சகோதரர்களிடமிருந்து, நாணயமாகத் தொழில் நடத்திக் கொண்டு வந்த உங்கள் சகோதரத் தொழிலாளர்களிடமிருந்து, களவாடப்பட்ட ரூபாயாகும். நம்மீது கொண்ட ஒரு பரம கருணையினால், அந்நிய நாட்டுப் பொருள்கள் இந்தியாவில் கொண்டு வந்து திணிக்கப்படுகின்றனவென்பதை நான் அறிவேன்! அந்தக் கருணையினால்தான் நமது சுதேசித் தொழில்களெல்லாம் சீரழிக்கப்பட்டனவென்பதை நான்

அறிவேன்! ஆனால் அந்தக் கருணையினால், நம் சகோதரர்கள் பட்டினி கிடக்கிறார்கள்..... நம்முடைய காருண்ய அரசாங்கம் சுதேசித் தொழில்க ளெல்லாம் நசித்துவிட்டனவே யென்று எவ்வளவு வருத்தப்படுகிறது! நம் முடைய தேவைகளை நாம் பூர்த்தி செய்து கொள்ளவேண்டுமென்பதற்காகவும், நம்மவர் களுக்கு வேலை கிடைக்க வேண்டுமென்பதற் காகவும், முப்பது கோடி மக்கள் நிறைந்த நமது நாட்டில் பன்னிரண்டு கைத்தொழில் பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள்!"

இவர் பேசி ஏறக்குறைய ஐம்பது வருஷங்களுக்கு மேலாகின்றன. இப்பொழுது நாம் எந்த ஸ்திதியி லிருக்கிறோம்? அந்நிய நாட்டுப் பொருள்களின் உப யோகத்தை நாம் எவ்வளவு தூரம் குறைத்துக் கொண் டிருக்கிறோம்?

எது வரையில் நம்முடைய அரசியல் பார்வை யானது, கடிகாரத் தொங்கட்டம் மாதிரி அப்படியும் இப்படியுமாகச் சதா ஆடிக்கொண்டே யிருக்கிறதோ, நாம் அடையவேண்டிய லட்சியம் இன்னதுதான் என்று கிர்ணயித்து அ.தொன்றின் மீதே நாம் எதுவரையில் நமது அரசியல் பார்வையைச் செலுத்தா திருக்கி ரோமோ, எதுவரையில் "கடவுளின் திருவுளச் சம்மத"த் திற்கும், அந்நியநாட்டு அரசியல் பண்டிதர்களின் நன் மதிப்புக்கும் நாம் காத்துக் கொண்டிருக்கிறோமோ, முரண்பட்ட பல சக்திகளையும் ஒன்று சேர்த்துக் கொண்டுதான் சுதந்திர பாதையில் காலடி எடுத்து வைக்க வேண்டுமென்று எதுவரையில் நம் தலைவர்கள் நமக்கு உபதேசித்து வருகிறார்களோ, அது வரையில் நாம் எந்தத் துறையிலும் எந்தவித உருப்படியான

காரியத்தையும் செய்யமுடியாது. சமுதாய சீர்திருத்த விஷயத்திலேயாகட்டும், பொருளாதாரத் துறையிலே யாகட்டும், அரசியல் முயற்சிகளிலேயாகட்டும், எதி லும், அப்படியும் இப்படியுமாகச் சில சில மேல்பூச்சு களான காரியங்களைச் செய்துவிட்டுச் சந்தோஷப்பட் டுக் கொள்ளலாம்; நம்மை நாமே பாராட்டிக் கொள்ள லாம். ஆனால் இவைபொன்றுமே, அந்நிய ஆதிக்கத்தை அசைத்துக் கொடுக்கமாட்டா. "பிரிட்டிஷ் அரசாங் கத்தை அசைத்துக்கொடுக்கத் தாம் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியில் காந்தியடிகள் தவறிவிட்டார்" என்பது ஸர் எஸ். ராதாகிருஷ்ணனுடைய தீர்ப்பு. ஒரு பணக் காரப் பிரபுவினுடைய வீட்டிலிருக்கும் அரிசி மூட்டை யிலிருந்து ஒவ்வொரு பிடி அரிசி எடுத்து எப்படி ஏழை களுக்கு வழங்கப்படுகிறதோ, அதைப்போல் அவ்வப் பொழுது, உரத்துக்கத்துகிற சமயங்களில், நமக்குச் சில சில்லரை அரசியல் திருத்தங்கள் வழங்கப்படுகின் றன. இவைகளைக் கொண்டு நாம் திருப்தியடையத் தயாரா யிருக்கிறபோது, இவையே, இந்த சில்லரைச் சீர்திருத்தங்களே ஒரு பெரிய வெற்றியென்று நாம் பூரித்துவிடுகிறபோது, இவற்றைச் செயலில் நடத்திக் காட்டி நமது அரசியல் ஞான பக்குவத்தைக் தெரிவித் திக் கொள்ள நாம் ஒருவருக்கொருவர் போட்டி போட் டுக் கொண்டு முனைந்து நிற்கிறபோது, நமது லட்சியம் அதாவது சுதந்திர வாழ்வு—நமது பார்வைக்கும் பிடிக்கும் ஆகப்படாமல் எட்டி எட்டித்தான் போய்க் கொண்டே யிருக்கும்.

எது வரையில் நம்மிடத்தில் சீர்திருத்த மனப் பான்மையிருக்கிறதோ அதுவரையில் சமரஸ மனப் பான்மை நமக்கு இருக்கவே செய்யும். சமரஸ மனப் பான்மையென்பது என்ன? சந்தேக மனப்பான்மையின்

சகோதரன். அதாவது நமது திறமையிலே, நமது சக்தியிலே, நமது சங்கல்பத்திலே, நமது லட்சியத்திலே எல்லாவற்றிலும் ஒரு சந்தேகந்தான்: ஒரு தடுமாற்றந்தான். இந்த மனப்பான்மை நம்மிடத்தில் வேருன்றிப் போயிருக்கிறதினாலேயே, நாம் எந்தக் காரியத்தையும் "வெற்றியானாலும் தோல்வியானாலும் பிரயத்தனப்பட்டுப்பார்ப்போம்" என்று சொல்லிக்கொண்டு செய்கிறோம். பிரதிக்கை என்று சொன்னால், உறுதியென்று சொன்னால், அஃது ஒன்றுதான் இருக்க முடியும். ஒன்றாகவே இருக்க முடியும். அல்லது என்ற வார்த்தைக்கு அதில் இடமேயில்லை.

சுமார் இரண்டாயிர வருஷங்களுக்கு முன்னே, ரோமராஜ்யத்தில் பேபியஸ்¹ என்ற ஒரு வீரன் இருந்தான். அவன், வயோதிகத்தினால் உடல் தளர்ந்திருக்கிற காலத்தில், ரோமர்களுக்கும் ஸாம்னீட்டுகள்² என்ற மற்றொரு ஜாதியாருக்கும் மகத்தான தொரு யுத்தம் முண்டது. பேபியஸ், ரோமர்களுடைய சேனாதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டு யுத்தத்தில் வெற்றி சம்பாதித்துக்கொண்டு வர வேண்டுமென்று உத்தரவிடப்பட்டான். அப்பொழுது அவனுடைய போர்வீரர்கள் "போர்க்களத்திற்குச் செல்வதற்கு முன்னர் ஒரு பிரதிக்கை செய்து கொண்டுபோனார்கள். என்ன பிரதிக்கை? மடிவது அல்லது வெற்றியடைவது என்ற பிரதிக்கையா? இல்லை. வெற்றிபெறுவது என்ற ஒரே பிரதிக்கையைத்தான் செய்துகொண்டு போனார்கள். அந்தப் பிரதிக்கையை நிறைவேற்றவும் செய்தார்கள்."

1526—ம் வருஷம் பானிப்பட்டில் நடைபெற்ற யுத்தத்தில் பாபர் மன்னன், வெற்றிபெறுவதாக யுத்த

1. Fabius.

2. Samnites.

களத்திலேயே சபதஞ்செய்து கொண்டான்; வெற்றியும் அடைந்தான்.

துருக்கியக் குடியரசை ஸ்தாபித்த கமால் அத்தா துர்க் 1922-ஆம் வருஷம் கிரேக்கர்களோடு போராடுவதற்கு முன்னர், துருக்கியர்களைப் பார்த்து, "ஒன்று கூடுங்கள்; கச்சை கட்டுங்கள்; வெற்றி நமதே" பென்று முழங்கினான். இன்னோரிடத்தில் "நமக்கு வெற்றி கிடைக்கும். இதில் நான் கொண்டுள்ள நம்பிக்கையை யாருமே அசைக்க முடியாது. துருக்கிக்கு மட்டுமல்ல, உலகத்திற்கே பகிரங்கமாகத் தெரிவிக்கிறேன்: நாம் வெற்றியடைவோம்" என்று கூறினான். துருக்கிக்கு வெற்றி கிடைத்தது. ஐரோப்பிய வல்லரசுகள், அது முதல் அதனை மதிப்புடன் நடத்தத் தொடங்கின.

இப்படி நாம் ஒரே சங்கல்பத்துடன், ஒரே திடத்துடன் நமது அரசியல் விவகாரங்களை நடத்தத் தொடங்காத வரையில், நமது லட்சியத்தை நாம் அடைய முடியாது; அந்த லட்சியமும் நமது பார்வைக்குச் சரியாகப் புலப்படாது. ஏனென்றால், நமக்கு நம்முடைய லட்சியத்தில் நிச்சய புத்தி இல்லாமலிருக்கிற போழ்து, திடநம்பிக்கை இல்லாமலிருக்கிற போழ்து, அந்த லட்சியம், நமது பார்வைக்குச் சுலபமாகப் புலப்படுமா? அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கும் நமக்கும் ஊடல் ஏற்படுகிறபோது 'பரிபூரண சுதந்திரம்' என்கிறோம். அந்த ஊடல் மாறிவிட்ட காலத்தில் 'குடியேற்ற நாட்டந்தல்து' என்கிறோம். சில சமயங்களில் இரண்டும் ஒன்றுதான் என்று சொல்கிறோம். இதுவரையில் எங்காவது நம் தலைவர்கள், சுயராஜ்யம் என்றால் என்னவென்பதைப்பற்றி நிர்ணயமாக நமக்கு வகுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்களா? ராமராஜ்யம் என்றும், ஆத்ம சுயராஜ்யம் என்றும் என்னென்னவோ சொல்கிறார்

களே தவிர, சுயராஜ்யம் என்றால் அதன்கீழ் சமுதாயம் என்னென்ன தன்மைகளோடு கூடியதாய் இருக்கும் என்று எங்கும் சொல்லவில்லை; எப்பொழுதும் சொல்லவில்லை. ராமனும் கிருஷ்ணனும் கற்பனை புருஷர்களே தவிர, உண்மையான சரித்திர புருஷர்களல்லவென்ற நம்பிக்கை கொண்டவர்கள், ராமராஜ்யத்தைப் பற்றியும், கிருஷ்ணனுடைய பகவத்கீதையைப் பற்றியும் அழகாகப் பேசுகிறார்கள்! நமக்குக் கற்பனை தேவையில்லை; உண்மைதான் தேவை. கற்பனையிலிருந்து நாம் எவ்விதமான பாடத்தையும் கற்றுக்கொள்ள முடியாது. அப்படிக் கற்றுக்கொள்கிற பாடமும் கற்பனையாகத்தான் இருக்கும். கற்பனை உலகத்திலே வாழ விரும்புவோர் அந்தக் கற்பனைப் பாடத்தைக் கற்றுக் கொள்ளட்டும். நமக்கு அதைப்பற்றியோ, அவர்களைப் பற்றியோ அக்கரையில்லை. நமக்கு வேண்டுவது, நாற்பது கோடி மக்களுக்கு வேண்டுவது, நிஜ வாழ்வு; உண்மை வாழ்வு. கனவிலே கிடைக்கிற ஒரு கோடி ரூபாய் நமக்கு வேண்டாம். நனவிலே கிடைக்கிற ஒரு குவளைக் கஞ்சிதான் நமக்குத் தேவை. இந்த நனவு வாழ்க்கையை அடைய, நம் தலைவர்கள் சென்ற கால நூற்றாண்டில் நம்மை எவ்வளவு தூரம் தகுதிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்? நம்மை எவ்வளவு தூரம் அழைத்துக் கொண்டு போயிருக்கிறார்கள்?

பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு, தமது சுய சரித்திரத்தில் பின் வருமாறு எழுதுகிறார்:—

“நம் தலைவர்களில் பெரும்பாலோருக்கு, சுய ராஜ்யம் என்பது சுதந்திரத்தைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த ஏதோ ஒன்று என்னும் கருத்துத்தான் இருக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் காந்தியடிகள் ஆச்சரியப்படத் தக்க விதமான நிச்சயமற்றவ

ராக இருந்தார். இதைப்பற்றித் தெளிவாகச் சிந்திக்கத் தொடங்கினால் அதையும் அவர் ஆற்றிக்கவில்லை. பொதுவாக, ஆனால் உறுதியாக, ஏழை மக்களின் சார்பாகவே அவர் எப்பொழுதும் பேசி வந்தார். இஃது எங்களிற் பெரும் பாலோருக்கு ஆறுதலளித்தது. ஆனால், அவர் அதே சமயத்தில், சமுதாயத்தின் மேல்படியிலுள்ளவர்களுக்கும் உறுதி மொழிகள் கொடுத்துவந்தார். சுயஅறிவைக்கொண்டு எந்தப் பிரச்சினையையும் ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டுமென்பதை காந்தியடிகள் வற்புறுத்தாமல், பக்திக்கும் ஒழுக்கத்திற்குமே அவர் சிறப்புக் கொடுத்து வந்தார். இந்திய மகாஜனங்களுக்கு, நிமிர்ந்து நிற்கக்கூடிய சக்தியையும், ஒழுக்கத்தையும் கொடுத்த விஷயத்தில் அவர் மகா ஆச்சரியகரமான வெற்றி பெற்றார். ஆயினும் இந்த நிமிர்ந்து நிற்கிற சக்தியையும், ஒழுக்கத்தையும் பெருதவர்கள்தான் அதிகம். பலவீனமான சரீரமும், இளக்கமான பார்வையுமே பக்தியின் புறச்சின்னங்கள் என்று பலர் கருதிக்கொண்டுவிட்டார்கள்.”

பாபு பகவான்தாஸ் என்ற அறிஞர், இந்திய அரசியல் வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பரிசீலனை செய்து எழுதுகிறபோது ஒரிடத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:—

“மகாத்மா காந்தியோ, பண்டித ஜவஹர்லால் நேருவோ, பாபு சுபாஷ் சந்திர போஸோ, வேறு எந்தக் காங்கிரஸ் தலைவரோ (சி. ஆர். தாஸைத் தவிர) சுயராஜ்யம் என்றால் என்னவென்பதை இதுவரையில் பொதுஜனங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லவேயில்லை. 1936

அல்லது 1937-ஆம் வருஷம் வரையில் மகாத்மா காந்தி, சந்தர்ப்பம் வாய்த்தபோது, தம்மைப் பொறுத்தமட்டில் சுயராஜ்யம் என்றால் “டொமினியன் அந்தஸ்து” என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்திருக்கிறார். 23-3-1939இல் ஒரு பத்திரிகை நிருபர், காந்தியடிகளிடம் சுயராஜ்யத்தைப் பற்றிக் கேட்டபோது, “அது விஷயமாக நான் எந்த நிலைமையில் இருக்கிறேன் என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை” என்று கூறினார்.....இந்தியாவில் எந்த விதமான அரசாங்க முறை இருக்க வேண்டுமென்பதைக் காட்டிலும் இந்தியாவின் சமுதாய அமைப்பு வருங்காலத்தில் எப்படியிருக்க வேண்டுமென்பதே முக்கியமாகும். இதைப்பற்றி மகாத்மா காந்தி ஒன்றுமே சொல்லவில்லை.”

“இந்தியாவின் தற்போதைய நிலைமை” என்ற பெயர் கொடுத்து லியோனார்ட் எம். ஷிப்¹ என்ற ஓர் ஆங்கிலேயன் ஒரு நூல் எழுதியிருக்கிறான். இதற்குப் பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு முகவுரை அளித்திருக்கிறார். இந்த நூலில் மேற்படி எம். ஷிப், “காந்தியடிகளின் மகத்தான பலம், அவருக்கென்று எந்த விதமான லட்சியமும் இல்லாமலிருப்பதுதான்” என்று கூறுகிறான்.

எனவே, சென்ற இருபத்தைந்து வருஷ காலமாக, அதாவது இந்திய தேசிய இயக்கத்திலே புதியதொரு பரிசுத்தமான சக்தி புகுந்துவிட்டதென்று பெருமையோடு நாம் சொல்லிக்கொண்டு வருகிற சென்ற இருபத்தைந்து வருஷ காலமாக, நாம் எந்தவிதமான குறிக்

கோளும் இல்லாமல் நமது அரசியல் விவகாரங்களை நடத்தி வருகின்றோமென்பது நன்கு புலப்படும். ஆனால், சில சமயங்களில் நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கிறபோது, “நமக்குக் குறிக்கோள் இல்லாமற் போனாலும் போகிறது; நம்முடைய அரசியல் எண்ணத்திலேயாவது ஒரு தெளிவு இருக்கக்கூடாதா” என்று கவலைப்படுகிறோம். நம் தலைவர்கள், புத்தி கூர்மையுள்ள ஆனால் தீர்க்க திருஷ்டியில்லாத நம் தலைவர்கள், தங்களுடைய பேச்சுத் திறமையினால், யுக்திவாதத்தினால் இல்லாததை உண்டு என்று நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள்; கனவை நனவு என்று நம்பும்படியாக நம்மைவற்புறுத்துகிறார்கள். பரிபூரண சுதந்திரம் என்று சொன்னால், யாருடைய உதவியும் கலப்புமின்றி இயங்குவது என்றும், குடியேற்ற நாட்டந்தஸ்து என்று சொன்னால், மற்றொரு நாட்டின் ஆதிக்கத்தின் கீழிருப்பது என்றும், சாதாரண அறிவுள்ள எவரும் அர்த்தப்படுத்திக் கொள்வர். இப்படி அர்த்தப்படுத்திக் கொள்வதுதான் நியாயமுங்கூட. ஆனால் காலஞ்சென்ற, மகாமேதாவியான சித்தரஞ்சன தாஸர், “பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திற்குட்பட்ட குடியேற்ற நாட்டந்தஸ்தைக் காட்டிலும், பரிபூரண சுதந்திரம் என்பது குறைவான, தாழ்வான லட்சியம்” என்று பகிரங்கமாகக் கூறினார்.

இப்படி ஒரு வக்கீல்தான் கூற முடியும்; வக்கீல் மனப்பான்மைக்குத்தான் இப்படிக்கூறுவது சாத்தியமாகும். இப்படி இவர் பேசியதைக் கேட்டுக் கைகொட்டினவர்களும், இதில் ஏதோ குட்கும அர்த்தம் இருக்கிறதென்று சொன்னவர்களும் நாம்தான்! எதுவரையில், ஒரு தேசத்தின் தலைவியை எழுதும் புனிதமான கைங்கரியத்தை வக்கீல்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்களோ அதுவரையில் அந்தத் தேசம் உருப்படியே

1 Leonard M. Schiff,

ஆகாது: அதுவரையில் அந்தத் தேசத்திற்கு விமோசனமே ஏற்படாது. எட்வர்ட் தாம்ப்ஸன்¹ என்ற ஓர் அறிஞன் ஓரிடத்தில் பின் வருமாறு சொல்கிறான்:—

“வக்கீல்கள் சாதாரணமர்கப் பிறரைக் கோபமூட்டும் தன்மையர்கள். சர்வதேச சங்கத்தில், பிரிட்டனுடைய பிரதிநிதிகளாகச் சென்றவர்க ளத்தனைபேரும் வக்கீல்களாயிருந்த போழ்து, அவர்களுடைய இந்தத் தன்மை வெளிப்பட்டதல்லவா? எந்த நாட்டிலேனும் புரட்சி ஏற்பட்டு பின்னர், பொதுமக்கள் அரசாங்க நிருவாகத்தை ஏற்றுக் கொள்வார்களானால், அவர்கள் முதலில் செய்கிற சீர்திருத்தம், எல்லா வக்கீல்களுக்கும் மரண கண்டனை விதித்து விடுகிறார்கள். இந்த ஒரு சீர்திருத்தந்தான், ஜனங்களால் பிற்காலத்தில் விசனிக்கப்படாது சீர்திருத்தம்.”

தவராஜ சிங்கமாகிய சுவாமி விவேகானந்தர் 1896-ஆம் வருஷம், தம் ஈழபரொருவருக்கு எழுதிய கடிதமொன்றில் பின் வருமாறு குறிப்பிட்டிருக்கிறார்:—

“என்னுடைய தகப்பனார் ஒரு வக்கீலாயிருந்த போதிலும், எனது அன்புக்குரியவர்கள் யாரும், வக்கீல்களாகிவிடக்கூடாதென்பது என் விருப்பம். என் குருநாதர், இப்படி வக்கீல்களாவதற்கு விரோதமாயிருந்தார். எந்தக் குடும்பத்தில் அதிகமான வக்கீல்கள் இருக்கிறார்களோ அந்தக் குடும்பம் துக்கத்தினால் துன்பப்படும் என்பது நிச்சயம். நமது நாட்டில் அதிகமான வக்கீல்களிருக்கிறார்கள். நமது

நாட்டுச் சர்வ கலாசாலைகள் இவர்களை வருஷந்தோறும் உற்பத்தி செய்த வண்ணமாயிருக்கின்றன.”

இந்திய தேசிய வாழ்வின்மீது வக்கீல்கள் ஆதிக்கங்கொண்டிருக்கிற வரை, நமது லட்சியமும் நமக்குச் சரியாகப் புலனாகாது; நமது அரசியல் எண்ணத்திலும் தெளிவு ஏற்படாது. வேண்டுமானால் சட்டசபைக் கூட்டங்களிலும், காங்கிரஸ் கமிட்டிக் கூட்டங்களிலும் அற்புதமான தர்க்கவாதம் பேசப்படுவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கலாம். ஹிம்ஸையிலே அஹிம்ஸையென்றும், தோல்வியிலே வெற்றியென்றும், அரசியல் தவறுகளைக் கடவுளின் கட்டளையென்றும் யுக்திவாதம் செய்யப்படுவதை, நமது அறிவுக்கு விருந்தாக அளித்துக் கொண்டிருக்கலாம். அவ்வளவுதான். சுதந்திரமென்னவோ, நமக்கு எட்டாத ஒரு பொருளாகத்தான் இருந்துகொண்டிருக்கும்.

இப்படி நம்முடைய லட்சியத்திலே நமக்குச் சரியான பார்வையில்லாததினாலும், நம்முடைய அரசியல் எண்ணத்தில் தெளிவு ஏற்படாமையினாலும்தான், நமது தாய்த் திருநாட்டில் எல்லாவிதமான அரசியல் பரிசோதனைகளும் நடைபெறுகின்றன. அதற்குத் தகுந்தாற்போல், நம் தலைவர்களும் தங்களுடைய ஆதம் பரிசோதனைக்காக, இந்திய அரசியல் மேடையை, ஒரு பரிசோதனைக் களமாக உபயோகித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். இந்த நிலைமையில் அந்நிய மதத்தினர் பலர் இங்கு வந்து மத பரிசோதனைகள் நடத்துவதில் என்ன ஆச்சரியமிருக்கிறது? நாமும் எல்லாவற்றிற்குந்தான் தலையாட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம். இல்லாவிட்டால் உலகத்திலேயில்லாத புதுமையான இரட்டையாட்சி முறையை நம் நாட்டிலே கொண்டு வந்து புகுத்தியிருப்

¹ Edward Thompson.

பார்களா? இந்தியர்களுக்கு ஆளும் பயிற்சியை யளிப்பதற்காகவே இந்த முறை. கொண்டு புகுத்தப்பட்டதென்று அந்நியர்கள் சொன்னால், அதற்கு நாம் "ஆம்" என்று தலையசைத்தோம். நம்முடைய ஆயிரங் கால அரசியல் வாழ்வையெல்லாம் மறந்தோம். அரசியல் பயிற்சிக்கு உட்பட்டோம். பணமில்லாத வெறும் பையை மட்டும் பெற்றுக்கொண்டு, பணக்காரர்களென்று நமக்கு நாமே சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டோம். காங்கிரஸ் தலைவர்கள், இந்த இரட்டையாட்சியின்கீழ், சட்டசபைகளுக்குள் பிரவேசித்து அந்நிய ஆதிக்கக் கோட்டையைத் தகர்த்தெறிந்து, சுயராஜ்யக் கோட்டையைப் பிடித்துவிடப்போவதாகச் சொன்னார்கள். விளைந்தது என்ன? அந்த நிருவாக யந்திரத்திற்குள்ளேயே அகப்பட்டுக் கொண்டுவீட்டார்கள். உத்தியோகங்களை ஏற்றுக்கொள்வதில்லையென்று சொல்லிக் கொண்டே, அரசாங்கத்தாரால் அவ்வப்பொழுது நியமிக்கப்படும் கமிஷன்களில் அங்கம் வகித்தார்கள். ராணுவத்தை இந்திய மயமாக்குவதற்கான யோசனைகளைச் சொல்வதற்காக அரசாங்கத்தாரால் நியமிக்கப்பட்ட ஒரு கமிஷனில்,—இதற்கு ஸ்கீன் கமிஷன் என்று பெயர்.—பண்டித மோதிலால் நேரு ஓர் அங்கத்தினரானார். ஸ்ரீ வி. ஜே. பட்டேல், இந்திய சட்டசபையின் தலைவராயிருந்து அரசாங்கத்தாரிடமிருந்து சம்பளம் வாங்கினார். ஸ்ரீ எஸ். பி. தம்பி என்பவர், மத்தியமாகாண அரசாங்கத்தின் நிருவாக சபை அங்கத்தினரானார். "சுயராஜ்யக் கட்சியினருடைய ஸ்வரம் இறங்கிவிட்டது! இந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்த பலர், எதிர்க் கட்சிகளுக்குச் சென்றுவிட்டனர்." இங்ஙனம் சுயராஜ்யக் கட்சியினர், சுயராஜ்யக் கோட்டையைப் பிடிக்கிற முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்த காலத்தில்தான், நாணய மாற்று விகிதத்தை ஒரு ரூபாய்க்கு ஒரு

வில்லிங் ஆறு பென்ஸ் என்று நிரந்தரமாக ஊர்ஜிதம் செய்துவிட்டனர் இந்தியா அரசாங்கத்தார். இதன் பயனாக, ஏழை விவசாயிகள் எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள், ஜனங்களின் சாமான் வாங்கும் சக்தி எந்த அளவுக்குக் குறைந்திருக்கிறது, இந்தியச் சாமான்களுக்கு கிராக்கி எப்படி மந்தப்பட்டுப் போய் விட்டது. நாணய மாற்று விகிதம் இங்ஙனம் ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்டதானது, 1930-31-ஆம் வருஷத்தில் ஏற்பட்ட பொருளாதார மந்தத்திற்கு எந்த விகிதாசாரம் காரணமாயிருந்தது என்பன போன்ற விஷயங்களை யெல்லாம், நம் அரசியல் தலைவர்கள் எவ்வளவு தூரம் உணர்ந்திருக்கிறார்கள்? எத்தனை மேடைப் பிரசங்கிகளுக்கு இந்த விஷயங்கள் தெரியும்?

இப்பொழுது இந்தியாவெங்கணும் எந்த விதமான ஆட்சி முறை நடைபெறுகிறதோ இது 1935-ஆம் வருஷத்து இந்தியா அரசாங்கச் சட்டப்படி நடைபெறுகிறது. "இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கம் ஸ்திரமாக ஊன்றிக்கொண்டிருக்கிறது என்ற மையமான உண்மையை இந்தச் சட்டம் சிறிதுகூட மாற்றிக் கொடுக்கவில்லை" என்று ஜான் குந்தர்¹ என்ற அறிஞன் கூறுகிறான். இந்த "மையமான உண்மை"யை நம் தலைவர்கள் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தச் சட்டத்தை அணு அணுவாகப் பிய்த்தெடுத்து, ஒவ்வொன்றும் அழுகியிருக்கிறதென்று எடுத்துக் காட்டும் சாமர்த்தியம் நம் தலைவர்களுக்கு இருக்கிறது. இந்த மாதிரியான விஷயங்களில் நம் தலைவர்களுக்கிருக்கிற அறிவுத் திறமையைக்கண்டு உலகத்திலுள்ள எந்த அரசியல் மேதாவியும் பொருமைப்படவே வேண்டும். ஆனால் இந்தச் சட்டத்தை வேலை செய்துகாட்ட நம் தலைவர்கள்

1 John Gunther.

இசைந்தார்கள்; தங்கள் சக்திகளையெல்லாம் செலவழித்தார்கள். இவர்கள், மாகாணங்களில் நடத்திய இரண்டு வருஷ கால ஆட்சியில் மேலே ஜான் குந்தர் எடுத்துச் சொன்ன “மையமான உண்மை”யை எவ்வளவு தூரம் அசைத்துக்கொடுத்தார்களென்று கேட்கிறோம். அப்படி அசைத்துக் கொடுக்க இவர்களால் முடியவில்லையாயினும், நம்முடைய சமுதாயத்தின் அடிப்படையையாவது சிறிது அசைத்துக் கொடுத்தார்களா? இல்லவேயில்லை. ஏழைகளுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமென்று இவர்கள் வாய் சொல்லியது. ஆனால் இவர்களுடைய இருதயம் பணக்காரர்களோடு ஐக்கியப்பட்டிருந்தது. நிலச்சுவான்தார்களுடைய வருமானத்திற்கோ, அரசாங்கத்தினுடைய நிலவரி வருமானத்திற்கோ எவ்வித பாதகமும் ஏற்படாமல், விவசாயிகளின் வரிச்சுமையைக் குறைக்கப் பார்த்தார்கள். முதலாளிகளுடைய மனம்நோகாவண்ணம், தொழிலாளர்களிடையே மனத்தைத் திருப்தி செய்ய முயன்றார்கள். கேவலமான பொருளாதார நிலைமை காரணமாக மனம் புழுங்கிக் கிடக்கும் ஏழை மக்களின் ஆத்திரத்தை, ஹரிஜன ஆலயப்பிரவேசம் என்னும் வாய்க்காலில் சாமர்த்தியமாகத் திருப்பிவிட்டார்கள். ஏகபோக உரிமைகளுக்குப் பூஜை போட்டுக்கொண்டே, உரிமையிழந்தவர்களையும், உடைமையற்றவர்களையும் புகழ்ந்து பாடினார்கள். சென்னை மாகாணத்தில் ஸ்ரீ பிரகாசத்தினுடைய ஜமீன்தாரி அறிக்கை, அரசாங்க தஸ்தவேஜு அலமாரியிலே தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஐக்கிய மாகாணத்திலும், பீஹார் மாகாணத்திலும் காங்கிரஸ் நிருவாக காலத்தில், நிலச்சுவான்தார்களுடைய கிளர்ச்சி எவ்வளவு வலுவுடையதாயிருந்ததென்பதையும், இந்தக் கிளர்ச்சிக்கு காங்கிரஸ் மந்திரிகள் இணங்கிக் கொடுத்த விதத்தையும் பற்றி நேயர்களுக்கு இப்

பொழுது நினைவுபடுத்தத் தேவையில்லையென்று கருதுகிறோம். 1937-ஆம் வருஷம் ஆகஸ்டு மாதம் காங்கிரஸ் கட்சியினர் மந்திரிப் பதவிகளை ஏற்றுக்கொண்டவுடனேயே, தொழிலாளர்களின் நலன்கள் கவனிக்கப்படுமென்று சொல்லப்பட்டது. அப்படியே காங்கிரஸ் காரியக் கமிட்டியானது, தொழிலாளர் பிரச்சனையைக் கவனிப்பதற்கென்று ஓர் உப கமிட்டியை நியமித்தது. இந்த உப கமிட்டி 1937-ஆம் வருஷம் அக்டோபர் மாதம் கல்கத்தாவில் கூடியது. இதற்கு எல்லா மாகாண மந்திரிகளும் பார்லிமெண்ட்டரி காரியதரிசிகளும் பிரசன்னமாயிருந்தார்கள். இந்த மகாநாடு சில திட்டங்களை வகுத்தது. இந்தத் திட்டங்களை, காங்கிரஸ் கட்சியினர், அதிகார பதவியிலிருந்த காலத்தில் எவ்வளவு தூரம் அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவர முடிந்தது? சில சில இடங்களில், உதாரணமாக கான்பூர், பம்பாய் முதலிய இடங்களில், தொழிலாளர்களமீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்யப்பட்டதையும், இவைகளுக்கு அஹிம்ஸை விடாக்கியானம் செய்யப்பட்டதையும் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் இந்திய மகாஜனங்கள் மறந்துவிடுவார்களா?

இந்த ஏழை மக்களின் விஷயம் ஒரு புறமிருக்கட்டும், காங்கிரஸ் மந்திரிகள் நிர்வாகத்திலிருந்த காலத்தில், தேசிய முறையில் உலகத் திட்டத்தை மாற்றியமைக்க என்ன முயற்சி எடுத்துக் கொண்டார்கள்? வார்தா திட்டம் வராத திட்டமாகவே போய்விட்டது. மத்திய மாகாணத்து வித்யா மந்திரத் திட்டம் குப்தமாயிருக்கிறது. காங்கிரஸ் மந்திரிகளுடைய காலத்தில் சாதேச பாஷைகள் என்னென்ன மாதிரியான அபிவிருத்திகளையடைந்தன? சாதேச பாஷா பண்டிதர்களின் சம்பளமோ அந்தஸ்தோ ஏதேனும் உயர்ந்ததா? இப்படி

நாம் எவ்வளவோ அடுக்கிக்கொண்டு போகலாம். ஆனால் அ.:தொரு சலிப்புத் தரும் வேலை; மன வருத் தத்தை உண்டு பண்ணும் விஷயம். பொதுவாகவே, தேசத்தின் கவனம், அந்நிய ஆதிக்கத்தினிடமிருந்து திருப்பப்பட்டு, சில்லரை விஷயங்களிலே செலுத்தப் பட்டது. எங்குப் பார்த்தாலும் ஊர்வலங்கள்! பூமாலை கள்! ஜே கோஷங்கள்! மேடைப் பிரசங்கங்கள்! இவை கள்தான் கண்ட பலன்கள். இப்பொழுது தேசத்திலே என்ன காண்கிறோம்? மகத்தான உறக்கம். இந்த உறக்கத்திற்கு பூர்வாங்கமாகத்தான், அந்த இரண்டு வருஷ காலமும்,—அதாவது காங்கிரஸ் கட்சியினர் மந் திரிப் பதவி வகித்துக்கொண்டிருந்த இரண்டு வருஷ காலமும்—அதிகமான சலசலப்பு காணப்பட்டது போலும்!

இந்திய தேசிய இயக்கத்தின் சென்ற இருபத் தைந்து வருஷ கால சரித்திரத்தை நாம் ஊன்றிப் பரி சீலனை செய்து பார்க்கிறபோது, ஒரு நோயாளியைப் பரிசோதனை செய்து பார்த்தால் என்னவிதமான மனோ வேதனை உண்டாகிறதோ அந்த மாதிரியான மனோ வேதனை உண்டாகிறது. “ஆறிடு மேடும் மடுவும் போ லாம் செல்வம்” என்று சொல்வார்கள். ஆனால் “ஆறிடு மேடும் மடுவும்” போல நமது அரசியல்வாழ்வு இருந்து வந்திருக்கிறது. அரசாங்கத்தாரோடு சிறிது காலம் ஒத்துழைப்பதும், சிறிது காலம் ஒத்துழையாமை செய் வதும், ஆக இப்படி மாறிமாறி நடந்து வந்திருக்கிறோமே தவிர, ஒரு நிரந்தரமான லட்சியத்திற்காக நிரந்தரமான முறையை நாம் கையாளவே இல்லை. அந்தரயாமியா யுள்ள கடவுளின் மௌன வாக்குத்தான், நமது அரசி யல் தலையெழுத்தை எழுதிக்கொண்டு வந்திருக்கிறதே தவிர, மனிதயத்தனமோ, வருங்காலத்தை அனுசரித்து

நடக்கக்கூடிய தீர்க்க தரிசனமோ நம்மை அரசியல் பாதையில் அழைத்துக்கொண்டு செல்லவேயில்லை. 1919-ஆம் வருஷம் மார்ச்சு மாதம் தொடங்கப்பட்ட சத்தியாக்கிரகத்திலிருந்து, 1940-ஆம் வருஷம் பேச் சுரிமைக்காகத் தொடங்கப்பட்ட சத்தியாக்கிரகம்வரையிலும், நம்முடைய லட்சியத்தை எத்தனையோ வகையாக மாற்றி மாற்றி ஐமெத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஒரு சமயம் ரௌலட் சட்டங்களுக்காக என்றோம்; இன் னொரு சமயம் பஞ்சாப் அநீதி, கிலாபத் அநீதிகளுக்காக என்றோம்; மற்றொரு சமயம் சுயராஜ்யத்திற்காக என் றோம்; பிறிதொரு சமயம், உப்பு வரிக்கு விரோத மென்றோம்; இப்பொழுது தனிப்பட்டவர்களுடைய பேச்சுரிமைக்காகப் போராடுவதாகச் சொல்கிறோம். ஆக, எப்பொழுதாவது ஒரு நிர்ணயமான கொள்கையை வகுத்துக்கொண்டு அதன்பொருட்டு நமது தேசிய சக்திசை ஒருமுகப்படுத்தி, சில வருஷ காலமாவது தொடர்ந்தாற்போல் கொண்டு செலுத்தி யிருக்கிறோமா? சிறிது காலம் கதர் இயக்கத்திலே உற்சாகங் காட்டுகிறோம்; உடனே தீண்டாமை என்கிறோம்; அதற் குப் பிறகு மதுவிலக்கு என்கிறோம்; பின்னாலே அந்நியத் துணி பகிஷ்காரமென்கிறோம். திடீரென்று இவைகளுக்கெல்லாம் கிருஷ்ணபட்சம் வந்துவிடுகிறது. உடனே சட்டசபைப் பிரவேசம், ஸ்தல ஸ்தாபனங் களில் ஸ்தானங்களைக் கைப்பற்றுதல் முதலிய விஷயங் களில் தீவிரமாக ஈடுபடத் துணிகிறோம். ஐயோ, இவை யெல்லாம் என்ன வேடிக்கை?

அரசியல் என்பது கண்ணுமுச்சி விளையாட்டா யிருக்கலாம். ஆனால் சுதந்திரப் பாதை அப்படியில் லையே. சுதந்திரமாயுள்ளவர்கள் அனுஷ்டிக்கிற அரசி யல் முறைகள் வேறே; சுதந்திரத்தையுடைய முற்பட்ட

டிருக்கிறவர்கள் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய அரசியல்முறைகள் வேறே. இந்த இரண்டுக்குமுள்ள வித்தியாசங்களை நாம் முதலில் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். சுதந்திர நாடுகளின் அரசியல் எண்ணங்களையும் உச்சரிப்புகளையும் நாம் இரவல் வாங்கிக்கொண்டு, அந்த ஸ்வரத்திலேயே நமது அரசியல் கீதத்தைப் பாடத் தொடங்கினோமானால், நம்மைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் பின்னல்கள் இன்னும் நன்றாக முறுக்கிக் கொள்ளுமே தவிர, விலகிக்கொடுக்கமாட்டா. ஆனால் துரதிர்ஷ்ட வசமாக நமது சென்ற ஒரு தலைமுறையின் அரசியல் வாழ்வு இந்த இரவல் சங்கீதமாகவே இருக்கிறது. பிரிட்டிஷ் பார்லிமெண்ட்டில் என்ன பேசுகிறார்கள், ராஜப் பிரதிநிதி என்ன அறிக்கை வெளியிடுகிறார், அமெரிக்காவின் அநுதாபம் எப்படியிருக்கிறது, மற்ற நாடுகளுக்கு நாம் எவ்வாறு உதவி செய்வது என்பனபோன்ற விஷயங்களில் அதிகமான கவனஞ் செலுத்துகிற மாதிரியாகவே மகாநாடுகளில் நிறைவேற்றப்படுகிற சொற்பொழிவுகளும், பத்திரிகைகளில் வெளிவரும் கட்டுரைகளும் இருக்கின்றன.

இந்த ஒரு தலைமுறையில் நாம் நடத்தி வந்திருக்கிற அரசியல் கிளர்ச்சிகளையெல்லாம் தொகுத்து வைத்துப் பார்ப்போம். இந்தத் தொகுப்பினால், ஆளும் சக்தி எவ்வளவு பலவீனமடைந்திருக்கிறது? அதன் செல்வாக்கு எவ்வளவு குறைந்திருக்கிறது? உலக அரசியல் மேடையில் அதன் அந்தஸ்து எவ்வளவு தாழ்ந்திருக்கிறது? அதன் வருமானம் எவ்வளவு குங்கியிருக்கிறது? அல்லது ஆளப்படுவோரின் வருமானம் எவ்வளவு அதிகப்பட்டிருக்கிறது? நம்முடைய தேசிய அந்தஸ்து எந்த அளவுக்கு உயர்ந்திருக்கிறது? அல்லது நமது சமுதாயத்தின் புரைப்புண்களில் ஏதேனும் ஆறியிருக்கின்றனவா?

ஒரு சிறிய உதாரணத்தை இங்கு எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறோம். 1930-ஆம் வருஷம் உப்புச் சத்தியாக் கிரகம் தொடங்கப்பட்டது நேயர்களுக்கு நினைவிருக்கும். இதன் காரணமாக ஆயிரக் கணக்கான பேர் சிறை சென்றனர்; தடியடிப்பட்டனர். எங்குப் பார்த்தாலும் ஒரே உற்சாகமாயிருந்தது. ஆனால் இந்தக் காலத்தில் அரசாங்கத்தின் வருமானம் என்ன தெரியுமா? சாதாரண காலங்களில் உப்பு வரியின் மூலமாகக் கிடைக்கிற வருமானத்தைக் காட்டிலும் இந்தக் காலத்தில் அதிகமான வரி கிடைத்தது என்பதைக் கீழ்க் கண்ட புள்ளி விவரங்களினால் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

உப்பு வரியின் மூலமாக இந்தியா அரசாங்கத்திற்குக் கிடைத்த வருமானம்

எந்த வருஷம்?	எவ்வளவு ரூபாய்?	எந்த வருஷம்?	எவ்வளவு ரூபாய்?
1931—32	85,792,000	1934—35	80,001,000
1932—33	100,736,000	1935—36	84,280,000
1933—34	88,565,000		

இனி நிகழ்காலத்திற்கு வருவோம். சென்ற சுமார் ஒன்றரை வருஷ காலமாக, தேசத்தில் சத்தியாக் கிரகம் நடைபெறுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆம்; நடைபெறுவதாகப் பத்திரிகைகளில் படிக்கிறோம். சமுதாயத்தின் மேல்படியிலுள்ள சிலர், பூமலை, ஜேகோஷம், விருந்து வகையராக்கள் முதலிய சம்பிரதாயச் சம்பிரமங்களுடன், அதிகாரிகளுக்கு முன்கூட்டியே தகவல் கொடுத்து அவர்களையும் கூடவே இருத்தி வைத்துக் கொண்டு, ஒரிரண்டு வாக்கியங்களைத் தொண்டை நோகாமல் சொல்லிவிட்டு, கூப்பிய கையராய், சிரித்த முகத்தினராய், கம்பீர கோலத்துடன் சிறைபுகும் காட்சி ஆங்காங்கு நடைபெறுகிறது.

இங்கே முக்கியமான ஒரு விஷயத்தை நேயர்களுக்கு நினைவுபடுத்த ஆசைப்படுகிறோம். அதாவது இந்தச் சத்தியாக்கிரகம், அரசாங்கத்தை எவ்விதமான நிர்ப்பந்தத்திற்கும் உட்படுத்தாமல் நடைபெறவேண்டும் என்பது முக்கியமான நிபந்தனை. ஆம்; கிறிஸ்மஸ் விடுமுறை நாட்களில் சத்தியாக்கிரகம் நடைபெறவில்லையல்லவா? ஏன்? அதிகாரிகள் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறபோது அவர்களைத் தொந்தரவுபடுத்தலாமா?

சரி: இ.:தொரு புறமிருக்கட்டும். மேலே சொன்ன மாதிரி சத்தியாக்கிரகிகள் சிறை செல்லுகிற காட்சியைப் பார்த்து எளிய கிராமவாசி, ஏழை விவசாயி. “என்னுடைய வரிச்சுமை ஏதேனும் குறையுமா” வென்று கேட்கிறான். நகரத் தொழிலாளி “என் கூலி விகிதம் ஏதேனும் அதிகப்படுமா” வென்று வினவுகிறான். “பிறக்கிற குழந்தையெல்லாம் மரண தேவதைக்கு உடனுக்குடன் இரையாகக் கொடுத்துவிட்டோம்; எஞ்சியிருக்கும் எங்களுடைய ஒரிரண்டு குழந்தைகளுக்குப் பால் கிடைக்குமா, கஞ்சி வார்ப்பீர்களா” வென்று தாய்மார்கள் ஏக்கத்துடன் கேட்கிறார்கள். இதே சமயத்தில், அந்நிய நாட்டுப் பொருள்களில் வியாபாரம் செய்கிற வியாபாரிகள் தங்கள் பொக்கிஷ அறையை விரிவுபடுத்திக் கொண்டு வருகிறார்கள். மில் முதலாளிகள், தங்கள் பொருள்களுக்கு நல்ல கிராக்கி ஏற்பட்டுவிட்டதைக் கண்டு இரவு பகலாக இயந்திரங்களை வேகமாக ஓட்டச் செய்கிறார்கள். பிதிரார்ஜித் சொத்தையெல்லாம் ஆங்கிலப் படிப்புக்காக அழுது விட்டு, அதன் பயனாகத் தங்கள் பெயருக்குப் பின்னால், ஒரிரண்டு எழுத்துக்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு அது காரணமாகத் தங்களுக்கு ஓர் அந்தஸ்து ஏற்பட்டுவிட்ட

தென்ற போலித்தனமான நினைவோடு சட்டையிலே அழுக்குப் படாமல், தேகத்திலிருந்து ஒரு பொட்டு வியர்வை கொட்டாமல், குளிர்ந்த நிழலில் இருந்து வேலை பார்க்கக்கூடிய உத்தியோகங்கள் கிடைக்குமா வென்று ஏங்கிக் கொண்டிருந்த இளைஞர்கள், தங்களுக்கு ஏதோ வயிற்றைக் கழுவிக்கொண்டு பேரகிழ மாதிரியாகவாவது அங்கும் இங்கும் உத்தியோகம் கிடைத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு சந்தோஷப்படுகிறார்கள். இப்படி இவர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய உத்தியோகம், அந்நிய ஆதிக்கத்தை இன்னும் அதிகமாக ஊர்ஜிதம் செய்வதற்குத் துணை செய்யுமானால், அ.:தென்ன அவ்வளவு பிரமாதமான விஷயம்! நாம் நடத்துவதுதான் அறப்போராயிற்றே! சத்தியாக்கிரகமாயிற்றே! சத்தியத்திற்கு வெற்றி கிடைப்பதென்னவோ நிச்சயம். அ.:து இன்றைக்குக் கிடைத்தாலென்ன? ஏழேழு ஜென்மங்களுக்குப் பிறகு கிடைத்தாலென்ன? நாம்தான் நமக்காகப் போராடவில்லையே! வருங்கால சந்ததிக்குத்தானே போராடுகிறோம்! “ஆகாய விமானத்திலிருந்து குண்டு விழுந்தால் அதனை எப்படி அஹிம்ஸா முறையில் எதிர்த்து நிற்பது” என்று கேட்டால் “அஹிம்ஸையாகச் செத்துப்போ” என்றுதானே நமக்கு உபதேசிக்கப்படுகிறது!

இப்படிக்கோலாகலத்துடன் சிறை செல்லும் சத்தியாக்கிரகிகள், சமுதாயத்திலே தாங்கள் எந்த அந்தஸ்தை வகித்துக் கொண்டிருந்தார்களோ அந்த அந்தஸ்துக்குத் தகுந்தபடி ஏ வகுப்பென்றும், பி வகுப்பென்றும், சி வகுப்பென்றும் பிரிக்கப்பட்டு வைக்கப்படுகிறார்கள். வகுப்புக்குத் தகுந்தபடி சலுகைகளில் வித்தியாசங்கள் காட்டப்படுகின்றன. அரசியல் காரணங்களுக்காகச் சிறை செல்வோரை அந்தஸ்து

வாரியாகப் பிரிப்பதென்கிற இந்த முறை மகா கேவலமானது. தியாகம், தேசாபிமானம், கடவுள் பக்தி, தூய வாழ்வு, சத்தியம் முதலியனவெல்லாம் ஜாதி வரம்புகளையும் அந்தஸ்து வரம்புகளையும் கடந்து நிற்பன. சாதாரண விவகாரங்களில்தான் மனிதன் வேற்றுமைகளைப் பாராட்டுகிறான் என்று சொன்னால் உயர்ந்த லட்சியங்களை நாடிச் செல்லுகிற விஷயங்களில்கூட வேற்றுமைகளையும் சமுதாய அந்தஸ்துகளையும் பாராட்ட வேண்டுமா? நாம் நடத்துவது தரும யுத்தமென்றும், நமக்கெல்லாம் சிறைச்சாலையான தவச்சாலையென்றும் சொல்லிக்கொண்டு, அதே சமயத்தில் தவச்சாலையாகிய அந்தச் சிறைச்சாலையில் அந்தஸ்து வித்தியாசங்களை விடாப்பிடியாக பிடித்துக் கொண்டிருக்கலாமா?

சிறையிலிருந்து வெளி வருகிற சத்தியாக்கிரகிகளுக்கு நடக்கிற ஊர்வலங்கள், விருந்துகள், பரஸ்பரப் புகழுரைகள், இவைகளைப்பற்றிப் பத்திரிகைகளில் வெளியாகும் கட்டுரைகள், இவைகளை யெல்லாம் பார்த்து, அம்மம்! நம்மால் சகிக்கவே முடியவில்லை. வாழ்க்கையிலே நகைச்சுவை வேண்டியதுதான். ஆனால் நம்மைப் பார்த்துப் பிறர் பரிகசிக்கும்படியாக நாம் நடந்துகொள்ளக்கூடாதல்லவா?

இவையெல்லாங்கூட நமக்கு ஆச்சரியமாகத் தோன்றவில்லை. இப்பொழுது நடைபெறுகிற சத்தியாக்கிரக இயக்கம் சம்பந்தமாக மகாத்மா காந்தி, 1941-ஆம் வருஷம் அக்டோபர் மாதம் முப்பதாம் தேதியிட்டு வெளியிட்டிருக்கிற அறிக்கையைக் கண்டு நாம் உண்மையில் திகைப்படைந்து போனோம். தற்போது நடைபெறுகிற சத்தியாக்கிரகத்தின் போக்கு, தமக்குப் பரமதிருப்தியை அளிப்பதாக அவர் கூறுகிறார்.

தேசத்திலே உற்சாகமில்லையென்று சொன்னால், வெறும் நொப்பும் நுரையும் நீராகாது என்கிறார். உண்மையான சத்தியாக்கிரகிகள் இரண்டுபேர் இருந்தாலும் போதுமென்கிறார். ஆக, அரசாங்கத்திற்கு எந்த விதமான நிர்ப்பந்தமும் உண்டுபண்ணாமல் இந்தச் சத்தியாக்கிரக இயக்கம் நடைபெற வேண்டுமென்பதும், பேச்சுரிமையைப் பெறுவதுதான் இந்தச் சத்தியாக்கிரகத்தின் நோக்கமென்பதும் இந்த அறிக்கையின் மூலம் காந்தியடிகள் தெளிவாகச் சொல்லிவிட்டார். தவிர, அரசாங்கத்தார் பேச்சுரிமையை வழங்கிவிட்டால் சத்தியாக்கிரகத்தை நிறுத்திவிடுவதாகவும் வேறேரிடத்தில் கூறியிருக்கிறார்.

எனவே இந்தச் சத்தியாக்கிரக இயக்கம் சுதந்திரம் பெறுவதற்காக நடைபெறவில்லையென்பது வெள்ளிடைபெறுவதற்காக நடைபெறவில்லையென்பதும் கல்கத் மலை, 1920-ஆம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் கல்கத்தாவில் கூடிய விசேஷ காங்கிரஸில், சுயராஜ்யத்தைப் பெறுவதற்காக “அஹிம்ஸா முறையில், படிப்படியான ஒத்துழையா இயக்கத்தை” நடத்துவது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அப்படியே ஒத்துழையா இயக்கம் நடைபெற்றது. அதாவது இருபது வருஷங்களுக்கு முன்னே, சுயராஜ்யம் என்ற பொதுவான ஒரு லட்சியத்திற்கு, உயர்ந்ததொரு லட்சியத்திற்கு, ஒத்துழையாமைப் போரை நடத்தினோம். இருபது வருஷங்கழித்து, இப்பொழுது, பேச்சுரிமையென்னும் ஒருகளை லட்சியத்திற்கு, மொத்தத்தில் ஒரு சிறு அமிசமாயுள்ள லட்சியத்திற்குச் சத்தியாக்கிரகப்போர் நடத்துகிறோம்.

இங்கே ஒரு விஷயத்தை வாசகர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறோம். அதாவது ஒத்துழையாமை வேறே. சத்தியாக்கிரகம் வேறேயல்ல. 1924-ம் வருஷத்து பெல்காம் காங்கிரஸிற்குத் தலைமை வகித்த

மகாத்மா காந்தி. தமது தலைமையுரையின் கடைசியில் பின் வருமாறு குறிப்பிட்டிருக்கிறார்:—“ஒத்துழையாமை, சட்ட மறுப்பு என்ற இரண்டும், சத்தியாக்கிரகம் என்ற ஒரு விருட்சத்தின் இரண்டு கிளைகள்.” எனவே இருபது வருஷங்களுக்கு முன்னர், கிளை முறையைப் பின்பற்றி முழுலட்சியத்தையடைய முயன்றோம். இப்பொழுது முழு முறையைப் பின்பற்றிக் கிளை லட்சியத்தையடைய முயன்றுகொண்டிருக்கிறோம். இருபது வருஷங்களில் நாம் எவ்வளவு தூரம் முற்போக்கடைந்திருக்கிறோம் பார்த்தீர்களா?

அப்படி நாம் உண்மையிலேயே முற்போக்கடைந்திருந்தோமானால், அதாவது பாரத ஜாதியின் அரசியல் அந்தஸ்து ஓர் அங்குலமேனும் உயர்ந்திருக்குமானால், வெளி நாடுகளில் வசிக்கிற இந்தியர்களுக்கு, இப்பொழுது ஏற்பட்டு வருகிற அவமானங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கமாட்டா. காந்தியடிகள் நடத்திய சாத்வீக எதிர்ப்புப் போரினால், தென்னாப்ரிக்காவிலுள்ள இந்தியர்களின் அந்தஸ்து உயர்ந்துவிட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது ஆனால் இந்தியர்கள் அங்கே இப்பொழுதும் ஒதுக்கித்தான் வைக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கென்று இப்பொழுதும் பிரத்தியேக சட்டங்கள் செய்யப்பட்டுத்தான் வருகின்றன. இலங்கையிலும் பர்மாவிலும் இந்தியர்களின் பிரவேசத்திற்கும் சலுகைகளுக்கும் தடைகள் விதிக்கப்படுகின்றன. இப்பொழுது மலேயாவில்கூட, ஜாவாவிலிருந்து ஜாவானியத் தொழிலாளிகளை இறக்குமதி செய்ய ஏற்பாடுகள் நடைபெறுவதாக அறிகிறோம். ஆக எங்குச் சென்றாலும் இந்தியன் அமைதிக்கப்படுகிறான்; என்னி நகையாடப்படுகிறான். ‘நான் ஓர் இந்தியன்’ என்று பெருமையோடு, உரிமையோடு அவன் தலை நிமிர்ந்து சொல்லிக்

கொள்ளக்கூடிய காலம் இன்னும் அவனுக்கு வரவில்லை. அந்தத் தைரியமும் அவனுக்கு இல்லை. கோழையாக, புழுப்போல் அவன் நெளிந்து நெளிந்து கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அப்படி அவன் நெளித்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பதுதான் அசைவு என்றும், போராட்டமென்றும் அவனுக்கு உபதேசிக்கப்படுகிறது. என்ன விந்தை!

முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் வசித்துக்கொண்டிருந்த பெருமையையுடையது பாரதநாடு என்று சொல்வார்கள். தேவர்கள் என்றால் யார்? மனிதர்கள், அதாவது பாரத நாட்டில், தெய்வ சக்தி நிரம்பிய, அறிவோடும் ஆண்மையோடும் கூடிய முப்பத்து மூன்று கோடி மனிதர்கள் வசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள் என்பது அர்த்தம். இப்பொழுது? நாற்பது கோடி பேர் வசிக்கிறார்கள். எல்லோரையும் தெய்வ சக்தி நிரம்பியவர்களென்றும் அறிவோடும் ஆண்மையோடும் கூடியவர்களென்றும் சொல்ல முடியுமா? ஒரு கோடி பேரைத் தான் சொல்ல முடியுமா? வேண்டாம், ஒரு லட்சம் பேரைத்தான் சொல்ல முடியுமா? அல்லது ஆயிரம் பேராவது இருப்பார்களா? இதற்குப் பதில், சென்ற ஒரு தலைமுறையாக நடத்தப்பட்டு வந்திருக்கிற அரசியல் போராட்டமானது, “சாணாகதியைச் சாஸ்திர ரீதியாகப் பண்படுத்திவிட்டிருக்கிற” அறிஞர்களை நமக்குச் சிருஷ்டி செய்து கொடுத்திருக்கிறது; நம்முடைய அரசியல் யுத்த மைதானத்திற்கு, சமரஸ வேலி போட்டு வந்திருக்கிறது. ஹிமாலய பர்வதத்தைக் கொண்டு மட்டும் நாம் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தால் போதாது; “ஹிமாலயத் தவறு”களைக் கண்டும் நாம் பெருமைப்பட வேண்டுமென்ற பாடத்தை நமக்குக் கற்பித்திருக்கிறது; அனுபவ உண்மையென்னும் நிலத்தில்

78

நமது பிற்போக்கு

கால் தோயாமல், தெளிவில்லாத ஞானகாசத்தில் பறந்து சென்று நம்மை இழந்துவிட்டிருக்கிற ஒரு தன்மையை அளித்திருக்கிறது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே காந்தியடிகளுக்கு நமது வணக்கத்தைச் செலுத்துகிறோம். ஏன்? அவருடைய உறுதிக்காக. பிடிவாதம் என்ற சாதாரண பாஷையில் அந்த உறுதியை நாம் அழைக்க விரும்பவில்லை. அவர், தமது கொள்கையிலே காட்டுகிற உறுதியை, பாரத ஜாதி, தனது லட்சியத்தை யடைவதற்காகப் பின்பற்றுமானால், அது வெகு சீக்கிரத்தில் முன்னேறிவிடக்கூடும். உண்மையான சத்தியாக்கிரகிகள் இரண்டு பேர் இருந்தாலும் நாம் சுயராஜ்யம் பெற்றுவிடலாமென்று அவர் பதினைந்து வருஷங்களுக்கு முந்தியும் கூறினார்; இப்பொழுதும் அப்படித்தான் சொல்கிறார். கதர் நமக்குக் காந்தேனு என்றும், சத்தியமே பெரிதென்றும், கடவுட் சக்தியினால் ஆட்டுவிக்கப்படும் கருவிகள் நாமென்றும், தோல்வியிலே வெற்றியைக் காண்பதுதான் சத்தியாக்கிரகியின் லட்சணமென்றும் எப்பொழுதும் ஒரே மாதிரியாகவே அவர் சொல்லிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார். சர்வதேசங்களுக்கிடையில் ஏற்படுகிற மனமாற்சரியங்களைச் சமாதான முறையிலேயே தீர்த்து வைக்க வேண்டுமென்ற உயர்ந்த நோக்கத்துடன், சென்ற மகாயுத்தத்திற்குப் பிறகு ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சர்வதேச சங்கமானது, இப்பொழுது நடைபெறுகிற கோர யுத்தத்தைத் தடுக்க முடியாமல் எங்கேயோ பதுங்கிக் கிடப்பதை நாம் கண்கூடாகக் கண்டு கொண்டிருந்தும், உலகத்திற்கு உய்யும் மார்க்கம் அவரின்மையில்தான் இருக்கிறதென்று அவர் பரிபூரணமாக, உறுதியாக நம்புகிறார். அவருடைய உத்தம குணத்தை, சீல சுபாவத்தை, கடவுள் நம்பிக்கையை,

வைரம் போன்ற உறுதியை, பாரத ஜாதி என்றுமே மறக்க முடியாது. ஆனால் துரதிர்ஷ்ட வசமாக, அவருடைய உத்தம குணம், சீலசுபாவம், கடவுள் நம்பிக்கை, வைரம் போன்ற உறுதி ஆகிய இவை யாவும் சேர்ந்து பாரத ஜாதிக்கு அந்த விடுதலை வழியைக் காட்டவில்லை. அந்த வழியில் அடியெடுத்து வைக்கும் ஆற்றலையும் அதற்கு அளிக்கவில்லை. இந்த உண்மையை நாம் உணராத வரையில், தெரிந்து கொள்ளாத வரையில் பிற்போக்கில்தான் சென்றுகொண்டிருப்போம்.

மற்றும், நாம் நின்றாலும், படுத்தாலும், குப்புறக் கவிழ்ந்தாலும் நாமே சுயமாக, சுயேச்சையாக, நம் இஷ்டப்படி, நாம் இஷ்டப்பட்டபோது நிற்கவேண்டும்; படுக்கவேண்டும்; குப்புறக் கவிழவேண்டும். இவைகளுக்கெல்லாம் நாம் எது வரையில் அயலாருடைய துணையை நாடிக்கொண்டிருக்கிறோமோ அதுவரையில் நாம் முன்னேற்றத்தை அடைந்தவர்களாகமாட்டோம். எச். டபிள்யு. நெவின்ஸன் என்ற ஓர் ஆங்கில அறிஞன் கூறுகிறான்:—

“அயலார், நமக்கு, புத்திசாலித் தனமாக வழிகாட்டிக் கொண்டு செல்ல, அதைப் பின்பற்றி நாம் நானுக்காக நடந்து செல்வதைக் காட்டிலும், நாமே நம்முடைய சுய சக்தியைக் கொண்டு, சுய பலத்தைக் கொண்டு முன்னுக்கு வர, கண்மூடித் தனமாகவோ, வீணாகவோ போராடுவதுதான் சிலாக்கியமானது. இந்த வாசகம், ஒரு மனிதனுக்கு எப்படிப் பொருந்துகிறதோ அப்படியே ஒரு ஜாதிக்கும் பொருந்தும்.”

அயலார் நமக்குச் சுதந்திரம் கொடுக்கவில்லையென்று எதுவரையில் நாம் ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறோமோ, அயலாருடைய மனத்தைப் பண்படுத்துகிற முயற்சியிலே நாம் எதுவரையில் ஈடுபட்டிருக்கிறோமோ, ஆளப்படுவோருடைய பலவீனந்தான் ஆள்வோருடைய பலம் என்பதை நாம் எது வரையில் உணராமலிருக்கிறோமோ அதுவரையில், நாம், அதாவது பார்த்த ஜாதி, அமைதியிலே இன்பம் சுகரந்துகொண்டிருக்க வேண்டியதுதான். ஆனால் அமைதியே சுதந்திரமாகாது.

3. இன்றைய மனிதன்

இன்றைய மனிதன் ஒரு நாகரிகப் பிராணி. அவன் இன்னும் நாகரிக புருஷனாகவில்லை. இந்த முடிவுக்குத்தான் நாம் இப்பொழுது வந்திருக்கிறோம். இப்படி வருவதற்கு முன்னர், நாம் எத்தனையோ தடவை, கர்ம வீரனான கண்ணபிரான் அருளிய பகவத் கீதையையும், புத்தர்பிரானுடைய அறமொழிகளையும், ஏசு நாதரின் அன்பு உபதேசங்களையும் ஊன்றி ஊன்றிப்படித்தோம். எத்தனையோ பிரச்சனைகளை நமது மனத்துக்குள் கொண்டு வந்து புகுத்தி, அவைகளை அலசி அலசி ஆராய்ந்தோம். ஆயினும் மேலே சொன்ன முடிவுக்கே வரவேண்டியிருக்கிறது. இது, துரதிர்ஷ்டமான முடிவாயிருக்கலாம்; ஆயினும் இது கண்கண்ட உண்மை.

ஒரு ஜீவ ஜந்துவுக்கு ஆடை உடுத்தி, அங்கி அணிவித்து, கையிலே ஒரு புஸ்தகத்தையும் கொடுத்துவிட்டால், அஃது என்ன கூட்சியளக்குமோ, அந்தக் காட்சியைத்தான் இன்றைய மனிதன் அளித்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்கு அறிவு இருக்கிறது; இருதயமில்லை. ஒழுங்கைக் கடைப்பிடிக்கிறான்; ஒழுக்கத்தைக்கைவிட்டு விட்டான். ஓரிரண்டு பேரைக்கூட அன்பினால் அணைக்க அவனுக்குத் தெரியவில்லை; ஆனால் ஆயிரக் கணக்கான பேரை ஆகாய விமானத்திலிருந்து குண்டு எறிந்து கொல்வதற்கு அவன் சக்தி பெற்றிருக்கிறான். பரம கருணாநிதியான கடவுளை, எவ்வளவுக் கெவ்வளவு இறுக்கமாகக் கண்முடிக் கும்பிடுகிறானோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு, கடவுள் தன்மையினின்று எட்டிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறான். உடலை மெருகிட்டுக் காப்பாற்ற

அவனுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்கிறது; ஆனால், உயிரை வளர்க்க அவனுக்குத் தெரியவில்லை. சந்திர மண்டலத்தில் ஏதேனும் தங்கச் சுரங்கங்கள் இருக்கின்றனவா வென்று அவன் தாவித் தாவிக் குதிக்கிறான்; ஆனால் பூமியிலே விளையுபவர்களை, தனது சுயநலத்திற்காக, கடலிலே அள்ளிக் கொட்டுகிறான். செடி கொடிகளுக்குக்கூட உயிருண்டு, உணர்ச்சியுண்டு என்று கண்டு பிடித்திருக்கிற அவன், தன் சகோதர மனிதர்களை, உயிரும் உணர்ச்சியுமற்ற ஆட்கருவிகள்போல் ஆட்டி வைக்கிறான். என்ன வேடிக்கை!

தெய்வ ஸம்பத்து, அசுர ஸம்பத்து என்ற இரு வகை ஸம்பத்துகள் உண்டு. அதாவது, அஞ்சாமை, உள்ளத்தூய்மை, உறுதி, ஈகை, தன்னடக்கம், நேர்மை, கொல்லாமை, வாய்மை, துறவு, ஆசையின்மை, சலியாமை, துரோகஞ் செய்யாமை முதலியனவெல்லாம் தெய்வ ஸம்பத்தைச் சேர்ந்தவைபென்றும், டம்பம், கர்வம், கோபம், கடுமையாக நடந்துகொள்ளுதல் முதலியனவெல்லாம் அசுர ஸம்பத்தைச் சேர்ந்தவைபென்றும் சொல்வார்கள். இன்றைய மனிதன் எந்தவிதமான ஸம்பத்துடையவனாயிருக்கிறான்? தெய்வ ஸம்பத்தை யுடையவர்களுக்கு விடுதலை கிடைக்குமென்றும், அசுர ஸம்பத்துடையவர்களுக்கு அதிகமான பந்தங்களுண்டாகுமென்றும் கிதை கூறுகிறது. அப்படியானால், இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டு மனிதன் தேவ புருஷனாகக் காட்சி யளிக்கிறான், அல்லது அசுரனாகத் தரிசனங் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறானென்பதே நேயர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுகிறோம். இன்று மேனாட்டிலும் கீழ்நாட்டிலும் நடைபெறுகிற சம்பவங்களைக் கூர்ந்து கவனித்து வருவோர்க்கு, இந்த உண்மை நன்கு புலனாகும்.

சி. இ. எம். ஜோட் என்ற ஒரு மேனாட்டு அறிஞன், "சுதந்திரம் இன்று எந்நிலையிலுள்ளது" என்பதைப் பற்றி எழுதியுள்ள ஒரு நூலில், மனிதன் இப்பொழுது எந்த நிலைக்கு வந்து விட்டானென்பதைப் பற்றி வேடிக்கையாகச் சில வார்த்தைகள் கூறுகிறான். இப்பொழுது சாதாரணமாக நாம் ஒருவர்க்கொருவர் பேசுகிறபோது, "தெருவிலே போகிற மனிதன்" என்று சொல்கிறோமல்லவா அப்படி இனிச் சொல்லக்கூடா தாம்; "பூமிக்குள் குழி வெட்டி அதில் பதுங்கிக்கொண்டிருக்கும் மனிதன்" என்று சொல்ல வேண்டுமாம்! அதாவது, மனிதன் நிர்ப்பயமாக வீதிகளில் நடந்து செல்ல முடியாத நிலைமைக்கு வந்து விட்டானென்பதையும், எந்த நிமிஷத்தில் ஆகாய விமான வருகையின் அபாய அறிவிப்புச் சங்கு ஊதப்படுமோ என்ற பயத்துடனேயே அவன் சதா வாழவேண்டி யிருக்கிறதென்பதையும் சுட்டிக் காட்டுவதற்காகவே இப்படிச் சொல்கிறான். இதே பிரகாரம் அன்றாடப் பத்திரிகைகளைப் படிக்கிறபோது "வாக்கியங்களுக்கிடையிலுள்ளதை வாசித்துப் பார்" என்று இதுவரையில் சொல்லிக் கொண்டு வந்ததைப்போல் இனியும் சொல்லக் கூடா தாம்! "பொய்களுக்கிடையிலுள்ளதை வாசித்துப் பார்" என்றுதான் சொல்லவேண்டுமாம்! அதாவது, பொய்ப் பிரசாரம் உலகத்திலே எவ்வளவு மலிந்து விட்டதென்பதையும், உண்மையைக் கண்டு பிடிப்பது மிகவும் கடினமாகிவிட்டதென்பதையும் எடுத்துக் காட்டுவதற்காகவே இங்ஙனம் கூறுகிறான். இதனால் நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதென்னவென்றால், நாகரிகம் என்ற ஊன்றுகோலைத் துணை பிடித்துக்கொண்டு, மனிதன், மேல் நிலையாகிய தெய்வ நிலைக்குப்

போகாமல், கீழ் நிலையாகிய மிருக நிலைக்குத்தான் வந்து கொண்டிருக்கிறான் என்பதேயாம்.

சுமார் ஐயாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னர் ஆயர் பாடியில் அவதரித்த கண்ணபிரான், போர்க்களத்தில் கலங்கி நின்ற அருச்சுனனுக்குப் பின் வருமாறு உபதேசித்தருளினான்:—

“எவனை உலகத்தார் வெறுப்பதில்லையோ, உலகத்தாரை எவன் வெறுப்பதில்லையோ, களியாலும், அச்சத்தாலும், சினத்தாலும் விளையும் கொதிப்புக்களினின்றும் எவன் விடுபட்டானோ அவனே எனக்கினியவன்.”

அத்: 13—சுலோ: 15

“நன்றாகச் செய்யப்படும் பரதர்மத்தைக் காட்டிலும், குணமற்றதெனினும் ஸ்வதர்மமே சிறந்தது. ஸ்வதர்மத்தில் இறந்துவிடும் நன்றேயாம். பரதர்மம் பயத்துக்கிடமானது.”

அத்: 3—சுலோ: 35

“இன்பம், துன்பம்; இழவு, பேறு; வெற்றி, தோல்வி; இவற்றை நிகரெனக் கொண்டு நீ போர்க்கொருப்படுக. இவ்வண்ணம் புரிந்தால் பாவமெய்தாய்.”

அத்: 2—சுலோ: 38

இந்த லட்சணங்களை வைத்துக்கொண்டு இன்றைய பாரத ஜாதியின்மீது நமது பார்வையைச் சிறிது செலுத்துவோமானால் நாம் என்ன காண்கிறோம்? உலகத்தினரால் உதாசினத்துடன் நடத்தப்படுகிற ஒரு ஜனத் தொகுதியை, ஸ்வதர்மத்தைக் கைவிட்டுவிட்டுப்

பரதர்மத்திலே ஈடுபட்டிருக்கிற ஒரு மனிதக் கும்பலை, எவ்வித திட ஸங்கல்பமும் இல்லாமல், யாருக்கோ எடுக்கிற இழவு மாதிரி நடைபெறும் சில ஆரவாரக்கிளர்ச்சிகளையே சுதந்திரப் போராட்டமென்று கருதி அதிலே மயங்கிப்போய், சிந்தனா சக்தியைக்கூட இழந்துவிட்டிருக்கிற மக்கள் கூட்டத்தைப் பார்க்கிறோம். பாரத ஜாதி என்பதொன்றுண்டு, அதற்கென்று ஓர் அந்தஸ்து உண்டு, அதன் சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் ஒரு மதிப்பு உண்டு என்றெல்லாம் இப்பொழுது நாம் சொல்ல முடியுமா? மஹா அலெக்ஸாந்தர், பாரத நாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்தானென்று சொன்னால், அது நமது நாட்டின் வீரம், அறிவு, செல்வம் ஆகிய மூன்றையும் சுவைத்துப் பார்ப்பதற்குத்தான். ஆனால் இன்றைய பாரத நாட்டிலே இந்த மூன்றுக்குப் பதிலாகக் கோழைத்தனம், அறியாமை, வறுமை ஆகிய மூன்றும் குடிகொண்டிருக்கின்றன!

மகாபாரதம் ஆரண்ய பர்வத்தில் பின் வரும் வாசியங்கள் காணப்படுகின்றன:—

“பிறரை யாசிக்காமல் தன் வீட்டிலுள்ள அற்பமான காய்கறிகளையாவது தின்பது சுகமும் கௌரவமு முடையது. பிறருடைய வீட்டில் எவ்வளவு நல்ல போஜனமாக இருந்தாலும் அதைச் சாப்பிடுகிறவனுக்கு அவமானம் கிடைப்பது எப்பொழுதும் நிச்சயம். அதாவது நாம் சரீரப் பிரயாசைப்பட்டு ஜீவனம்பண்ண வேண்டுமே தவிர பிறரை எதிர்பார்க்கக் கூடாது.”

பாரத ஜாதியினுடைய தற்போதைய ஸ்திதி எப்படி இருக்கிறது? பிறருடைய தயவை எதிர்பாராமல்

நாம் சுகமாக வாழக்கூடிய ஸ்திதியில் இருக்கிறோமா? அந்த ஸ்திதி நமக்கு ஏற்படாமலிருப்பது முன்னேற்றமா? பிற்போக்கா?

சுமார் இரண்டாயிரத்தைநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சுத்தோதனரின் அருட்குமாரராய் கபில வாஸ்து நகரத்தில் தோன்றிய புத்தர் பிரான், தமது வாழ்நாள் முழுவதும் அன்பு உபதேசத்தைச் செய்தார். “துவேஷத்தைத் துவேஷத்தினால் வெல்ல முடியாது” என்று கூறினார். உலக நன்மைக்காக, தமது ராஜ போகங்களை யெல்லாம் துறந்தார். ஆனால் அவரைப் பின்பற்றுகிறவர்களைப் பெரும்பான்மையோராகக் கொண்ட கீழ் நாட்டிலே இன்று என்ன காண்கிறோம்? ஒரே மதத்தினராகிய சீனர்களும் ஜப்பானியர்களும் சென்ற நாலரை வருஷ காலமாகச் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.¹ இப்பொழுது சமீப காலத்தில் பௌத்த நாடுகளாகிய இந்தோ-சைனா, சையாம் முதலிய நாடுகளும் ரணகளத்தில் இழுத்துவிடப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகாய விமானங்களிலிருந்து குண்டுகளை வீசி உயிர்களை வதை செய்வதும், நகரங்களைத் தீயிட்டுக் கொளுத்துவதும், ஒருவரையொருவர் சுரண்டப் பார்ப்பதும், தங்களுடைய பௌத்த தருமத்துக்கு விரோத மில்லையென்று இவர்கள் கருதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்! பட்டை, முதன்முதலாக உற்பத்தி செய்தது சீனா; காகிதத்தை முதன்முதலாக உபயோகத்திற்குக் கொண்டு வந்தது சீனா; திசையறி கருவியைக் கண்டு பிடித்தது சீனா. இப்படி எத்தனையோ வகையில் உலகத்தினருக்குப் பாடங் கற்பித்துக் கொண்டு வந்த சீனா, இன்று, தாசிப் பெண்போல, எல்லோருடைய கண்

¹ 1942-ஆம் வருஷத் தொடக்கத்தில் இஃது எழுதப்பட்டது என்பதை இங்கே ஓரளவில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

பார்வைக்கும் கைத்தீண்டுதலுக்கும் உரியதாயிருக்கிறது! இது முன்னேற்றமா? பிற்போக்கா?

சுமார் இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னே, மரியாளின் மகனாய் பெதல்லேஹம் நகரில் ஜனித்த யேசு நாதர், தம் சிஷ்யர்களுக்கு என்ன நன்மொழிகளைக் கூறினார்:—

“எனக்குச் செனிகொடுக்கிற உங்களுக்கு நான் சொல்கிறேன், உங்கள் சத்துருக்களைச் சிநேகியுங்கள்; உங்களைப் பகைக்கிறவர்களுக்கு நன்மை செய்யுங்கள்.

உங்களைச் சபிக்கிறவர்களை ஆசீர்வதியுங்கள்; உங்களை நிந்திக்கிறவர்களுக்காக ஜெபம் பண்ணுங்கள்.

உன்னை ஒரு கன்னத்தில் அறைகிறவனுக்கு மறு கன்னத்தைக் கொடு. உன் அங்கியை எடுத்துக் கொள்கிறவனுக்கு உன் வஸ்திரத்தையும் எடுத்துக்கொள்ளத் தடைபண்ணாதே. உன்னிடத்தில் கேட்கிற எவனுக்கும் கொடு; உன்னுடையதை எடுத்துக் கொள்கிறவனிடத்தில் அதைத் திரும்பக் கேளாதே.

மனுஷர் உங்களுக்கு எப்படிச் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகிறீர்களோ அப்படியே நீங்களும் அவர்களுக்குச் செய்யுங்கள். உங்களைச் சிநேகிக்கிறவர்களையே நீங்கள் சிநேகித்தால், உங்களுக்குப் பலன் என்ன? பாவிளும், தங்களைச் சிநேகிக்கிறவர்களைச் சிநேகிக்கிறீர்களே,

உங்களுக்கு நன்மை செய்கிறவர்களுக்கே நீங்கள் நன்மை செய்தால் உங்களுக்குப் பலன் என்ன? பாவிகளும் அப்படிச் செய்கிறார்களே.

திரும்பக் கொடுப்பார்களென்று நம்பி நீங்கள் கடன் கொடுத்தால் உங்களுக்குப் பலன் என்ன? திரும்பத் தங்களுக்குக் கொடுக்கப் படும்படியாகப் பாவிகளுக்குக் கடன் கொடுக்கிறார்களே.

உங்கள் சத்துருக்களைச் சினேகியுங்கள், நன்மை செய்யுங்கள், கைம்மாறு கருதாமல் கடன் கொடுங்கள். அப்பொழுது உங்கள் பலன் மிகுதியாயிருக்கும். உன்னதமானவருக்கு நீங்கள் பிள்ளைகளாயிருப்பீர்கள்; அவர், நன்றி யறியாதவர்களுக்கும் துரோகிகளுக்கும் நன்மை செய்கிறாரே.

ஆகையால் உங்கள் பிதா இரக்கமுள்ளவராயிருப்பது போல், நீங்களும் இரக்கமுள்ளவர்களாயிருப்பீர்கள்.

மற்றவர்களைக் குற்றவாளிகளென்று தீர்க்கா திருங்கள்; அப்பொழுது நீங்களும் குற்றவாளிகளென்று தீர்க்கப்படாதிருப்பீர்கள்; அப்பொழுது நீங்களும் ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கப்படாதிருப்பீர்கள். விடுதலை பண்ணுங்கள்; அப்பொழுது நீங்களும் விடுதலை பண்ணப்படுவீர்கள்."

லுக்கா—அதி: 7: 27-37

இந்த உபதேசங்களை நாம் பக்தி சிரத்தையோடு படித்துவிட்டு அதே மூச்சில், இன்றைய மேனாட்டு

அலங்கோலங்களை நமது மனக்கண் முன்னர் கொண்டு வந்து நிறுத்திப் பார்ப்போமானால், நாம் பெருமூச்சு விடாமல் சும்மாயிருக்க முடியுமா? "விடுதலை பண்ணுங்கள்; அப்பொழுது நீங்களும் விடுதலை பண்ணப்படுவீர்கள்." அருமையான உபதேசந்தான்! சொல்வதற்கும் கேட்பதற்கும் நன்றாகத்தான் இருக்கிறது! ஆனால் இன்றைய கிறிஸ்துவ ஐரோப்பா, இதற்கு நேர்விரோதமாக நடந்துகாட்டுகிறது! விடுதலைக்காக என்று சொல்லிக் கொண்டே, அடிமைத்தனத்தை ஊர்ஜிதம் செய்வதற்கொண்டே, அப்பொழுது ஐரோப்பாவில் போராட்டம் நடைபெறுகிறது! ஏசுநாதர் எத்தனையோ பேருக்கு உயிர் கொடுத்தார். ஆனால் இன்றைய கிறிஸ்துவ ஐரோப்பா, எத்தனையோ உயிர்களைக் கொலைசெய்து கொண்டிருக்கிறது. இவையெல்லாம் முன்னேற்றமா? பிற்போக்கா?

இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டை "விஞ்ஞான முன்னேற்ற நூற்றாண்டு" என்று பலரும் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார்கள். அதாவது மனிதன், எந்தத் துறையை எடுத்துக் கொண்டாலும் அதில் தன் அறிவை ஆழமாகச் செலுத்தியிருக்கிறான். ஆனால் அவனுடைய வாழ்க்கைக்கு அதிகமான ஆபத்து ஏற்பட்டுக் கொண்டு வருகிறது; அவனுடைய சபாவத்திலே கூட ஒரு மாறுதல் உண்டாகிக் கொண்டு வருகிறது. கடுமையான பரிசோதனைகளுக்கு அவன் உட்படுத்தப்படுகிறான்; ஆனால் அதிலிருந்து அவன் வெற்றியோடு திரும்பி வருவதில்லை. வேகம், வேகம் என்று சொல்லிக் கொண்டு அவன் அமைதியின்மையைச் சம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கிறான். மனத் திருப்தி இல்லாவிட்டாலும் மன நிம்மதிகூட அவனுக்கு உண்டாகவில்லை. விஞ்ஞானத்தின் துணையினால், விளை பொருள்களின் உற்பத்தி அதிகமாக அதிகமாக, ஜனங்களின் வறுமையும்

அதிகமாகக் கொண்டுபோகிறது. மனிதன் தற்காப்புக் கென்று வாயால் சொல்லிக்கொண்டு. ஆயுதங்களைத் தயாரிக்கிறான்; ஆனால் பிறரைத் தாக்குவதற்காகவே அவைகளை உபயோகிக்கிறான். சுருங்கிய காலத்திற்குள் அதிகமான இடங்களில் சகோதரத்துவம், சமத்துவம் என்னும் அழியா விதைகளைத் தெளித்துக்கொண்டு செல்லுமா? உபயோகிக்கப்படவேண்டிய ஆகாய விமானங்கள், இப்பொழுது, விஷப்பொருள்கள் நிறைந்த வெடி குண்டுகளை, ஒரு பாவமுமறியாத ஏழை ஜனங்களின் மீது கொட்டிக் கொண்டு போகின்றன. இவை யெல்லாம் முன்னேற்றமா? பிற்போக்கா?

ஆனால், சில அறிஞர்கள், பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டைக் காட்டிலும் இருபதாவது நூற்றாண்டு பிற்போக்கடைந்திருக்கிற தென்றுதான் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். அல்டோஸ் ஹக்ஸ்லி¹ என்ற ஓர் அறிஞன் தான் எழுதியுள்ள ஒரு நூலில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறான்:—

“உண்மையானமுன்னேற்றம் என்று சொன்னால், சன்மார்க்கத்திலே அதாவது அன்பு நெறியிலே முன்னேறிச் செல்வதுதான். மற்ற முன்னேற்றங்களெல்லாம் இரண்டாம் பட்ச முன்னேற்றங்களே என்று டாக்டர் ஆர். ஆர். மார்ட்டி² என்ற அறிஞர் கூறுகிறார். இது காலும் பதிவுசெய்யப்பட்டுவந்திருக்கிற சரித்திர தஸ்தவேஜுகளை நாம் ஆராய்ந்து பார்த்தோமானால், உண்மையான முன்னேற்றமானது திடீர் திடீரென்றுதான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஒரு சமயம் சன்மார்க்க முன்னேற்றம்

ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று சொன்னால் அதற்கடுத்தாற்போல், பிற்போக்கும் உண்டாகியிருக்கிறது. கி. பி. பதினெட்டாவது நூற்றாண்டை, உண்மையான முன்னேற்ற நூற்றாண்டு என்றுதான் சொல்லவேண்டும். பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் பெரும்பாகம், அப்பொழுது கைத்தொழிற் புரட்சி காரணமாக அநேக கொடுமைகள் நடைபெற்ற போதிலும் பொதுவாக முன்னேற்றமான காலமென்றுதான் சொல்லவேண்டும். இப்பொழுது, இருபதாவது நூற்றாண்டில் ஆங்காங்கு மனிதத்தன்மைகள் காணப்படுகின்றன என்றாலும், முக்கியமான அரசியல் விவகாரங்களைப் பொறுத்தமட்டில், இந்த நூற்றாண்டு நிர்ணயமான ஒரு பிற்போக்கை அடைந்திருக்கிறதென்றே சொல்லவேண்டும்.

உதாரணமாக, பதினெட்டாவது நூற்றாண்டின் அறிஞர்கள், ஒரு தேசத்தின் அரசாங்கம், தன் பிரஜைகளைச் சித்திரவதை செய்தால், அதைக் கண்டித்து வந்தார்கள். ஆனால் இருபதாவது நூற்றாண்டு ஐரோப்பாவிலுள்ள ஆளுங்கூட்டத்தார், சித்திரவதைமுறையைத் தாராளமாகக் கையாள்கிறார்கள். அதுமட்டுமல்ல; ராஜ்ய அதிகாரத்தைத் துணையாகக்கொண்டு செய்யப்படுகிற எந்த ஓர் அட்டேழியத்தையும் சவுக்கடி கொடுப்பது, சூடுபோடுவது முதலியவை முதல், சிறுபான்மையோராயுள்ள ஜாதியினரை ஒரேயடியாகப்படு கொலைசெய்து விடுவது, பொதுப்படையாக யுத்தம் தொடுப்பது முதலியனவரை அனைத்தையும் நியாயமென்று

1 Aldous Huxley.

2 Dr. R. R. Marett.

நிர்த்தாரணம் செய்கிற அறிஞர்களும் இப்பொழுது இருக்கிறார்கள். மற்றொரு வருந்தத் தக்க விஷயமென்னவென்றால், இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டுப் பொதுஜனங்கள், கொலை, கொடுமை முதலியவைகளைப்பற்றி வெளியாகும் செய்திகள், புகைப்படங்கள், சினிமாக்கள் முதலியவைகளை எவ்வித மனோவேதனையுமின்றிப் படிக்கவும் பார்க்கவும் செய்கிறார்களே அதுதான். இதற்குச் சிலர் சமாதானம் சொல்லலாம். சென்ற இருபது வருஷங்களாக ஜனங்கள், கொடுமைகளை அதிகமாக அனுபவித்திருக்கிறபடியால், அவர்களுக்கு, இந்தக் கொடுமைகளைக் கண்டு இரக்க உணர்ச்சியும் உண்டாகவில்லை, கொடுமைகளை இழைப்போர்மீது ஆத்திரமும் உண்டாகவில்லையென்று. ஆனால், இவர்கள், அதாவது பொதுஜனங்கள், இந்தக் கொடுமைகளின் விஷயத்தில் பராமுகமாயிருக்கிறார்களென்பதென்னவோ உண்மை. இப்படி இவர்கள் பராமுகமாக இருப்பதையே ஆதாரமாகக் கொண்டு, இன்னும் அதிகமான கொடுமை இழைக்கப்படுகின்றது.

மனிதன், சன்மார்க்கத்தில் இங்ஙனம் பிற்போக்கடைந்திருப்பதுபோல், அவன், உண்மைக்கு வைத்திருந்த மதிப்பும் குறைந்துவிட்டிருக்கிறது. இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டு அரசியல் சர்வாதிகாரிகளும் பொருளாதார சர்வாதிகாரிகளும், தற்போதைய விஞ்ஞான அபிவிருத்தியைத் துணையாகக் கொண்டு வெட்ககரமானமுறையில் ஒழுங்கான பொய்ப்

பிரசாரஞ் செய்கிறார்களே இந்தமாதிரி, உலக சரித்திரத்தில் எந்தக் காலத்திலும் நடைபெறவில்லை. இந்த ஒழுங்கான பொய்ப்பிரசாரமானது, மனிதர்களிடையிலே துவேஷத்தையும் அகங்காரத்தையும் உண்டுபண்ணி, அவர்களுடைய மனத்தை யுத்தத்திற்குத் தயார் பண்ணுகிறது. இந்தப் பொய்ப் பிரசாரக்கருடைய முக்கிய நோக்கம் என்னவென்றால், சர்வதேச அரசியல் நடவடிக்கைகளில் எவ்விதமான தரும் உணர்ச்சி, தரும் நியாயம் முதலியன எதுவும் இருக்கக்கூடாதென்பதுதான். தவிர, உலகத்தில் அன்பு நெறியில் முன்னேற்றம் காண வேண்டுமானால், "எல்லா மக்களும் ஒரே கடவுளின் பிள்ளைகள்" என்ற எண்ணம் எல்லோரிடத்திலும் வளரவேண்டும். ஆனால் சென்ற ஐம்பது வருஷ காலமாக, எல்லோரும் வணங்குகிற கடவுள் ஒருவர்தான் என்ற எண்ணம்போய், அதற்குப்பதிலாக, ஜாதியையும், வகுப்பையும், தனிப்பட்ட மனிதர்களையும் கூட ஜனங்கள், தெய்வங்களாய்ப் போற்றத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

இந்த மாதிரியான நிலைமையில்தான் இன்றைய உலகத்தை நாம் காண்கிறோம். முன்னேற்றம் என்பதனை, எந்த அளவுகொண்டு கணித்துப் பார்க்கவேண்டுமோ அந்த அளவு கொண்டு கணித்துப் பார்ப்போமானால், இப்பொழுதைய உலகம் பிற்போக்கடைந்திருக்கிறதென்றுதான் சொல்லவேண்டும். விஞ்ஞான அபிவிருத்தியென்னவோ, வெகு துரிதமாகத் தான் நடைபெற்று வந்திருக்கிறது. ஆனால்

சன்மார்க்கத்தில் அதாவது அன்பு நெறியில் முன்னேற்றமில்லாவிட்டால் மற்ற முன்னேற்றங்களெல்லாம் பயனற்றவைகளே; பயனற்றவைகளைவிடக் கேவலமானவைகளே. இப்பொழுது ஏற்பட்டு வந்திருக்கிற விஞ்ஞான முன்னேற்றமானது, மானிடஜாதியைத் திறம்படப் பின்னுக்குத் தள்ளிக்கொண்டு போவதற்குத்தான் துணை செய்திருக்கிறது."

சென்ற பதினெட்டு பத்தொன்பது ஆகிய இரண்டு நூற்றாண்டுகளிலும் ஏற்பட்ட யுத்தங்கள், யுத்தச்சேதங்கள் ஆகிய இவைகளைக் காட்டிலும் இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டின் முதல் நாற்பது வருஷங்களில் ஏற்பட்டிருக்கிற யுத்தங்களும், யுத்தச்சேதங்களும் அதிகமாயிருக்கின்றன. சிறப்பாக, சென்ற நான்கு வருஷகாலமாக உலகத்திலே ஏற்பட்டு வந்திருக்கிற மகத்தான கொந்தளிப்பு, பரஸ்பர துவேஷம், சுரண்டும் எண்ணம், ஏகாதிபத்திய ஆசை முதலியன யாவும் சேர்ந்து, லட்சக்கணக்கான உயிர்களை விடாங்கியிருக்கிறது; இன்னும் லட்சக்கணக்கான பேரை வாழ்க்கைக்குப் பிரயோஜனமற்றவர்களாக்கி யிருக்கிறது. அப்படியானால் நாம் முன்னேற்றமான காலத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோமென்று சொல்ல முடியுமா?

இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டில், மனிதர்களுடைய நம்பிக்கைகளும் ஆசைகளும் எவ்வளவு உச்சஸ்தாயியில் ஏற்றிவைக்கப்பட வேண்டுமோ அவ்வளவு உச்சஸ்தாயிக்கு ஏற்றிவைக்கப்பட்டு, அதே சமவேகத்தில் அந்த நம்பிக்கைகளும் ஆசைகளும் கீழே தள்ளப்பட்டுச் சிதற அடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஏற்றமும் இறக்கமுமாகிய இரண்டு செயல்களும் ஒரே சமயத்தில் நடைபெறுகிற

விநோதத்தை இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டிலேதான் காணலாம். அரசியல் தலைவர்களும், பொருளாதார நிபுணர்களும் ஜனங்களுக்கு எந்தவிதமான ஆசைகளை ஊட்டினார்களோ அந்த ஆசைகளுக்கு நேர்விரோதமாகவே காரியங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. ஏதோ ஒன்றில் நம்பிக்கை வைத்து, அதற்காகத் தங்கள் உடல் பொருள் ஆவியனைத்தையும் அர்ப்பணஞ்செய்த களங்கமில்லாத ஜனங்கள், பின்னர் தாங்கள் கொண்ட நம்பிக்கைகளில் ஏமாற்றமடைந்து, எண்ணற்ற துயரங்களை அனுபவித்திருக்கிறார்கள்.

உதாரணமாக, உலகத்திலே ஜன ஆட்சியை, அதாவது பொதுஜனங்களுக்குத் தேச அரசியலிலே முக்கியமான பங்கு இருக்கவேண்டுமென்ற கொள்கையை, நிலைநாட்ட வேண்டுமென்ற புனிதமான நோக்கத்திற்காகவே சென்ற 1914-ஆம் வருஷத்து மகாயுத்தம் தொடங்கப்பட்டதாகச் சொல்லப்பட்டது. ஆனால், யுத்த முடிவில் உண்டான பலன் என்ன? பெரும்பாலான நாடுகளில் ஏறக்குறைய சர்வாதிகார ஆட்சியே நிலைபெற்றுவிட்டது. வீரர்கள் வசிப்பதற்குத் தகுதியான இடமாக இந்த உலகத்தைச் செய்துவிடவேண்டுமென்றும், அதற்காகவே 1914-ஆம் வருஷ யுத்தம் நடைபெறுகிறதென்றும் அப்பொழுது சொல்லப்பட்டது. ஆனால் யுத்த முடிவில் வேலையில்லாதவர்களின் எண்ணிக்கைதான் அதிகமாகியது. மற்றொரு யுத்தம் வராமல் தடுப்பதற்காக 1914-ஆம் வருஷத்து யுத்தம் நடைபெறுவதாகக் கூறப்பட்டது. ஆனால் அந்த யுத்த முடிவிலேயே, மற்றொரு யுத்தத்திற்குத் தயார் செய்து விட்டார்கள் ஐரோப்பிய ராஜதந்திரிகள்! ஒவ்வொரு நாட்டினுடைய ராணுவச் செலவும், அந்தந்த நாட்டினுடைய மொத்த வருமானத்தில் பெரும்பாகத்தை

விழுங்கிவிட்டிருக்கிறது! சென்ற மகாயுத்தத்தின் விளைவாகப் பேச்சுரிமையும் எழுத்துரிமையும் ஊர்ஜிதம் செய்யப்படுமென்று சொல்லப்பட்டது. ஆனால் இந்த மகாயுத்தத்தின்போது, இந்தியாவில் பேச்சுரிமைக்காகச் சத்தியாக்கிரகம் நடைபெறுகிறது! உலக நாகரிக மக்களுக்குப் பொதுச் சொத்தாயிருந்த உண்மை, சிந்தனை, தருமம், அழகு, ஒழுக்கம் முதலியன வெல்லாங்கூட, இப்பொழுது ஜாதிவாரியாகவும் தேச வாரியாகவும் பிரிக்கப்பட்டுப் போய்விட்டன. நாஜி கலையென்றும், பிரிட்டிஷ் நேர்மையென்றும், பாசிஸ்ட் எண்ணமென்றும், கம்யூனிஸ்ட் தருமமென்றும் இப்படிப் பல வகையாகப் பிரித்துச் சொல்கிறார்கள்! ஒரு மேனாட்டு அறிஞன் கூறுகிறான்:—“நாகரிக உலகம் என்று சொல்லப்படுகிற தற்போதைய உலகத்தின் பெரும்பாலான நாடுகளிலே, சுயமாகச் சிந்திக்கும் உரிமை கிடையவே கிடையாது. அரசாங்கம் என்பது சர்வ வல்லமையுள்ளதாயும், பெற்றுப்பில்லாததாயும் இருக்கிறது. அரசாங்கத்தின் வாயே பத்திரிகை; அது செய்யும் பிரசாரமே அது புகட்டும் கல்வி; அதற்குப் பரிந்துபேசுவதே சரித்திரம்; அதனுடைய எதிரொலியே கலைகள்.”

இவையெல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டு, நாம் முன்னேற்றமான காலத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோமென்று சொல்ல முடியுமா?

மனிதன், காட்டுமிராண்டி நிலையிலே இருந்த போதாவது அவனிடத்தில் வீரம் இருந்தது; அவன் உள்ளத்தில் ஈரம் இருந்தது. நாகரிகம் வளர வளர, ஆயுத பலத்தின் துணையை அதிகமாக நாடநாட அவன் கோழையாகிக்கொண்டு வந்திருக்கிறான். உலக சரித்திர பரம்பரை, இந்த உண்மையைத்தான் நமக்குப்

புகட்டுகிறது. ரூஸ்ஸோ என்ற பிரெஞ்சு அறிஞன், இந்த மாதிரியாகத்தான் அபிப்பிராயப்படுகிறான். ஆனால் இப்பொழுது நாம் இங்கே கோழைத்தனத்தின் சரித்திரத்தை ஆராய விரும்பவில்லை. பாரத ஜாதிக் கும் கோழைத்தனத்திற்கும் என்ன தொடர்பிருக்கிற தென்பதைப்பற்றி மட்டும் இங்குச் சுருக்கமாகச் சொல்ல விரும்புகிறோம்.

உலகத்திலே எந்த ஜாதிக்குக் கோழைத்தனம் இருக்கிறதோ இல்லையோ, நமது பாரத ஜாதியினிடத்தில் அது பரிபூரணமாகக் குடிக்கொண்டிருக்கிறது. ஒரு மனிதன் அல்லது ஒரு ஜாதிகோழையாக இருக்கலாம்; ஆனால் அந்த மனிதன் அல்லது அந்த ஜாதி தனது கோழைத்தனத்தை உணராமலிருப்பதுதான் ஆச்சரியம். அப்படி உணராமல், அந்தக் கோழைத்தனத்தையே அஹிம்ஸை என்னும் பட்டுத் துணியினால் மூடிக் காட்டுவதிருக்கிறதே அது மகா ஆச்சரியம். ஆனால் இந்த மாதிரியான ஆச்சரியங்களையெல்லாம் இந்தியாவிலே தான் காணலாமே தவிர, வேறெந்த நாட்டிலும் காண முடியாது.

சென்ற ஒரு தலைமுறையாக நமது தேசத்திலே அஹிம்ஸைப் பிரசாரம் தீவிரமாக நடைபெற்று வந்திருக்கிறது. அஹிம்ஸைக்கு முதல் ஸ்தானமும், சுதந்திரத்திற்கு இரண்டாவது ஸ்தானமும் கொடுக்கப்பட்டு அந்த மாதிரியே தலைவர்கள் பத்திரிகைகளில் எழுதியும் மேடைகளில் பேசியும் வந்திருக்கிறார்கள். இந்த அஹிம்ஸைப் பாலை உண்டு வளர்ந்த தற்காலத் தலை முறையினர், சிறப்பாக ஆங்கிலம் படித்த இளைஞர்கள், அதாவது இருபத்தைந்து அல்லது முப்பது வயதுக்குட்பட்டவர்கள், நமக்கு எந்த மாதிரி தரிசனம் கொடுக்கிறார்கள் தெரியுமா? காட்டிலே உண்டாகும் அற்ப சலசலப்பைக் கேட்டு மருண்டோடும் மான்குட்டிகளைப்

போல் பயங்கொள்ளிகளாய்க் காட்சியளிக்கிறார்கள். அஹிம்ஸை என்பது நமது நாட்டிலே எவ்வளவு மேல் பூச்சான முறையில் பரவிவந்திருக்கிறதென்பது, இந்த இளைஞர்களுடைய உருவங்களையும் செயல்களையும் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே நமக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. அதுவும் கீழ்நாட்டில் யுத்த மேகங்கள் கருத்துக் குமுறிக் கொண்டிருக்கிற இந்தத் தருணத்தில், இவர்கள் அஹிம்ஸையின் லட்சணம் எதுவோ அதற்கு நேர் மாறாக நடந்துகொள்வதைக் கண்டு நமக்கு ஒருவித பரிதாபமும் இரக்கமும் இவர்களிடத்தில் உண்டாகின்றன.

அஹிம்ஸையென்று சொன்னால் அது வீரத்தின் சிகரம்; கருணையின் ஊற்று. மகா துணிச்சலும் ஆனால் அதே சமயத்தில் பரம சாந்தமும் உடையவர்கள்தான் அஹிம்ஸாவாதிகளாக இருக்க முடியும். மனம், வாக்கு, தேகம் ஆகிய மூன்றும் யாரிடத்தில் வலுவுள்ளதாயிருக்கிறதோ, தலைமீது இடி விழுந்தாலும் மலை உருண்டு ஓடினாலும் யார் தங்கள் கண்ணிமைகளைச் சிறிதுகூட அசைத்துக் கொடுக்காமலிருக்கிறார்களோ, தங்களுடையதென்று எதையும் வைத்துக்கொள்ளாமல் எல்லாவற்றையும் பிறருடைய நலனுக்காக யார் அர்ப்பணம் செய்துவிடுகிறார்களோ, யாரிடத்தில் துறவும் தன்னடக்கமும் ஆபரணங்களாகப் பிரகாசிக்கின்றனவோ அவர்கள்தான் உண்மையான அஹிம்ஸாவாதிகள். இப்படிப்பட்ட அஹிம்ஸாவாதிகள் ஏற்பட்டால்தான், இந்தியாவுக்கு விமோசனம் உண்டு என்று கார்த்தியடிகள் நம்புகிறார். அவரைப் பொறுத்த மட்டில் இது சரிதான்.

ஆனால் அவருடைய உபதேசங்களை அப்படியே கிரகித்துக்கொண்டுவிட்டதாகவும், அவரை உண்மையாகப்

பின்பற்றுவதாகவும் நடிக்கிற அன்பர்கள், யுத்தக் குழறல்களைக்கேட்டுக் கோழைகளைப்போல் மனங்குழைந்து ஓடுவதைப் பார்க்கிறபோதுதான். இத்தகைய பாரத சந்தானங்களை வைத்துக்கொண்டு நாம் சுதந்திரக் கோயிலை அடைய முடியுமா என்ற சந்தேகம் நமக்கு உண்டாகிறது. தங்கள் பெயருக்குப் பின்னால் பி. ஏ. என்றும் எம். ஏ. என்றும் எழுத்துக்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு, எங்கேனும் நிரந்தரமான மாத வருமானம் கிடைக்குமாவென்று ஏங்கித் திரியும் ஆங்கிலக் கல்வி பயின்ற இளைஞர்கள், தங்கள் பொறுப்பை உணராமல், கடமையை மறந்து, இருப்பிடத்தைவிட்டு ஓடிப்போவது ஐயோ! எவ்வளவு பரிதாபகரமாயிருக்கிறது! இவர்கள், சமாதான காலத்தில் யுத்தத் தந்திரங்களைப் பற்றி வெகு அழகாகப் பேசுகிறார்கள். தங்கள் வயிறு நிறைந்தவுடன் ஏழை மக்களின் பசிநோயைப்பற்றிப் பரிந்து பேசுகிறார்கள். அரசாங்கத்தின் அசைக்க முடியாத ஸ்தம்பங்களாயிருந்துகொண்டே தேசியவாதத் தைப்பற்றித் தீவிரமாகப் பிசுங்கங்கள் செய்கிறார்கள். தங்கள் தாய்நாட்டின் சரித்திரத்தையும் பூகோளத்தையும் சரிவரத் தெரிந்துகொள்ளாத இவர்கள், ருஷ்ய—ஜெர்மானியப் போராட்டத்தைப்பற்றியும் சீன—ஜப்பானிய யுத்தத்தைப் பற்றியும் வாசாமகோசரமாகப் பேசுகிறார்கள். இவர்கள் தங்கள் தேசத்திற்கு நெருக்கடி ஏற்படுகிறபோது, எப்படி நடந்துகொள்வார்களென்பதைச் சமீபத்தில் (1942) நாம் நன்றாகச் சுவைத்துப் பார்த்தோம். கிராமச் செல்வங்களை அரித்துத் தின்று பருத்துக் கிடக்கும் இந்த ஆங்கிலம்படித்த கரையான்கள், துரும்பென மதிக்கவேண்டிய உயிரைப் பெரிதெனக் கருதிக்கொண்டு, மனத்தையும் மானத்தையும் இழந்து ஓடோடிப் போவதைப் பார்த்தால், இவர்களிடத்தில் எந்தவித பொறுப்பான காரியத்தை

யும் ஒப்படைக்க முடியாதென்றே நாம் முடிவு கட்ட வேண்டியிருக்கிறது. இப்படி இவர்கள் ஒடிப் போகிற போது, தாங்கள் ஓட்டமெடுப்பதற்குச் சமாதானஞ் சொல்கிறார்களே அதுதான் நமக்குச் சகிக்க முடியாத தாயிருக்கிறது. “ஐயோ, இந்த நகர வாசம் எதற்கு? உயிரைக் கொடுத்தாவது இப்படிச் சம்பாதிப்பதற்குப் போனால் யார் அடிக்கிறார்கள்? எங்கள் முன்னோர்கள் அனுஷ்டித்து வந்த தொழிலை அனுஷ்டிக்கிறோம்” என்று இவர்கள் ஏறக்குறைய ஒரேவிதமான பல்லவியைத் தான் பாடுகிறார்கள். இவர்களுக்கு இப்பொழுது ஏற்பட்ட இந்த ஞானேதயம், ஆங்கில எழுத்துக்களை உச்சரிக்கக் கற்றுக்கொண்டபோதே ஏற்பட்டிருக்கக் கூடாதா? இவர்களுடைய பிதிரார்ஜித சொத்தாவது மிகுந்திருக்குமே? இவர்களுடைய தேக பலமும் மனோ பலமுமாவது விருத்தியாயிருக்குமே?

யுத்த களத்திலே இறந்துபோன வீரர்களுக்கு நடுகல் நட்டு அவர்களை வழிபட்டு வந்தது தமிழ்நாட்டிலே தான். “ரணகளத்தில் மார்பிலே காயமடையாமல் முதுகிலே காயமடைந்தான் என் மகன் என்று கேட்டு, என் வயிறு, என்ன, புலிக்குகையோ” என்று ஏங்கின தாய்மார்களைப் பெற்றெடுத்தது தமிழ்நாடுதான். மகா பாரதத்து யுத்தகளத்தில் தங்களுடைய சொந்த ஆபத்துக்களைப் பொருட்படுத்தாமல், இரு பக்கத்துச் சைனியங்களுக்கும் தைரியமாகச் சோறளித்தது தமிழ் நாட்டார்தான். வடவரை வணக்குவித்து, யவனரை ஏவலாட்களாகக் கொண்டவர் தமிழர்தான். இத்தகைய திருநாட்டிலே பிறந்த தமிழர்கள் இன்று, அற்ப சொற்பமான யுத்தக் கூச்சலைக்கேட்டு, சாக்கடைப் புழுக்களைப் போல் நெளிந்து நெளிந்து வேகமாக ஓடுவதைப் பார்க்கிறபோது, உண்மையிலேயே இவர்கள் மீது நமக்கு ஒரு வித பச்சாதாபம் உண்டாகிறது.

ருதுக்களிலே எப்படி வசந்த ருது சிரேஷ்டமானதோ அப்படியே மனித வாழ்க்கையில் யௌவன பருவம் சிரேஷ்டமானது, ஏனென்றால், மனிதன், வசந்தகாலத்தில் சுகத்தை அனுபவிக்கிறான்; யௌவன பருவத்தில் கடமையை உணர்கிறான். கடமையைத் தெரிந்துகொண்டிருந்தால் மட்டும் போதாது; அதை உணரவேண்டும். அப்பொழுதுதான் நாம் செயலுக்கு உந்தப்படுவோம். கடமையைத் தெரிந்துகொள்வ திருக்கிறதே அது புஸ்தக ஞானம் மாதிரி; உணர்வது அனுபவ ஞானம் மாதிரி. கடமையை உணராத மனிதன், வாழாத மனிதன், அவன் பிறக்கிறபோது கூடவே அவனுடைய கடமையும் பிறக்கிறது; அவன் இறக்கிறபோது அது முடிவடைகிறது. மனிதன் வேறே, மனிதன் கடமை வேறே என்று பிரிக்க முடியாது. கடமையை உணர்ந்தவர்கள்தான், உரிமை கேட்க உரிமையுடையவர்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு உரிமையும் கிடைக்கும். கடமையிலிருந்துதான் உரிமை பிறக்கிறது; அந்த உரிமையில்தான் கடமை பரிமளிக்கிறது. வாழத் தெரிந்தவன்தான் பிறரை வாழ்விக்க முடியும். கீழ்ப்படியத் தெரிந்துகொள்கிறவன்தான், உத்தம எஜமானனாக வரக்கூடும். சரியானபடி ஆளப்படுவதற்கு நம்மைத் தகுதிப்படுத்திக் கொண்டால்தான், நமக்கு ஆளும் சக்தியுண்டாகும். ஆனால் துரதிருஷ்ட வசமாக, நமது தற்காலத் தலைமுறையினர், இந்த உண்மையை ஆழ்ந்து பாராத நிலையிலேயே இருக்கின்றனர். நமது சமுதாயத்தின் எல்லாத் துறைகளிலும், இந்தக்கடமை உணராத தன்மைதான் படிந்திருக்கிறது. ஆசிரியத் தன்மையின் மகத்தானதும் புனிதமானதுமான பொறுப்பை உணராதவர்கள் ஆசிரியர்களாயிருப்பதைப்போல், சொந்த விஷயத்திலேகூட சுகாதாரத்தை அனுஷ்டிக்காதவர்கள் சுகாதார அதிகாரிகளாக வேலை

பார்ப்பதுபோல், இளமையோடு ஒட்டின கடமையை உணராத இளைஞர்கள்தான் நமது நாட்டிலே அதிகமான பேராயிருக்கின்றனர். ஆனால் இவர்களை அதிகமாகக் குறைகூறவும் நமது மனம் துணியவில்லை. ஏனென்றால், இவர்களுடைய வாழ்க்கை, மகா மோசமான சுற்றுச்சார்பின் மத்தியில் நடைபெறுகிறது. இவர்கள் யாராரைத் தெய்வங்களாகப் போற்ற வேண்டுமென்று போதிக்கப்படுகிறார்களோ அந்தப் பெற்றோர்களும், ஆசிரியன்மார்களுமே கோழைகளாய், பொறுப்பையும் கடமையையும் உணராதவர்களாய், ஏனோதானே என்று நடந்துகொள்வார்களானால், அவர்கள் மத்தியிலே, அவர்கள் போஷிப்பிலே வளர்கிற பிள்ளைகள் எந்த ஸ்திதியிலே இருப்பார்கள்? இதற்காகத்தான், தேசமே ஒரு பாடசாலையாக மாறவேண்டுமென்றும், அதிலுள்ள ஆண், பெண், சிறியோர், பெரியோர் முதலிய எல்லோரும் வாழ்க்கையின் ஆரம்பப் பாடங்களைக் கற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் நாம் அடிக்கடி கூறி வருகிறோம். இதற்காக ஒரு சில தலைவர்கள், தங்கள் வாழ்க்கையைப் பலி கொடுத்தாவது, இந்தப் போதனை செய்யும் துறையில் இறங்க வேண்டும்; தேச மக்களுக்கு ஒரு ஜீவ சக்தியைப் புகுத்த வேண்டும். வெறும் தாதுபுஷ்டி மருந்துகளைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தால் மட்டும் ஜீவசக்தி யுண்டாகிவிடுமா என்ன?

எவனொருவன் கடமையை உணர்கிறானோ அவன், யுத்த விமானங்கள் தலைமேலே பறந்தாலும், குண்டுகள் சுற்றி விழுந்தாலும் அவைகளைப் பொருட்படுத்த மாட்டான். அவன் அஞ்சாமையின் ஆணி வேர் போல் இருப்பான். இதற்காக அவன், வலியச் சென்று ஆபத்திலே சிக்கிக் கொள்வான் என்பது அர்த்தமில்லை.

புறச்சூழல்கள், அவனுடைய மனோதிடத்தைச் சிறிது கூட அசைத்துக் கொடுக்காது என்பதுவே அர்த்தம். இந்த மாதிரியான ஒரு மனோதிடம் நமது இளைஞர் சமுதாயத்திற்கு ஏற்படவேண்டுமானால் அவர்கள் முதலில் தங்கள் கடமையை உணரவேண்டும்; தலைவர்கள், அவர்களுக்கு உணர்த்தவேண்டும். ஆனால் அபாக்கிய வசமாக நமது நாட்டிலே கடமையை உணராத தலைவர்களும் உரிமைக்காக மட்டும் கூச்சல்போடும் அரசியல்வாதிகளுமே அதிகமாயிருக்கிறார்கள்!

இந்த மாதிரியான பரிதாப ஸ்திதிக்கு நமது இளைஞர்கள் வந்ததற்குக் காரணம், இவர்கள் பெற்றுள்ள ஆங்கிலக் கல்வி முறையேயென்று ஒரு சிலர் சமாதானங் கூறக்கூடும். இந்தச் சமாதானத்தை நாம் நன்கு அறிவோம். தற்போதைய ஆங்கிலக் கல்வி முறை, நமது இளைஞர்களை ஒன்றுக்கும் உதவாத உருப்படிகளாக்கிவிட்டதென்பதை நாம் நன்கு தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் இந்த நிலைமையை மாற்ற நம் தேசியத் தலைவர்கள் என்ன முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களென்று கேட்கிறோம்.

ஒரு தேசத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு ஜீவாதாரமாயிருப்பது, அந்தத்தேசத்து இளைஞர்களுக்குப் புகட்டப்படும் கல்வி முறையேயாகும். ஆனால் இப்பொழுது நமது இளைஞர்களுக்குப் போதிக்கப்படும் கல்வியானது, அவர்களை எவ்வளவு தூரம் மனுஷ்யத் தன்மையினின்று அப்புறப்படுத்திவிட முடியுமோ அவ்வளவு தூரம் அப்புறப்படுத்தியிருக்கிறது. அரசாங்க ஆதரவைத் தேடாமலோ, அரசாங்க முறையைப் பின்பற்றாமலோ தேசிய முறையைப் பின்பற்றிச் சுயமாக இயங்கக்கூடிய கல்லூரி, நாற்பது கோடி மக்கள்

104

நமது பிற்போக்கு

நிறைந்த இந்தியாவில் ஒன்றுகூட இல்லை. இதற்காக நம் தலைவர்கள் எவ்விதமான தீவிர முயற்சியையும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. நமது நாட்டிலுந்தான் எத்தனையோ கோடசுவரர்கள் இருக்கிறார்கள்! நம் தலைவர்களுந்தான் எத்தனையோ வருஷ காலமாகத் தேசியக் கல்வித் திட்டமென்று சொல்லால் முழக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்!

பொதுவாகவே நமது நிகழ்காலத் தலைவர்களிடத்தில் நமக்கு அதிகமான மதிப்போ, மரியாதையோ இல்லை. இதை நாம் பலமுறை ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவித்திருக்கிறோம். ஒரு மரத்திலிருந்து உற்பத்தியாகும் பழத்தைக் கொண்டுதான், அந்த மரத்தின் தன்மையை நாம் அறிய முடியும். அதைப்போல ஒரு தேசத்தின் அரசியல், பொருளாதார, சமுதாய முன்னேற்றத்தைக் கொண்டுதான் அந்தத் தேசத்தினுடைய தலைவர்களின் ஆற்றலை அளந்து பார்க்கவேண்டும். பாரத நாட்டுத் தலைவர்களின் சென்ற அரை நூற்றாண்டு வேலையைத் தொகுத்துப் பார்த்தோமானால், அஸ்திவாரமில்லாமல் கட்டுகிற கதையாகவே இருக்கிறது. சுவாமி விவேகானந்தர் ஒரு முறை கூறிய மாதிரி, நம் தலைவர்கள் நுனி மரத்திலிருந்து அடிவேரை வெட்டுகிறவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். நாம் ஏற்கனவே கூறியதுபோல் நம் தலைவர்கள் கோருகிற சீர்திருத்தங்கள், செய்கிற வேலைகள் முதலியன யாவும் இரவல் மயமாகவோ அந்நியர்களைத் திருப்திப்படுத்துகிற மாதிரியாகவோ இருக்கிறதே தவிர, தேசியத் தன்மை கொண்டதாக இல்லவே இல்லை.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தலைவர்களுடைய லட்சணங்களைப் பற்றிச் சிறிது கூற விரும்புகிறோம். ஒரு தலைவனுக்கு மூன்று விதமான நம்பிக்கைகள் இருக்க

வேண்டும். முதலாவது, தன்னிடத்திலே நம்பிக்கை; அதாவது தன்னம்பிக்கை. இரண்டாவது, தன்னைப் பின்பற்றுவோர்களிடத்தில் நம்பிக்கை. மூன்றாவது, தன்னுடைய லட்சியத்திலே நம்பிக்கை. இந்த மூன்று நம்பிக்கைகளும் எந்த ஒரு தலைவனிடத்தில் குடிசென்றிருக்கிறதோ அந்தத் தலைவனைப் பெற்ற நாட்டினர்தான் சுதந்திர புருஷர்களாயிருக்க முடியும். எந்த நாடு, அடிமைக்குழியில் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறதோ அந்த நாட்டுத் தலைவர்களிடத்தில் மேற்கண்ட மூன்று நம்பிக்கைகளில் ஏதேனும் ஒன்று குறைவாயிருக்கிறதென்பதுதான் அர்த்தம்.

ஒரு தலைவனிடத்தில் கீழ்க்கண்ட பத்து லட்சணங்கள் இருக்கவேண்டுமென்று நாபே¹ என்ற அறிஞன் கூறுகிறான்:—

1. ஒரு லட்சியத்தில் அநுதாபமுடையவர்களை யும், அதனைப் பக்தி சிரத்தையோடு பின்பற்றக் கூடியவர்களையும் கொண்ட ஒரு கோஷ்டியை அமைக்கும் ஆற்றல் பெற்றவனாகவும்,
2. உள்ள நிலைமையைப்பற்றிய பூரண ஞானம் உடையவனாகவும், பிரச்சனைகளைத் தெளிவுபடப் பார்க்கக்கூடியவனாகவும்,
3. அவ்வப்பொழுது ஏற்படுகிற நிலைமைக்குத் தகுந்தபடி நடந்துகொள்ளும் சாமர்த்தியமுடையவனாகவும்,
4. பிரச்சனைகளுக்குப் பரிகாரந்தேடி, வெறுந்தத் துவரீதியாக இருக்கப்பட்டவைகளை அனுஷ

¹ Nafe.

106

நமது பிற்போக்கு

டானத்திற்குக் கொண்டு வரக் கூடியவனாகவும்,

5. தன்னைப் பின்பற்றுவோர் பல கட்சியினராகப் பிரிந்திருந்தால் அவர்களை ஒன்று சேர்க்கக் கூடியவனாகவும், அவர்களுக்குப் பிரதிநிதியாக இருந்து பேசக்கூடியவனாகவும், அவர்களுக்குத் திட்டம் வகுத்துக்கொடுக்கக் கூடியவனாகவும், அதாவது சுருக்கமாகச் சொல்லப் போனால், எல்லாச் சக்திகளையும் ஒன்று கூட்டுந் திறல் படைத்தவனாகவும்,
6. துணிந்து முதலில் தானே ஒரு காரியத்தைச் செய்யக்கூடியவனாகவும், நிருமாண சக்தியுடையவனாகவும், தன்னைப் பொறுத்த மட்டில் வசீகர சக்தியுடையவனாகவும்,
7. தன்னைப் பின்பற்றுவோர்களின் ஒழுக்கம், உணர்ச்சி இவைகளைப் பிரதிபலிக்கக் கூடியவனாகவும், ஆனால் இந்த ஒழுக்கம், உணர்ச்சி ஆகிய இரண்டையும் மாற்றக் கூடியவனாகவும்,
8. எடுத்துக்கொண்ட காரியத்தை இறுதிவரை கொண்டு செலுத்தக் கூடியவனாகவும்,
9. தலைவனாயிருந்து காரியத்தைச் சாதிக்க வேண்டுமென்ற விருப்பமுடையவனாகவும்,
10. லட்சியத்திலே பற்றுதலும், உறுதியான நம்பிக்கையுமுடையவனாகவும் இருக்க வேண்டும்.

மில்லர்¹ என்ற மற்றொரு மேனாட்டு அறிஞன், ஒரு தலைவனுக்குப் பின்வரும் பதினாறு தகுதிகள் இருக்க வேண்டுமென்று கூறுகிறான்:—

1. எளிய வாழ்க்கை. 2. வேலை செய்யவேண்டுமென்பதில் ஆர்வம். 3. தன்னடக்கம். 4. உறுதி. 5. விவகார ஞானம். 6. விஷயங்களைப் பகுத்துப் பார்க்கும் அறிவு. 7. நியாயமாக நடந்துகொள்ளுதல். 8. உற்சாகம். 9. விடாமுயற்சி. 10. சாமர்த்தியம். 11. தைரியம். 12. நம்பிக்கை. 13. லட்சியத்தில் பக்தி. 14. விஷயங்களை நுணுகிப் பார்க்கும் சக்தி. 15. சத்தியத்தைக் கடைப்பிடித்தல். 16. நேர்மையாக நடந்துகொள்ளுதல்.

இந்த மாதிரியான லட்சண அளவைகளை வைத்துக் கொண்டு நமது தற்போதைய தலைவர்களை நிறுத்துப் பார்ப்போமானால், என்ன முடிவுக்கு வரவேண்டுமென்பதை வாசகர்களுடைய தீர்ப்புக்கே விட்டுவிடுகிறோம். மேலே சொன்ன லட்சணங்களமைந்த தலைவர்கள் நம் தேசத்தில் தோன்றாத வரையில் நாம் முன்னேற்ற மடைந்து வருகிறோமென்று சொல்லிக்கொள்ள முடியுமா?

இங்ஙனம் பொதுவாக உலகமும், சிறப்பாக நமது தாய்த்திருநாடும், பிற்போக்கான நிலையிலிருப்பதற்கும் பிற்போக்கில் சென்றுகொண்டே முன்னேற்றமடைந்திருப்பதாகக் கருதிக் கொண்டிருப்பதற்கும் மூலகாரணமாயுள்ளது எது? அரசியலிலும், பொருளாதாரத்திலும், சமுதாய அந்தஸ்திலும் ஏற்றத் தாழ்வுகள் இருப்பதுதான். எது வரையில் இந்த ஏற்றத்

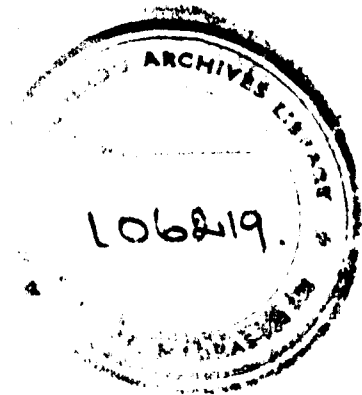
0-16MST,11

108

11111

நமது பிற்போக்கு

தாழ்வுகள் இருக்கின்றனவோ அது வரையில் உலகத்தில் சண்டை சச்சரவுகள் இருந்துகொண்டுதானிருக்கும்; உலகம், பிற்போக்கில்தான் சென்றுகொண்டிருக்கும். சுமார் இரண்டாயிரத்தைநூறு வருஷங்களுக்கு முன்னரேயே, ஸோலோன் என்ற கிரேக்க சட்ட நிபுணன், இந்த உண்மையை ஒரே வாக்கியத்தில் நிரூபித்துவிட்டுப் போயிருக்கிறான். அவன் கூறுகிறான், "சமத்துவம் இருக்கப்பட்ட இடத்தில் யுத்தம் உண்டாவதில்லை" யென்று. இந்த உண்மையை உலகத்து அரசியல் பண்டிதர்களும், ராஜதந்திர நிபுணர்களும், பொருளாதாரத் துறைத் தலைவர்களும் உணராதவரை உலகத்திற்கு ஷேமம் கிடையாது. அது பிற்போக்கில்தான் சென்றுகொண்டிருக்கும்.

Solon.